

Lihona

**Förstasidesartikel:
Vilken kraft det innebär
att ha kunskap om
planen! s. 32**

Siarstenar, Joseph Smith
och Mormons bok, s. 10

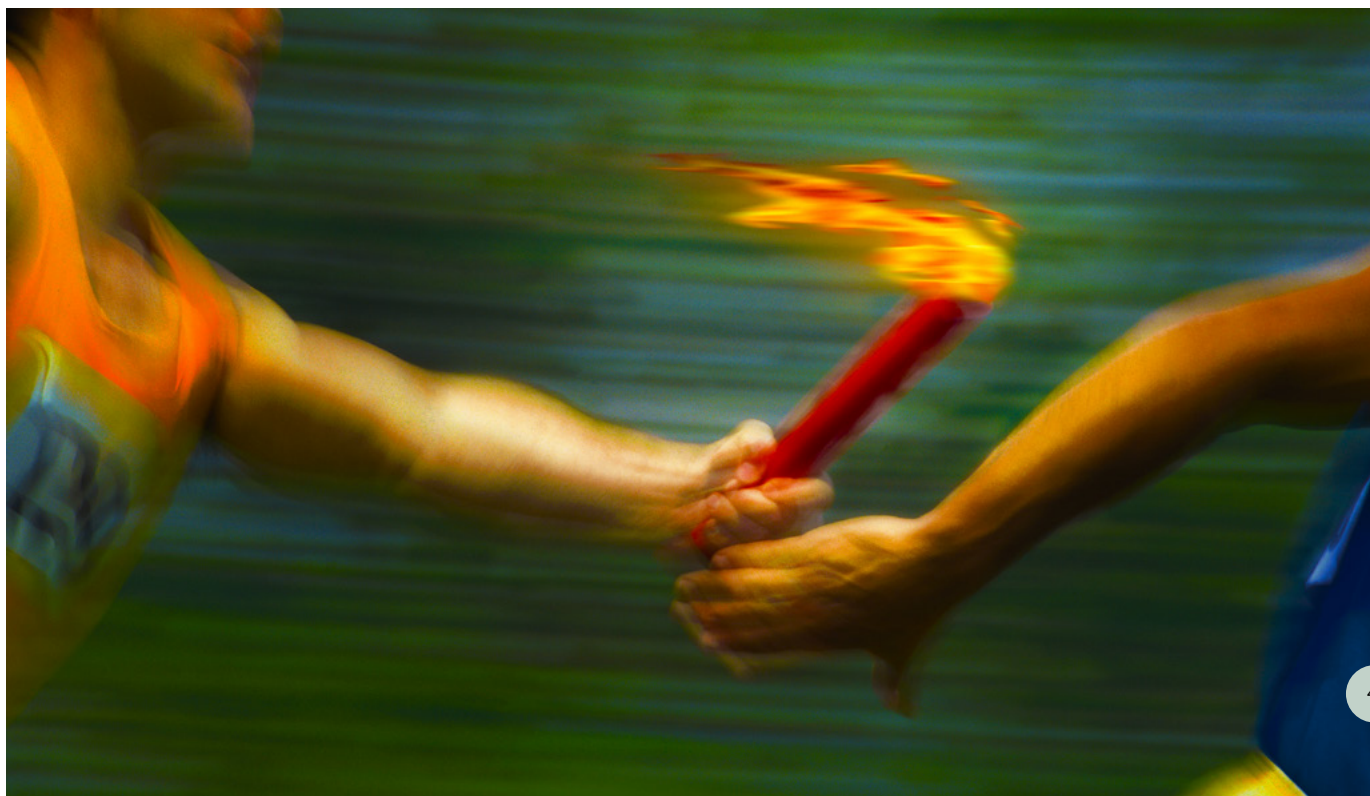
Grattis på 100-årsdagen: Familjens
hemafton runt om i världen, s. 26

Att omvärdera svårigheterna
med pornografi, s. 50

Ännu en liknelse framställde han för dem: "Himmelriket är likt en surdeg, som en kvinna tar och blandar in i tre mått mjöl, till dess alltsammans blir syrat."

Matteus 13:33

BUDSKAP

- 4 Budskap från första president-skapet: Gå i mål med facklan brinnande**
Dieter F. Uchtdorf
- 7 Besökslärarnas budskap: Jesu Kristi gudomliga egenskaper: Fyllt av barmhärtighet och kärlek**

ARTIKLAR

- 10 Josef Siaren**
Richard E. Turley Jr., Robin S. Jensen och Mark Ashurst-McGee
Hur kunde profeten Joseph uppfylla sin kallelse som siare och översätta Mormons bok?
- 18 Ord som förändrar vår värld**
Norman C. Hill
Satsningen på läs- och skrivkunighet i ett distriktsråd i Ghana ledde till en gränslös välsignelse för vissa heliga.
- 22 Lär ungdomarna att leda på Frälsarens sätt**
Carol S. McConkie
Ungdomarna är kyrkans framtida ledare, men de kan få erfarenhet av ledarskap idag.
- 26 Vi firar familjens hemafton**
Se hur medlemmar runt om i världen deltar i den här familjestärkande aktiviteten.

- 32 Frälsningsplanen: En helig skatt av vägledande kunskap**
Robert D. Hales
Vårt stöd till Faderns plan var nyckeln till vår framgång i förutttillvaron, och är fortfarande nyckeln till framgång i det här livet.

AVDELNINGAR

- 8 Tjänande i kyrkan: Gjorde jag tillräckligt?**
Brooke Barton
- 9 Reflektioner: Pumpor eller meloner?**
Rachel Cox
- 40 Sista dagars heliga berättar**
- 80 Tills vi möts igen: Vägen till trygghet**
Henry B. Eyring

PÅ OMSLAGET

Framsida: Fotoillustration Cody Bell. Insidan av omslagets framsida: Foto © StockFood/Talbott, Barbara. Insidan av omslagets baksida: Foto Tiffany Myloan Tong.

44

44 Att leva med ärligt uppsåt

Randall L. Ridd

När vi begrundar anledningarna till våra beslut blir det lättare att leva ett mer genomtänkt och fokuserat liv.

48 Tro, tjänande och en limpa bröd

Nissanka (Nissh) Muthu Mudalige

Jag ville följa med missionärerna och undervisa – jag visste bara inte hur jag skulle ha råd att ta mig dit.

Se om du kan hitta Liahonan som är gömd i det här numret. Ledtråd: Var kan man få hjälp när man inte vet vad man ska göra?

50 Återhämtning från pornografins fälla

Dallin H. Oaks

Fem principer som hjälper dig att reagera på rätt sätt på medier med sexuellt innehåll.

56 På rätt ställe vid rätt tidpunkt

Ibland vet vi bara att Herren har placerat oss – eller andra – där vi är av en anledning.

58 Affisch: Din egen Livets bok

59 Rad på rad: Första Moseboken 1:26–27

60 Mitt sökande efter sanning

Peng Hua

När jag växte upp fick jag lära mig att Gud inte fanns, men jag behövde ta reda på det själv.

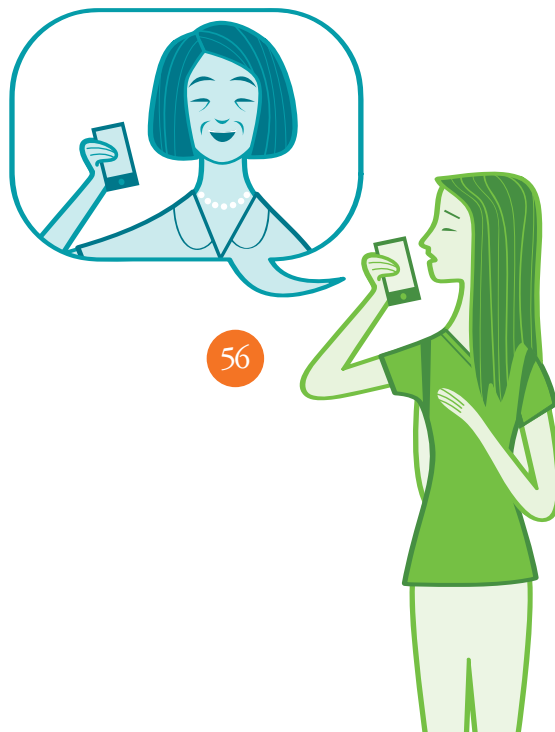
62 Beundransvärda unga män och unga kvinnor i skrifterna

Gisela Guthier

Precis som du ställdes ungdomar i skrifterna inför svårigheter och frestelser. Vad kan du lära av deras exempel på tro och mod?

64 Frågor och svar

Hur kan jag komma över att min mamma dog – trots att vi fastade och bad för att hon skulle få leva?

56

72

66 Ett vinnande beslut

Marissa Widdison

Miranda fick till slut chansen att spela i ett vinnande lag. Men kunde hon spela på söndagar?

68 Frågehörnan

Vad tycker du mest om med att vara medlem i kyrkan?

69 Vår sida

70 Dags för skrifterna: Petrus, Kornelius och ängeln

Erin Sanderson

72 Tate fick hjälp

Kimberly Reid

Tate såg något han inte borde ha sett, men han var rädd för att berätta det för sina föräldrar.

74 Åh nej! Vad gör jag nu?

Vad ska man göra när man ser något som man vet är skadligt?

75 Pauls pumpor

Paul trodde inte att han någonsin skulle bli stor nog att gå ut som missionär som sin bror.

79 Sång: En på miljonen!

Jan Pinborough och Michael F. Moody

Internationell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlarnas kvorum: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R.
Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Chefredaktör: Joseph W. Sitati

Rådgivande: Randall K. Bennett, Craig A. Cardon, Christoffel
Golden, Larry R. Lawrence, James B. Martino

Verkställande direktör: David T. Warner

Driftschef: Vincent A. Vaughn

Chef för kyrkans tidningar: Allan R. Loyborg

Verksamhetschef: Garff Cannon

Redaktionschef: R. Val Johnson

Biträdande redaktionschefer: Ryan Carr

Publiceringsassistent: Megan VerHoef

Skriv- och redigeringslag: Brittany Beattie, David Dickson,
David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff,
LaRene Porter Gaunt, Jill Hacking, Charlotte Larcabal, Mindy Anne
Leavitt, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey,
Jan Pinborough, Richard M. Romney, Paul VanDenBergh, Marissa
Widdison

Huvudansvarig för grafik: J. Scott Knudsen

Grafikansvarig: Tadd R. Peterson

Formgivningsteam: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M.
Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, Nate Gines, Colleen Hinckley,
Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison,
Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Samordnare av immateriell äganderätt: Collette Nebeker Aune

Produktionschef: Jane Ann Peters

Produktionsteam: Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett,
Katie Duncan, Bryan W. Gyg, Denise Kirby, Ginny J. Nilson,
Gayle Tate Rafferty

Prepress: Jeff L. Martin

Tryckerichef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Stephen R. Christiansen

Översättning:

Översättningstjänst

Mariatorget 1A

118 48 STOCKHOLM

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: myhrbergj@ldschurch.org

För prenumeration och priser utanför Förenta staterna och Kanada,
gå till store.lds.org eller kontakta kyrkans lokala distributionscenter
eller församlings- eller grensledare.

Ansvarig utgivare för Liahona: Jerker Myhrberg

Ansvarig för Kyrkonytt: Gösta Köröf

Redaktör: Eivor Hagman

Medusagatan 2A

533 38 Jönköping

Tfn/Fax 036-71 96 63

E-post: eivorhagman@hotmail.com

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, avdelningen för

medlemsuppteckningar och statistik

Sveagatan 8A

441 32 Alingsås

Prenumerationsinformation

Prenumeration eller ändring av adress sker genom att kontakta

Customer Service (kundtjänsten)

Tel: 08-500 655 20

E-post: myhrbergj@ldschurch.org

Internet: store.lds.org

Priset för en helårsprenumeration är SEK 80:00 som insätts på
pluggiro: 260353-8. Ange Liahona och språk.

Skicka manuskript och frågor online till liahona.lds.org; via post
till Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT
84150-0024, USA eller via e-post till liahona@ldschurch.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass" eller
"vägvisare") publiceras på albanska, armeniska, bislama, bulgariska,
cebuano, danska, engelska, estniska, fijiiska, finska, franska,
grekiska, holländska, isländska, indonesiska, italienska, japanska,
kambodjanska, kinesiska (förenklad), kiribatiska, koreanska, kroatiska,
lettiska, litauiska, malagassiska, marshallesiska, mongoliska, norska,
polska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, slovenska,
spanska, svenska, swahili, tagalog, tahitiska, thailändska, tjekiska,
tonganska, tyska, ukrainska, ungerska, urdu och vietnamesiska.
(Hur ofta den utkommer varierar för olika språk.)

© 2015 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt. Printed in the
United States of America.

Text och visuellt material i *Liahona* får kopieras för tillfälligt, icke
kommersiellt bruk i kyrkan eller hemmet. Visuellt material får
inte kopieras om restriktioner för detta anges intill konstverket.

Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property Office,

50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post:

cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

October 2015 Vol. 139 No. 10. LIAHONA (USPS 311-480)

Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The Church of
Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City,
UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year, Canada, \$12.00

plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah.

Sixty days' notice required for change of address. Include address label

from a recent issue; old and new address *must* be included. Send

USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at

address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card

orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone.

(Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

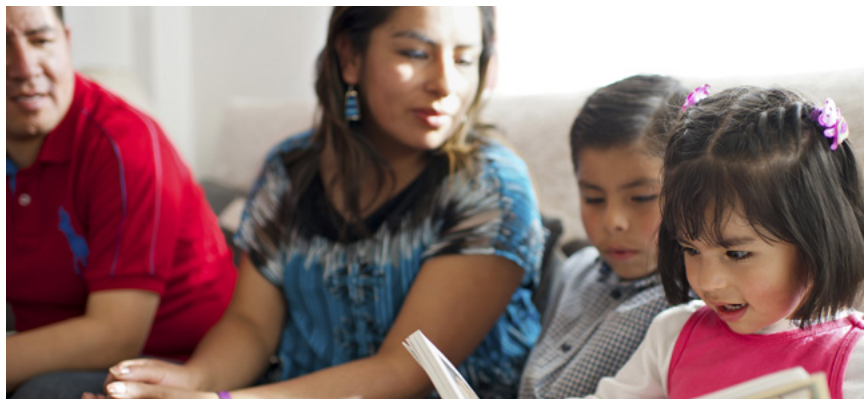
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to

Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,

Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Förslag till familjens hemafton

Det här numret innehåller artiklar och aktiviteter som kan användas under hemaftnar.
Här följer två exempel.

"Vi firar familjens hemafton", sidan 26: Vare sig ni aldrig missar en vecka eller om det här är ert första försök, skulle ni kunna ha en speciell hemafton *för att fira* familjens hemafton! Ni kan läsa artikeln för att få veta hur familjer runt om i världen njuter av att umgås med varandra och lära om evangeliet. Kanske ni kan prata om hur ni ska uppnå ert mål att hålla familjens hemafton. Hur kan ni behöva anpassa den för att uppfylla er familjs behov? Kanske ni som familj kan fatta ett nytt beslut att prioritera den här hundraåriga traditionen i ert hem, oavsett er situation.

"Tate fick hjälp", sidan 72: Ni skulle kunna läsa artikeln tillsammans som familj och sedan diskutera följande frågor: (1) Vilka slags bilder eller medier kan barn stöta på? (2) Vilka av dem skulle inte vara bra för oss att titta på eller fokusera på? (3) Vad kan vi var och en göra i en situation där vi ser eller hör något som vi vet är olämpligt? Diskutera strategierna i "Åh nej! Vad gör jag nu?" på sidan 74 om ni behöver hjälp med att komma på något (ta sig bort från situationen, prata med föräldrar, utföra tjänande med mera).

PÅ DITT SPRÅK

Liahona och annat material från kyrkan finns på många språk på languages.lds.org. Besök Facebook.com/liahona.magazine för att få förslag till familjens hemafton, söndagsskolektioner och innehåll som du kan dela med dig av till släkt och vänner. [Facebook-sidan finns bara på engelska, spanska och portugisiska.]

ÄMNEN I DET HÄR NUMRET

Sidnumren gäller artikelnas första sida.

Beslut, 9, 44, 58, 66

Bön, 43, 64, 72

Döden, 64

Familjens hemafton, 26

Flit, 4

Frälsningsplanen, 32

Gamla testamentet, 59

Handlingsfrihet, 32

Inspiration, 40, 41, 42, 56

Jesu Kristus, 7

Joseph Smith, 10

Kristuslik kärlek, 7

Kyrkans historia, 10

kyrkans medlemskap, 68

Ledarskap, 22

Läs- och skrivkunnet, 18

Media, 50, 72, 74

Medkänsla, 50

Missionsarbete, 44, 48,

60, 70

Mormons bok, 10, 44

Nya testamentet, 70

Omvändelse, 60

Pornografi, 50, 72

Prioriteter, 9

Profeter, 10, 80

Råd, 18

Sabbatsdagen, 66

Skrifterna, 18, 59, 62

Tempel, 69

Tjänande, 8, 56

Ungdomar, 22, 62

Uppenbarelse, 80

Äktenskap, 32

Ämbeten, 8

**President
Dieter F. Uchtdorf**
andre rådgivare i första
presidentskapet

Gå i mål

MED FACKLAN BRINNANDE

I antikens Grekland tävlade löpare i en stafett som kallades *lampadedromia*.¹ I stafetten höll löparna en fackla i handen som de lämnade vidare till näste löpare tills den siste lagmedlemmen hade passerat mållinjen.

Det var inte det lag som sprungit snabbast som fick priset – det gavs till det lag som först nått mållinjen med facklan brinnande.

Det finns en djup lärdom här, en som både forna och nutida profeter har undervisat om: Även om det är viktigt att påbörja loppet, är det ännu viktigare att vi går i mål med facklan brinnande.

Salomo gick ut starkt

Den store kung Salomo är ett exempel på någon som gick ut starkt. När han var ung "älskade [han] Herren och följde sin fader Davids stadgar" (1 Kung. 3:3). Gud hade behag i honom och sa: "Bed mig om det du vill att jag skall ge dig" (1 Kung. 3:5).

I stället för att be om rikedomar eller ett långt liv, bad Salomo om "ett lydigt hjärta, så att [jag] kan vara domare för ditt folk och skilja mellan gott och ont" (1 Kung. 3:9).

Detta behagade Herren så mycket att han inte bara välsignade Salomo med visdom utan också med gränslös rikedom och ett långt liv.

Trots att Salomo verkligen var vis och utträttade mycket stort, avslutade han inte loppet starkt. Sorgligt nog "gjorde

[Salomo] det som var ont i Herrens ögon och följde inte i allt efter Herren" (1 Kung. 11:6).

Att slutföra vårt lopp

Hur många gånger har vi påbörjat något och inte slutfört det? Dieter? Träningsprogram? Åtagande att läsa skrifterna dagligen? Beslut att bli bättre lärjungar till Jesus Kristus?

Hur ofta ger vi nyårslöften i januari och arbetar på dem med glödhet beslutsamhet i några dagar, några veckor eller till och med några månader bara för att när oktober kommer, upptäcka att gnistan i vår beslutsamhet inte är mycket mer än kall aska?

Jag råkade en gång se en rolig bild på en hund som låg intill ett sönderrivet pappersark. På arket stod det: "Diplom för genomgången hundträning".

Sådana är vi ibland.

Våra avsikter är goda – vi går ut starkt – vi vill vara vårt bästa jag. Men i slutändan lämnar vi våra beslut bakom oss, sönderrivna, övergivna och glömda.

Det ligger i människans natur att snubbla och misslyckas, och ibland vill vi dra oss ur loppet. Men som Jesu Kristi lärjungar har vi förpliktat oss till att inte bara påbörja loppet utan också att slutföra det – och göra det med facklan klart brinnande. Frälsaren lovade sina lärjungar: "Den som håller ut intill slutet skall bli frälst" (Matt. 24:13).

Låt mig omformulera det som Frälsaren lovat oss i vår tid: Om vi håller hans bud och slutför loppet med facklan brinnande, får vi evigt liv, vilket är den största gåvan av alla Guds gåvor (se L&F 14:7; se också 2 Nephi 31:20).

Det ljus som aldrig slocknar

Efter att vi snavat, misslyckats eller till och med gett upp, blir vi ibland missmodiga och tror att vårt ljus slocknat och att loppet är kört. Men jag vittnar om att Kristi ljus inte kan utsläckas. Det lyser i den mörkaste natt och lyser upp vårt hjärta på nytt om vi bara vänder vårt hjärta mot honom (se 1 Kung. 8:58).

Hur ofta eller hur djupt vi än faller, brinner Kristi ljus ständigt klart. Och om vi, till och med i den mörkaste natt, bara går mot honom, förtär hans ljus skuggorna och tänder våra själar på nytt.

Detta lärjungeskapets lopp är inget sprinterlopp – det är ett maraton. Och det spelar ingen större roll hur fort vi springer. Faktum är att det enda sättet att förlora loppet är att slutgiltigt ge efter eller ge upp.

Så länge vi fortsätter att resa oss och närma oss vår Frälsare, vinner vi loppet med facklan klart brinnande.

För facklan handlar inte om oss eller om det vi gör.

Den har med världens Frälsare att göra.

Och det är ett ljus som aldrig kan dämpas. Det är ett ljus som sväljer mörkret, helar våra sår och skiner till och med i den djupaste sorg och ofattbart mörker.

Det är ett ljus som övergår vårt förstånd.

Må vi var och en slutföra det vi påbörjat. Och med hjälp av vår Frälsare och Återlösare Jesus Kristus, kommer vi att slutföra det med glädje och med facklan brinnande. ■

SLUTNOT

1. *Harpers Dictionary of Classical Antiquities* (1898), "Lampadedromia", www.perseus.tufts.edu/hopper. Pausanias beskriver en annan sorts fackelstafett där fackelbärarna, möjligen en från varje stam, inte överlämnade sina facklor. Men liksom i *lampadedromen* var vinnaren den som först nådde loppets mål med facklan fortfarande brinnande.

UNDERVISA FRÅN DET HÄR BUDSKAPET

Du kan uppmuntra dem du undervisar att fundera över var de befinner sig i sitt livs lopp. Brinner deras facklor klart? Du kan läsa den mening som beskriver Kristi ljus som "ett ljus som uppslukar mörkret, helar våra sår och skiner till och med i den djupaste sorg och ofattbart mörker". Sedan kan du tala med dem du undervisar om hur Kristi ljus har påverkat deras liv och hur det påverkar deras liv nu.

Håll facklan brinnande: 30-dagarsprovet

Det kan vara lätt för ungdomar i kyrkan med hektiska liv att fastna i ett slentrianmässigt beteende, speciellt i vad gäller andliga ting. Vi läser våra skrifter, ber och dyrkar Gud på samma sätt nästan varje dag och undrar sedan varför vi befinner oss i en andlig svacka.

Ett av de bästa sätten att hålla vår andliga fackla klart brinnande är att se till att vi har meningsfulla andliga upplevelser. Men det är lättare sagt än gjort, så här är ett förslag som hjälper dig gå framåt mot andlig utveckling: Tänk på en evangelierelaterad aktivitet du aldrig gjort tidigare (eller nästan aldrig gör) och bestäm dig för att göra den varje dag i en månad. Du kan börja i liten skala, för du kommer att märka att det är lättare för små förändringar att

bli varaktiga. Att göra sådant som tar oss ut ur vår andliga bekvämlighetszon kräver kanske mer tro och ansträngning, men när vi gör det inbjuder vi den Helige Anden att vara med oss, och vi visar större tro på vår himmelske Fader och en önskan att närma oss honom. Här är några förslag som kan hjälpa dig att komma igång:

- Sätt som mål att be morgon och kväll. Försök att be med hörbara ord.
- Vakna en kvart tidigare och läs skrifterna före skolan.
- Läs gamla generalkonferenstal.
- Lägg upp ett skriftställe från Mormons bok på sociala medier.
- Lyssna på psalmer eller kyrkomusik i stället för din vanliga musik.

BARN

Få din fackla att lysa starkare

För länge sedan i Grekland fanns det ett lopp där löparna höll i brinnande facklor. Den vann som sprang hela loppet med en fackla som fortfarande brann. President Uchtdorf

säger att livet är som det loppet. Facklan vi håller i är Kristi ljus. När vi försöker vara som Jesus Kristus gör vi så att vår fackla lysar starkare.

Le mot eller säg hej till någon som ser ensam ut

Fortsätt att vara arg på någon

Ta hand om din kropp

Reta din bror eller syster

Lyd profeten

Ge upp när du har gjort ett misstag

Hjälp någon

Färglägg cirkklarna som innehåller sådant som den här pojken kan göra för att vara mer lik Jesus och få facklan att lysa starkare.

Studera det här materialet under bön och försök få veta vad du ska prata om. Hur kan kunskapen om Frälsarens gudomliga egenskaper stärka din tro på honom och välsigna dem du vakar över genom besöksundervisningen? För mer information, gå till reliefsociety.lds.org.

Jesu Kristi gudomliga egenskaper: Fylld av barmhärtighet och kärlek

Det här är ett budskap i en serie besökslärarbudskap som handlar om Frälsarens gudomliga egenskaper.

I handledning för skriftstudier beskrivs Kristi rena kärlek som den högsta, ädlaste, starkaste sortens kärlek ("Kärlek"). Det är kristuslik kärlek. När vi lär oss om Jesus Kristus och försöker att bli lika honom, börjar vi känna hans rena kärlek i vårt liv och känner oss manade att älska och tjäna andra som han skulle göra. "Kärlek är att ha tålmod med den som svikit oss", har president Thomas S. Monson sagt. "Det är att motstå impulsen att vara lättstött. Det är att acceptera svagheter och brister. Det är att acceptera människor som de verkligen är. Det är att se förbi det yttre och se egenskaper som inte förminskas med tiden. Det är att motstå impulsen att kategorisera andra."¹

"Därför, mina älskade bröder, be till Fadern av allt ert hjärta att ni må

vara fyllda av denna kärlek som han har utgjutit över alla som är hans Sons, Jesu Kristi, sanna efterföljare, så att ni kan bli Guds söner, så att vi, när han visar sig, skall bli lika honom, ty vi skall se honom sådan han är, så att vi kan ha detta hopp och så att vi kan bli renade alldeles som han är ren" (Moroni 7:48).

Ytterligare skriftställen

Johannes 13:34–35; 1 Korintierbrevet 13:1–13; 1 Nephi 11:21–23; Ether 12:33–34

Tro, Familj, Tjänande

Från vår historia

"En syster som nyligen hade blivit änka var tacksam för besökslärarna som sörjde med henne och tröstade henne. Hon skrev: 'Jag var i desperat behov av någon som jag kunde prata med, någon som lyssnade på mig ... och de lyssnade. De tröstade mig. De grät med mig. Och de kramade mig ... [och] hjälpte mig ut ur den djupa misströstan och depressionen under de första ensamma månaderna.'

En annan kvinna sammanfattade sina känslor när en besökslärare visade henne sann kristuslik kärlek: 'Jag visste att jag var mer än bara en siffra i uppteckningarna som hon skulle besöka. Jag visste att hon brydde sig om mig.'²

Liksom dessa systrar kan många sista dagars heliga intyga sanningen i det här uttalande av president Boyd K. Packer (1924–2015), president för de tolv apostlarnas kворum: "Hur trösterikt är det inte att veta att oavsett vart [en familj] kommer, väntar en kyrkofamilj på dem. Från den dagen de anländer, kommer han att tillhöra ett kворum i prästdömet och hon kommer att tillhöra Hjälpföreningen."³

Att begrunda

Hur är Kristus vårt fullkomliga exempel på kristuslik kärlek?

SLUTNOTER

1. Thomas S. Monson, "Kärleken upphör aldrig", *Liahona*, nov. 2010, s. 124.
2. *Döttrar i mitt rike: Hjälpföreningens historia och verksamhet* (2011), s. 120.
3. *Döttrar i mitt rike*, s. 87.

GJORDE JAG TILLRÄCKLIGT?

Brooke Barton

En lektion om förlorade får hjälpte mig att förstå hur jag på bästa sätt kunde uppfylla min kallelse.

När jag var 23 år kallades jag som Hjälpföreningens president i vår församling för gifta studerande. Jag minns hur otillräcklig jag kände mig, samtidigt som jag ville göra mitt bästa. Jag var angelägen och ivrig att verka men tvivlade på min förmåga att vara en bra ledare.

Efter några månader som Hjälpföreningens president kände jag att jag inte gjorde tillräckligt. Jag ville kunna knyta an till systrarna och vara lyhörd för deras personliga behov, men jag kände att jag inte räckte till.

Jag talade med min biskop och berättade om mina bekymmer. Jag förklarade att jag bara inte kunde nå alla systrar jag ville nå. Jag berättade hur jag önskade att det fanns fem av mig till att utföra arbetet så som jag tyckte att det skulle gå till. Jag försökte se lättsamt och humoristiskt på saken, men jag fick snabbt tårar i ögonen av missmod. Han log och gav mig några av de bästa råden om ledarskap som jag någonsin fått.

”Känner du till berättelsen om herden som, när han förlorat ett får i sin flock, lämnade ’de nittionio’

för att finna det”, frågade han (se Luk. 15:4–7). Jag nickade.

”Det verkar finnas så mycket visdom i den liknelsen”, fortsatte han. ”Herden visste att de nittionio skulle klara sig om han lämnade dem för att söka efter det förlorade fåret.”

Sedan gav biskopen följande råd:

”Du förstår, de nittionio tar mycket väl hand om varandra medan man är borta. De stöttar varandra och håller ihop mycket väl. Jag föreslår att du koncentrerar dig på dem som verkar vara vilsna. Resten av dem klarar sig.”

Jag kände starkt att det han hade sagt till mig var sant och att jag inte behövde bekymra mig om hela flocken på en gång. Min uppgift var att finna de som verkade förlorade och välkomna dem tillbaka in i flocken. På så sätt kunde vår himmelske Faders avsikter genomföras, och jag kunde vara ett redskap i hans händer.

När jag följde biskopens råd kände jag att jag fick större förståelse för hur Herren ville att jag skulle tjäna i hans rike. Jag blev också andlig tillfredsställd vilket stärkte mig i min kallelse eftersom jag tjänade på det sätt som Frälsaren hade lärt. Genom den Helige Andens kraft hade min biskop gett mig en stor gåva av förståelse och insikt.

Jag vittnar om att när vi ber och söker inspiration från våra prästdömsledare, inspireras de att visa oss hur vi ska leda på rättfärdiga sätt. ■

Författaren bor i Utah i USA.

PUMPOR ELLER MELONER?

Rachel Cox

*Ibland finns det inget felaktigt val.
Det är bara att göra valet.*

Min pappa blev ganska förvånad då han upptäckte att pumpafröna han planterade förra året bestämde sig för att gro mitt i melonlandet den här sommaren. Melonerna tog sig riktigt fint – men det gjorde pumporna också. Faktiskt så fint att pappa frestades att låta pumpaplantorna fortsätta växa. Men han visste att om han gjorde det skulle pumporna hindra melonerna från att växa.

Så han var tvungen att göra ett val. Han kunde antingen dra upp pumporna så att melonerna skulle ha en bättre chans att frodas, eller låta pumpaplantorna växa och se hur de kanske skulle tränga undan melonplantorna, vilket troligen skulle leda till att båda gav sämre skörd. Pumpor eller meloner? Detta val stod mellan två bra alternativ.

När pappa övervägde alternativen bestämde han sig för att dra upp de välmående pumpaplantorna. Inte bara för att de grott sent, utan han bestämde sig för att han ville ha de *planerade* melonerna mer än han

vulle ha de oförutsedda pumporna.

Den här upplevelsen fick mig att tänka på de val vi gör, särskilt när det gäller i våra relationer till andra. När ett val står mellan två bra alternativ, vare sig det gäller vår familj, våra vänner, vår arbetsgivare eller dem vi dejtar eller gifter oss med, är det ibland svårt att avgöra vilket alternativ som är det rätta eller bästa, särskilt när vi vill undvika att göra felaktiga val. Rädsla för att göra fel val förlamar oss ibland, och den rädslan kan hindra oss från att gå framåt i tro. Men sanningen är att det ibland inte finns ett *felaktigt* val. Det finns bara ett val. I pappas fall grundade han sitt beslut på det som han *värderade* högst. Det bar honom emot att se pumporna dö, men han visste att han skulle ångra

skadan de senare skulle göra på melonerna.

I livet spelar en del val vi står inför ingen roll, som vad vi ska äta till frukost? Vilken färg ska jag ha på kläderna i dag? När vi står inför ett val mellan två bra alternativ kan vi göra som min pappa och helt enkelt fråga: "Vad värderar jag högst?" Sedan fatta ett beslut och gå framåt i tro och lita på att Herren rättar oss om vi har fel på något sätt.

Men vissa val har *stor* betydelse. President Thomas S. Monson sa en gång: "Vi ställs ständigt inför beslut. För att fatta kloka beslut behöver vi mod – mod att säga 'nej' eller mod att säga 'ja'. Våra beslut *avgör* vår bestämmelse" ("Beslutets tre principer", *Liahona*, nov. 2010, s. 68). Inför sådana val är det bättre att fråga sig: "Vad värderar *Herren* högst? Om vi vet svaret på den frågan behöver vi bara anpassa våra värderingar efter hans och sedan hålla fast vid det beslutet. Det kommer alltid att vara det rätta. ■
Författaren bor i Utah, USA.

Siarens JOSEPH

*De historiska uppteckningarna
förtydligar hur Joseph Smith
uppfyllde sin roll som siare
och översatte Mormons bok.*

Richard E. Turley Jr., assisterande historiker och skrivare,
Robin S. Jensen och Mark Ashurst-McGee, Kyrkans historiska avdelning

Den 6 april 1830, dagen när Joseph Smith organiserade Kristi kyrka (som senare kom att kallas Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga),¹ förkunnade han orden i en uppenbarelse till de församlade. ”Se”, förkunnade Guds röst i den, ”en uppteckning skall föras ibland er, och däri skall du [Joseph Smith] kallas siare” (L&F 21:1).

Det tydligaste tecknet på Joseph Smiths roll som siare i den nyorganiserade kyrkan var Mormons bok, vilken han om och om igen förklarade hade översatts ”genom Guds gåva och makt”.² Många av dem som stod närmast Joseph året innan kyrkan organiserades hade bevittnat den process genom vilken Mormons bok framkom och hade en viss förståelse av innebörden av ordet *siare*.

Innebörden av *siare*

Vad innebar *siare* för den unge profeten och hans samtida? Joseph växte upp i en familj som läste Bibeln, vilken upprepade gånger nämner siare. I Första Samuelsboken, till exempel, förklarar författaren: ”Förr i tiden i Israel, när man gick för att fråga Gud sade man: ’Kom, låt oss gå till siaren.’ Ty den som man nu kallar profet kallade man förr siare” (1 Sam. 9:9).

Bibeln nämner också människor som får andliga manifestationer genom fysiska objekt som stavar,³ en kopparorm på en påle (som blev en allmänt spridd symbol för läkaryrket),⁴ en efod (del av den prästerliga ämbetsdräkten som innefattade två dyrbara stenar)⁵ och urim och tummim.⁶

Joseph och hans hustru Emma Hale Smith bodde i envåningsdelen av det här huset under en del av översättningen av Mormons bok. Tvåvåningsdelen till höger om huset byggdes till senare.

Joseph Smith har blivit känd som profet, siare och uppenbarare av tusentals medlemmar under sin livstid och av miljoner efter sin död.

”Siande” och ”siare” var en del av den amerikanska kultur och familjekultur som Joseph Smith växte upp i. Genomsyrade av Bibelns språk och en blandning av anglo-europeiska kulturer som immigranter tagit med sig till Nordamerika, trodde en del människor under det tidiga 1800-talet att vissa begåvade individer kunde ”se” eller ta emot andliga manifestationer genom materiella föremål som siarstenar.⁷

Den unge Joseph Smith erkände sådana på hans tid vanliga folkliga skick och bruk, som uppfattningen att man med siarstenar kunde se förlorade eller gömda föremål. Eftersom Bibeln skildrar hur Gud i forna tider använde fysiska föremål för att fokusera människors tro eller kommunicera, anammade Joseph och andra sådant för sin tid. Josephs föräldrar, Joseph Smith Sr. och Lucy Mack Smith, bejakade den här kulturen i sin familj och använde fysiska föremål på det här sättet, och byborna i Palmyra och Manchester, New York, där Smiths bodde, sökte upp Joseph för att han skulle finna försvunna föremål innan han flyttade till Pennsylvania i slutet av 1827.⁸

För dem som saknar förståelse för hur människor i Josephs trakt på 1800-talet efterlevde sin religion kan siarstenar verka främmande, och experter har länge debatterat denna period i hans liv. Delvis till följd av upplysningen, eller förnuftets tid, en period som betonade vetenskap och den iakttagbara världen framför den andliga, började många på Josephs tid att känna att bruket av fysiska objekt, som stenar eller stavar, var vidskepligt eller olämpligt för religiösa ändamål.

Under senare år, när Joseph återgav sin anmärkningsvärda historia, betonade han sina syner och andra andliga upplevelser.⁹ Men några av hans före detta vänner

fokuserade i stället på hans tidigare användning av siarstenar i ett försök att förstöra hans rykte i en värld som alltmer förkastade sådana skick och bruk. Joseph och andra tidiga medlemmar valde att inte fokusera på den folkliga kulturens inflytande i sitt missionsarbete eftersom många som skulle kunna sluta sig till kyrkan fick en förändrad syn på religion i förnuftets tid. Men i det som kom att bli kanoniserade uppenbarelser fortsatte Joseph att undervisa om att siarstenar och andra siarredskap, liksom förmågan att arbeta med dem, var viktiga och heliga gåvor från Gud.¹⁰

Redskap som användes till att översätta Mormons bok

Siarstenar dyker även upp i historiska redogörelser som beskriver Joseph Smith och översättningen av Mormons bok. Josephs officiella historia, som påbörjades 1838, beskriver ett besök av en ängel vid namn Moroni som berättade för honom om guldplåtar som låg nedgrävda i en kulle i närheten. Joseph berättade att medan han samtalade med ängeln ”öppnade sig en syn” så tydligt för hans inre att han ”kände igen platsen” när han senare såg den med egna ögon (JS – H 1:42).

I den historia som Joseph Smith började skriva 1838, varnade Moroni honom för ”att Satan skulle försöka fresta mig (till följd av min fars familjs små omständigheter) att ta plåtarna i avsikt att bli rik”. Ängeln förbjöd detta, berättade Joseph, och sa att om han hade ”något annat motiv” än att bygga upp Guds rike, ”kunde [han] inte få dem” (JS – H 1:46). I sin tidigare historia från 1832 förklarar Joseph: ”Jag ... eftertraktade plåtarna för att uppnå rikedom och lydte inte befallningen att jag skulle ha blicken fäst endast på Guds ära.”¹¹ Till följd av det krävdes det av honom att han skulle återvända till kullen

varje år i fyra år tills han var redo att ta emot plåtarna (se JS – H 1:53–54).

Joseph berättade att när han till slut fick plåtarna av Moroni 1827, fick han även två stenar som skulle användas till att översätta dem. Han och nära bekanta berättade om dessa stenar och beskrev dem som vita och klara till utseendet, innefattade i silverbågar som nutida glasögon, och fästa vid en stor bröstplåt.¹² Så som den beskrivits skulle det här siarredskapet ha varit otympligt. Joseph Smiths mor sa att han tog loss stenarna från bröstplåten för att lättare kunna använda dem.¹³

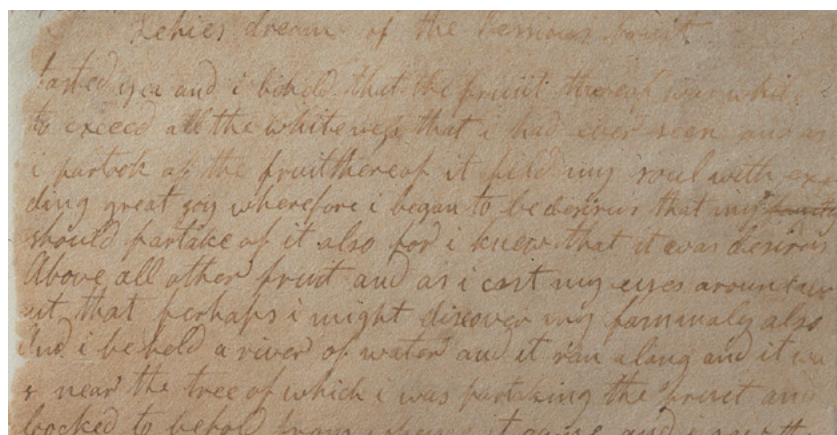
I Mormons bok kallas de här stenarna för ”uttydarna” och det står att de ”beretts från begynnelsen för tolkning av språk och hade överlämnats från släktled till släktled”, och att de ”skyddats och bevarats av Herrens hand” (Mosiah 28:14–15, 20).

Boken redogör också för hur Herren gav ”två stenar” till Jareds bror, med ett löfte om att de skulle hjälpa framtida generationer att åter få hans ord. ”Skriv detta och försegla det”, befallde Herren honom, ”och i min egen rätta tid skall jag visa det för människobarnen”. Dessa stenar, förklarade Herren, ska ”förtydliga för människors ögon det som du skall skriva” (Ether 3:24, 27).

När Joseph var färdig med att diktera sin översättning av Mormons bok för skrivare i mitten av år 1829, hade betydelsen av *siare* ytterligare förtydligats i texten. Mormons bok innehåller en profetia som handlar om Josef av Egypten och som förkunnar att en av hans avkomlingar – tydligen Joseph Smith – skulle vara ”en utvald siare” som skulle bringa andra avkomlingar ”till kunskapen

om de förbund” som Gud hade slutit med deras förfäder (2 Nephi 3:6, 7).

I en annan berättelse i Mormons bok ger

MED TILLSTÅND AV KYRKANS HISTORISKA MUSEUM; FOTOT FORBÄTTRAT FÖR ATT TYDLIGGÖRA

Alma den yngre uttydarna till sin son Helaman. ”[Bevara] dessa uttydare”, råder Alma honom och syftar på de två stenarna i silverbågar. Men Alma citerar också en profetia som verkar gälla en enda sten: ”Och Herren sade: Jag skall åt min tjänare Gazelem bereda en sten som skall stråla i mörkret” (Alma 37:21, 23).

Trots att det handlar om ”uttydare” (pluralis), beskriver den här profetian hur en framtida tjänare tar emot ”en sten” (singularis), som skall stråla i mörkret.¹⁴ Sista dagars heliga på den tiden trodde att den utlovade tjänaren var Joseph Smith.¹⁵

Faktum är att historiska bevis visar att förutom de två siarstenarna vi känner till som ”uttydarna”, använde Joseph Smith åtminstone en annan siarsten, när han översatte Mormons bok, som han ofta placerade i en hatt för att utestänga ljuset. Enligt Josephs samtida gjorde han det för att kunna se orden på stenen bättre.¹⁶

Detalj från en sida ur det ursprungliga Mormons bok-manuskriptet som innehåller Lehis familjs avfärd från Jerusalem i det som i dag är 1 Nephi 2. Joseph Smith dikterade Mormons bok till flera skrivare, däribland Oliver Cowdery, som var skrivare till de här raderna.

ANGELN MORONI ÖVERLÄMMAR PLÅTARNA TILL JOSEPH SMITH, AV C. C. A. CHRISTENSEN

Medlemmar i kyrkan har i alla tider försökt förstå Joseph Smiths tidiga historia och hur han hittade och översatte guldplåtarna. Den här målningen av konstnären C. C. A. Christensen från 1886 skildrar hur Joseph Smith tog emot plåtarna av ängeln Moroni.

År 1833 började Joseph Smith och hans vänner använda den bibliska termen "urim och tummim" för alla stenar som användes för att ta emot gudomliga uppenbarelser – både de nephitiska uttydarna och siarstenen.¹⁷ Den här inexacta terminologin har försvårat försöken att få fram exakt med vilken metod Joseph Smith översatte Mormons bok. Förutom att använda uttydarna använde Joseph, enligt Martin Harris, även en av sina siarstenar för bekvämlighets skull under översättningen av Mormons bok. Andra källor bekräftar att Joseph använde flera översättningsredskap.¹⁸

Efter publiceringen av Mormons bok

Efter att Mormons bok publicerats i mars 1830 började Joseph Smith och hans assistenter att arbeta på det som nu kallas Joseph Smiths översättning av Bibeln, en profetisk revision av King James version.¹⁹ Enligt Josephs redogörelse var det inte tal om att använda de nephitiska uttydarna i det här översättningsprojektet eftersom han inte längre hade dem.

Joseph Smiths historia förklarar att "genom Guds visdom förblev [plåtarna och uttydarna] i säkert förvar i mina händer tills jag med dem hade utfört det som fordrades av mig. När budbäraren som avtalat kom för att hämta dem,

överlämnade jag dem till honom, och han har dem i sin vård intill denna dag" (JS – H 1:60).

Som president Brigham Young (1801–1877) förklarade det: "Joseph lade tillbaka u[r]im och] t[um]mim] tillsammans med plåtarna när han var färdig med översättningen."²⁰

Joseph hade andra siarstenar, men enligt äldste Orson Pratt (1811–1881), medlem i de tolv apostlarnas kворum och senare kyrkans historiker, hade Joseph också vid det laget mognat i sin andliga förståelse. Under ett möte den 28 juni 1874 som närvarades av president Brigham Young och många andra generalauktoriteter, berättade äldste Pratt för sina åhörare att han var "närvarande många gånger" när Joseph Smith "översatte Nya testamentet". Då han inte såg några tolkningsredskap användas under översättningsprocessen, undrade han varför Joseph "inte använde urim och tummim, som vid översättningen av Mormons bok".

När äldste Pratt iakttog hur profeten översatte, "tittade Joseph upp, som om han kunde läsa hans tankar, och förklarade att Herren gav honom urim och tummim när han saknade erfarenhet av inspirationens ande. Men nu hade han kommit så långt att han förstod hur Anden verkar, och behövde ingen hjälp av det redskapet."²¹

Brigham Young delgav några åhörare sina tankar om att få en siarsten. "Jag har nog aldrig haft någon önskan att äga en", sa han.²² Brigham's ord uttryckte hans åsikt att siarstenar inte var nödvändiga för att vara en siare".

Den 25 oktober 1831 var Joseph Smith på en konferens i Orange i Ohio. Under konferensen sa hans bror Hyrum att han "tyckte det var bäst att informationen om Mormons boks framkomst framlades av Joseph själv till de närvarande äldsterna så att de alla kunde få veta för sig själva". Enligt mötesprotokollet sa Joseph "att det aldrig varit hans avsikt att berätta för världen om alla detaljer kring Mormons boks framkomst" och "att det inte fanns anledning för honom att berätta om dessa ting".²³ Då han mognat i sin roll som siare och insett att uppenbarelser inte krävde

FOTO FRÅN OMKRING 1866, MED TILLSTÅND AV KYRKANS HISTORISKA BIBLIOTEK

Phineas Young, sittande i mitten bland bröderna Young och till vänster om Brigham Young, fick en siarsten som användes vid översättningen av Mormons bok av Oliver Cowdery och gav den till sin bror Brigham.

FOTO WELDEN C. ANDERSEN OCH RICHARD E. TURLEY JR

Stenen som visas här har länge förknippats med Joseph Smith och översättningen av Mormons bok. Den sten som Joseph Smith använde i översättningen av Mormons bok beskrevs ofta som en chokladfärgad sten med oval form. Denna sten gick från Joseph Smith till Oliver Cowdery och vidare till kyrkan genom Brigham Young och andra.

VAD HÄNDE MED SIARSTENEN?

Enligt Joseph Smiths historia, återlämnade han urim och tummim, eller Nephitiska "uttydare", till ängeln. Men vad hände med den andra siarstenen som Joseph använde vid översättningen av Mormons bok?

David Whitmer skrev att "efter att översättningen av Mormons bok avslutats, tidigt på våren 1830, före den 6 april, gav Joseph stenen till Oliver Cowdery och berättade för mig och för de andra att han var färdig med den, och han använde inte stenen mer."¹

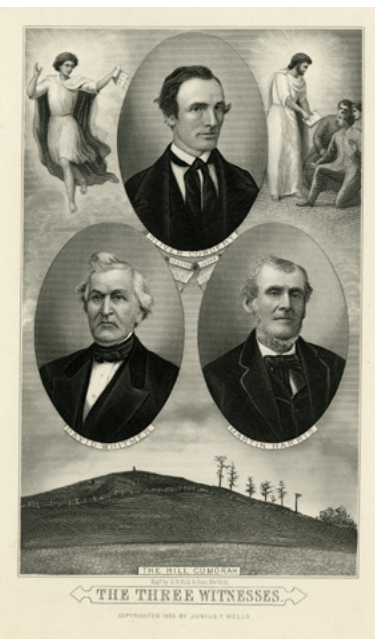
Oliver som var borta från kyrkan i ett årtionde innan han döptes igen 1848, planerade att bege sig västerut till de heliga i Utah, men han dog 1850 i Richmond i Missouri, innan han hann resa.² Phineas Young, som hade hjälpt till att föra Oliver Cowdery tillbaka till kyrkan, fick siarstenen från Oliver's änka som var David Whitmers syster, Elizabeth Ann Whitmer Cowdery. Phineas gav den i sin tur till sin bror Brigham Young.³

"Jag har Josephs första siarsten som jag fick av O[liver] C[owdery]", bekräftade president Young 1853. Det fanns andra också. "Joseph [h]ade tre stycken som Emma har", tillade han. "Två små och en stor."⁴ Två år senare berättade Brigham Young för en samlad grupp ledare i kyrkan att "Oliver skickade Josephs första siarsten till mig, Oliver förvarade den hela tiden tills han lämnade den till mig."⁵

Efter Brigham Youngs död kom en av hans hustrur, Zina D. H. Young, som senare blev Hjälpföreningens tredje generalpresident, över en chokladfärgad siarsten på hans ägor som motsvarade beskrivningen av den siarsten som Joseph använde för att översätta Mormons bok, och donerade den till kyrkan.⁶ Sedan dess har efterföljande ledare i kyrkan bekräftat att kyrkan äger siarstenen.⁷

SLUTNOTER

1. David Whitmer, *An Address to All Believers in Christ* (1887), s. 32.
2. För mer information om Oliver Cowderys återkomst till kyrkan innan hans död, se Scott F. Faulring, "The Return of Oliver Cowdery", i John W. Welch och Larry E. Morris, red., *Oliver Cowdery: Scribe, Elder, Witness* (2006), s. 321–362.
3. Se mötesprotokoll 30 sep. 1855, kyrkans historiska bibliotek, Salt Lake City; "David Whitmer", *The Historical Record*, okt. 1888, s. 623; Maria L. Cowdery Johnson till David Whitmer, 24 jan. 1887, Community of Christ Library-Archives, Independence, Missouri; och Franklin D. Richards dagbok 9 mars 1882, kyrkans historiska bibliotek.
4. Mötesprotokoll 17 april 1853, kyrkans historiska bibliotek.
5. Mötesprotokoll 30 september 1855, kyrkans historiska bibliotek.
6. Se Zina Young till Franklin D. Richards, 31 juli 1896, i *Journal History of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 31 juli 1896, s. 4, kyrkans historiska bibliotek.
7. Se B. H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, 6:230–231; Joseph Fielding Smith, *Frälsningens lära*, sammanst. av Bruce R. McConkie, 3 vol. (1954–1956), 3:225; Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, 2:a utgåvan (1966), s. 818–819.

MED TILLSTÅND AV KYRKANS HISTORISKA MUSEUM

1833 betonade The Contributor, en tidskrift som utgavs av kyrkan, de tre vittnena till Mormons bok. Sista dagars heliga har länge insett på vilket avgörande sätt de var och en hjälpte Joseph Smith att översätta och publicera Mormons bok.

sjarstenar, oroad han sig kanske för att människor skulle fokusera för mycket på hur boken framkom och för lite på själva boken.

Det mest anmärkningsvärda som Joseph Smith sagt om översättningen av Mormons bok var att han gjorde den "genom Guds gåva och makt".²⁴ Boken själv, sa han till ledare i kyrkan, "var den mest felfria boken av alla på jorden och vår religions slutsten" och genom att följa dess lärosatser skulle läsarna komma "närmare Gud ... än genom någon annan bok".²⁵ ■

SLUTNOTER

1. Se Läran och förbunden 115.
2. Förord till Mormons bok, omkr. aug. 1829, i *Documents, Volym 1: juli 1828 – juni 1831*, vol. 1 av Documents series of *The Joseph Smith Papers* (2013), s. 93. Se även "Tre vittnens vittnesbörd", Mormons bok.
3. Se 2 Mos. 4:1–5, 17, 20–21; 7:8–21; 8:16–19; 9:22–26; 10:12–15; 14:15–18; 17:1–13; 4 Mos. 17:1–10; 20:7–11; Hebr. 9:4.
4. Se 4 Mos. 21:7–9; Joh. 3:14–15.
5. Se 2 Mos. 28:12; 35:9, 27; 1 Sam. 23:9–12; 30:7–8.
6. Se 2 Mos. 28:30; 3 Mos. 8:8; 4 Mos. 27:21; 5 Mos. 33:8; 1 Sam. 28:6; Esra 2:63; Neh. 7:65.
7. För mer information om den religiösa kulturen på 1800-talet, se *Journals, volym 1: 1832–1839*, vol. 1 av Journals series of *The Joseph Smith Papers* (2008), s. xix; och *Revelations and Translations, volym 3: Printer's Manuscript of the Book of Mormon*, vol. 3 av Revelations and Translations series of *The Joseph Smith Papers* (2015), s. xv–xvi; Dallin H. Oaks, "Recent Events Involving Church History and Forged Documents", *Ensign*, okt. 1987, s. 68–69.
8. Se uttalande av Joseph Smith Sr., citerat i Francis W. Kirkham, *A New Witness for Christ in America: The Book of Mormon*, vol. 2 (1959), s. 366; se även Lucy Mack Smith, "Lucy Mack Smith, History, 1844–1845", bok 3, s. 10, josephsmithpapers.org/paperSummarylucy-mack-smith-history-1844-1845. Martin Harris minns att han prövade Josephs förmåga genom att låta honom hitta en nål i en höstack (se "Mormonism – No. II", *Tiffany's Monthly*, juli 1859, s. 164).
9. Se till exempel Joseph Smith – Historien i Den kostbara pärlan.
10. Se Läran och förbunden 130:10–11. Se även den tidigaste formuleringen i det som nu är Läran och förbunden 8 som riktades till Oliver Cowdery när han ville hjälpa Joseph Smith i översättningen av Mormons bok (Uppenbarelse, apr. 1829 – B, i *Documents, vol. 1: juli 1828 – juni 1831*, s. 44–47).
11. Joseph Smith, "History, ca. Summer 1832", i *Histories, vol. 1: 1832–1844*, vol. 1 av serien *Histories* i *The Joseph Smith Papers* (2012), s. 14.
12. Se Joseph Smith – Historien 1:35; Joseph Smith, "Church History", i *Histories, vol. 1: 1832–1844*, s. 495; Martin Harris, i "Mormonism—No. II", s. 165–166; "Lucy Mack Smith, History, 1844–1845", bok 5, s. 7–8, josephsmithpapers.org.
13. Se till exempel "Lucy Mack Smith, History, 1844–1845", bok 5, josephsmithpapers.org.
14. Förståeligt nog har denna distinktion förbryllat kommentatorer. Se till exempel Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, 2:a utgåvan (1966), s. 307–308; Joseph Fielding McConkie och Robert L. Millet, *Doctrinal Commentary on the Book of Mormon*, 4 vol. (1987–1992), 3:278; och Matthew B. Brown, *All Things Restored: Confirming the Authenticity of LDS Beliefs* (2000), s. 62.
15. Se William W. Phelps, Funeral Sermon of Joseph and Hyrum Smith, Church History Library, Salt Lake City; Orson Pratt, "Explanation of Substituted Names in the Covenants", *The Seer*, mars 1854, s. 229; William W. Phelps, brev till Brigham Young, 10 apr. 1854, i Brigham Young, Office Files, 1832–1878, kyrkans historiska bibliotek, Salt Lake City, samt *Revelations and Translations, vol. 2: Published Revelations*, vol. 2 av Revelations and Translations series of *The Joseph Smith Papers* (2011), s. 708–709.
16. För mer information om översättningen, se "Book of Mormon Translation", tillgänglig på lds.org/topics/book-of-mormon-translation. Se även Russell M. Nelson, "A Treasured Testament", *Ensign*, juli 1993, s. 61–65; Neal A. Maxwell, "By the Gift and Power of God", *Ensign*, jan. 1997, s. 36–41.
17. Wilford Woodruff, till exempel, kallade en sjarsten han såg i Nauvoo för en urim och tummim (Wilford Woodruffs dagbok, 27 dec. 1841, Church History Library). Se även *Revelations and Translations, vol. 3: Printer's Manuscript of the Book of Mormon*, s. xix.
18. Se *Revelations and Translations, vol. 3: Printer's Manuscript of the Book of Mormon*, s. xviii–xix.
19. För en kort sammanfattning av hur satsningen påbörjades, se *Documents, vol. 1: juli 1828 – juni 1831*, s. 150–152.
20. Mötesprotokoll 17 apr. 1853, kyrkans historiska bibliotek.
21. "Two Days' Meeting at Brigham City, June 27 and 28, 1874", *Millennial Star*, 11 aug 1874, s. 498–499.
22. Mötesprotokoll 30 sept. 1855, kyrkans historiska bibliotek.
23. Mötesprotokoll 25–26 okt. 1831 i *Documents, vol. 2: juli 1831 – januari 1833*, vol. 2 i serien Documents i *The Joseph Smith Papers* (2013), s. 84.
24. Förord till Mormons bok, omkring aug. 1829 i *Documents, vol. 1: juli 1828 – juni 1831*, s. 93. Se även "Tre vittnens vittnesbörd", Mormons bok.
25. Joseph Smith, i Wilford Woodruffs dagbok, 28 nov. 1841, kyrkans historiska bibliotek, eller inledningen till Mormons bok.

ILLUSTRATIONER AV ÖVERSÄTTNINGSPROCESSEN

Under årens gång har konstnärer försökt skildra översättningen av Mormons bok med deltagarna i flera inramningar och poser och med olika materiella objekt. Var och en av de här konstnärliga tolkningarna är grundade på konstnärens perspektiv, efterforskningar och fantasi, ibland med hjälp av andras åsikter och anvisningar. Här är några få scener som målats under årens gång.

En konstnärs skildring av Joseph Smith som studerar plåtarna. Joseph berättade att han "skrev av en hel del" tecken från plåtarna. Efter att ha översatt skrivtecknen "med hjälp av urim och tummim", tog Martin Harris skrivtecknen till Charles Anton och andra lärda män för att få översättningen bekräftad (JS – H 1:62–64).

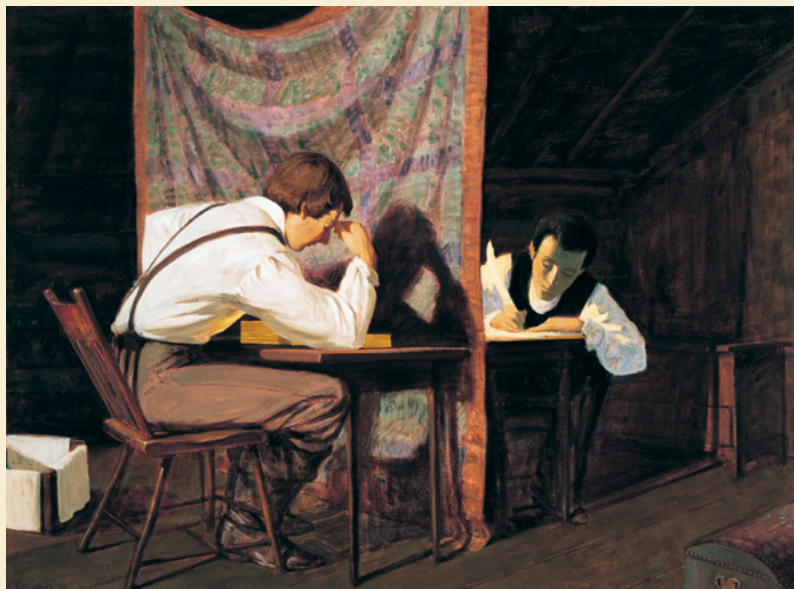
JOSEPH SMITH ÖVERSÄTTAR MORMONS BOK, AV DEL PARSON

En konstnärs porträtt av Joseph Smith och Oliver Cowdery som arbetar på översättningen av Mormons bok. Till skillnad från det som skildras här, sa Oliver Cowdery att han inte såg plåtarna förrän efter det att översättningen avslutats. Vittnen till processen uppgav att plåtarna under översättningen avskärmades så att de inte kunde ses, till exempel genom att de övertäcktes av en linneduk.

En konstnärs skildring av hur Joseph Smith översätter, iförd bröstplåten med de fastsittande uttydarna eller glasögonen, vilka senare omnämndes som urim och tummim.

ILLUSTRATION ROBERT T. BARRETT

ÖVERSÄTTNING AV PLÅTARNA, AV EARL JONES, MED TILLSTÄND AV KYRKANS HISTORISKA MUSEUM.

En konstnärs porträtt av Joseph Smith och en skrivare med ett skyнке mellan sig. Även om de flesta beskrivningarna av översättningsprocessen inte nämner något skyнке, användes uppenbarligen ett skyнке i ett tidigt skede för att avskärma skrivaren från att se plåtarna, glasögonen eller bröstplåten. Under senare delen av översättningen kan ett lakan ha använts för att avskärma översättaren och skrivaren från nyfikna individer som ville observera översättningen.

Ord SOM FÖRÄNDRAR VÅR värld

Norman C. Hill

President, Ghanamissionen Accra Väst

Ett distriktsråd i Ghana visar hur man genom att samråda med varandra och använda sig av lokala resurser kan skapa tillfällan till personlig tillväxt och tjänande.

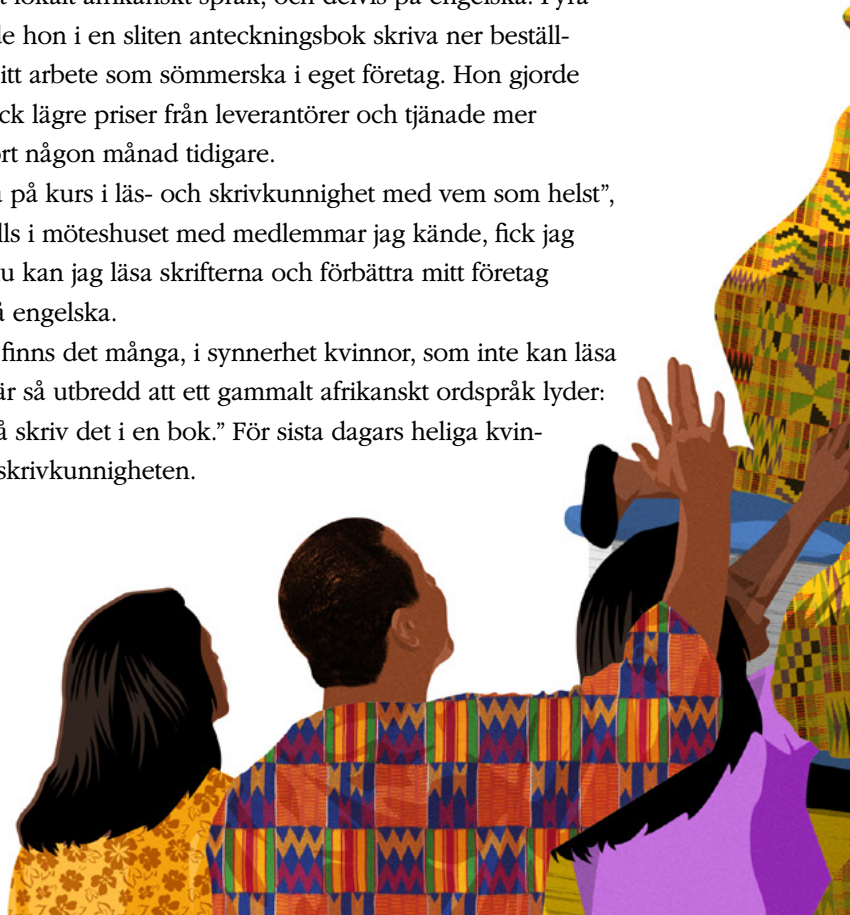
Syster Vida Osei i Ghana ville lära sig läsa och skriva engelska. Hon hade prövat kommunens kurser ett antal gånger men hade blivit missmodig och slutat inom några veckor. Men så en söndag, när hon var på mötena i andra grenen, fick hon veta att Asamankese distrikt sponsrade en läs- och skrivkurs på engelska. Hon bestämde sig för att ta chansen och anmäla sig.

Hon upptäckte snart att den här kursen var annorlunda. Hon skulle få delta tillsammans med vänner från kyrkan. Skrifterna användes som studiematerial, så hon skulle lära sig engelska och evangeliet på samma gång.

Två månader efter kursstarten höll Vida bön för första gången på en lektion – någonsin. Tre månader efter starten höll hon sitt första tal någonsin på ett sakramentsmöte, delvis på twi, ett lokalt afrikanskt språk, och delvis på engelska. Fyra månader efter starten började hon i en sliten anteckningsbok skriva ner beställningar, utgifter och priser i sitt arbete som sömmerska i eget företag. Hon gjorde färre misstag med kunder, fick lägre priser från leverantörer och tjänade mer pengar än hon någonsin gjort någon månad tidigare.

”Jag var för blyg för att gå på kurs i läs- och skrivkunnsighet med vem som helst”, sa hon. ”Men när kursen hölls i möteshuset med medlemmar jag kände, fick jag mod att försöka igen. Och nu kan jag läsa skrifterna och förbättra mitt företag genom att läsa och skriva på engelska.

Söder om Sahara i Afrika finns det många, i synnerhet kvinnor, som inte kan läsa och skriva. Analfabetismen är så utbredd att ett gammalt afrikanskt ordspråk lyder: ”Om du vill gömma något så skriv det i en bok.” För sista dagars heliga kvinnor som Vida ökar läs- och skrivkunnsigheten.

Deltagare, familjemedlemmar och vänner firar på examensceremonin för det av distriktet sponsrade programmet för läs- och skrivkunnighet.

Svårigheter att övervinna

Begränsad infrastruktur och begränsad allmän utbildning i de flesta länder söder om Sahara innebär begränsade möjligheter, speciellt för flickor. På grund av de höga skolavgifterna och flickors underordnade ställning i samhället, verkar läskunnighet vara en nästan ouppnåelig färdighet. I Ghana beräknas till exempel mindre än hälften av alla vuxna kvinnor tala engelska, trots att det är det officiella språket. På Ghanas landsbygd är två tredjedelar av de vuxna kvinnorna analfabeter.

”De flesta vuxna kvinnor i våra städer och byar talar inte engelska”, säger Seth Oppong, president för Abomosu distrikt i Ghanamissionen Accra Väst. ”Vårt lokala språk twi har varit det muntliga språket i århundraden. Inte förrän nyligen skapades ett alfabet för twi, så inte många läser det heller.”

”Systrar måste förlita sig till andra – oftast sina män om de är gifta, eller på det de hör från vänner om de inte är gifta – för att förstå evangelieprinciper och kyrkans riktlinjer”, förklarar Georgina Amoaka, distriktets hjälpföreningspresident. ”Många har en stark önskan att tjäna, men de kan inte läsa lektionsböcker eller tidskrifter, så deras möjligheter att delta i kyrkan är begränsade.”

Råd från rådet

Eftersom kvinnor inte talar engelska i sina hem eller på marknaden, blir deltagande i kyrkan deras största motivation att lära sig språket. Ändå kan både gamla och nya medlemmar möta motstånd från sina familjer vad gäller läs- och skrivkurser. Distriktsrådet diskuterade det här problemet och sedan talade president Oppong med prästadöms- och biorganisationsledare i alla grenarna om distriktets möjligheter att anordna sådana kurser. Kursen skulle hållas öppen för alla kvinnor i området men fokusera på kvinnorna i kyrkan. I stället för att inbjuda personer var för sig, skulle grupper inbjudas att delta.

Hjälpföreningen och Primär skulle till exempel delta tillsammans så att de kunde stötta varandra.

Utifrån diskussioner med grenarna beslutade distriktets ledare att läs- och skrivkurser skulle hållas i varje gren på söndagar förutom två gånger under veckan. Efter en koncentrerad sexmånaderssatsning skulle diplom för genomgången kurs delas ut till dem som deltagit regelbundet och gjort sina obligatoriska hemläxor.

Resurser anpassas till behov

”En av utmaningarna var att hitta ett sätt att undervisa människor som bara har ett talspråk, i läsning och skrivning”, förklarar äldste Jim Dalton, en äldre missionär som verkar i distriktet. ”På grund av twis långa tradition som enbart talspråk och inte skriftspråk, vet de flesta som jag träffar inte hur man skriver det, så vi måste börja med att lära oss skriva.”

Ransford Darkwah i högrådet i Abomosu distrikt samarbetade med två återvända missionärer – Francis Anseh och Cecelia Amankwah – med att få fram en lokalt producerad kursbok. Deltagare fick se bilder och ombads skriva vad de såg. Det hjälpte dem att utveckla grundläggande skrivfärdigheter medan de lärde sig tänka på engelska. När de fått grundläggande färdigheter kunde man gå vidare till mer avancerade läromedel.

Förberedelse och nytänkande

Innan kursen startade undervisades lärarna av experter på läs- och skrivkunnighet inte bara om inlärningsmetoder utan också om hur man lär ut praktisk kunskap om hygien och familjeliv. Men även den bästa utbildning hade inte kunnat förutse några av de utmaningar som dök upp när kursen började: Ständiga elavbrott i trakten gjorde kvällskurser svåra att hålla, rykten om att bråkiga gruvarbetare gjorde gatorna otrygga på kvällarna skapade oro, och ibland kunde inte de som hade nycklar komma i

tid för att låsa upp kyrkans möteshus.

Återigen diskuterade distriktsrådet vad som kunde göras. På deras inrådan började grupper av deltagare komma till lektionen tillsammans. De fick ficklampor så att de tryggt skulle kunna gå längs gångstigarna. Lokala ledare lät dem använda generatorer för att hålla igång belysningen i möteshusen på kvällarna. Pålitliga medlemmar som bodde nära möteshusen anförtroddes nycklar så att de kunde låsa upp byggnaderna i tid.

Presentationerna vid examenstillfället

61 medlemmar och undersökare påbörjade kursen. 43 slutförde alla lektioner och hemläxor. Vid examenstillfället inbjöds de att hålla korta presentationer.

”Innan läs- och skrivkursen började kunde jag inte läsa alls”, sa Sandra Obeng Amoh från Sankubenase gren. ”När min man reste i sitt jobb, höll jag aldrig familjens hemafton. För några veckor sedan när han var bortrest, hjälpte min äldste son mig att läsa lektionsboken och jag höll en lektion på engelska för mina barn. Sedan dess har jag gjort det varje vecka när min man inte är hemma.”

Prosper Gyekete, som trots sin begränsade engelska har förblivit en trofast medlem i Abomosis andra gren, läste upp ett vittnesbörd på tre meningar som han skrivit själv. Han sa att han inte kunde läsa eller skriva före kursen men nu kan hjälpa sina små barn med deras läxor. ”Tack vare det jag lärt mig”, sa han, ”kan jag vara en bättre pappa”.

”Nu kan jag själv läsa skrifterna”, sa Kwaku Sasu från Kwabengs gren. ”Förut visste jag

att Mormons bok var sann även om jag inte kunde läsa den. Nu vet jag att den är sann när jag läser den. Mitt vittnesbörd bara växer och växer.”

Medlemmarna i Hjälpföreningens presidentskap i Asunafo gren sa att de viktorsdagar till att bara prata engelska med varandra. ”Det gjorde vissa samtal längre den dagen eftersom vi inte kunde komma på de rätta orden att säga till varandra”, sa Evelyn Agyeiwaa, Hjälpföreningens president. ”Men vi började snart översätta åt varandra och hitta de rätta orden. Eftersom vi lärde oss tillsammans var ingen av oss generad eller rädd att säga fel ord. Vi bara hjälpte varandra.”

Ett överflöd av vinster

Kvinnor som slutfört läs- och skrivkursen i Abomосу distrikt säger att deras självkänsla ökade och de blev mer benägna att delta i kyrkan. De blev mer villiga att tacka ja till kallelser, läsa skrifterna och undervisa både i kyrkan och i hemmet. En del män genomgick också kursen. De flesta av dem livnärde sig på jordbruk och sa att de nu var bättre på att beräkna kostnader och försäljning av sina produkter, hjälpa sina barn med läxor och läsa skrifterna på egen hand och med sina familjer.

Det intilliggande Asamankese distrikt har, uppmuntrade av framgången i Abomосу, startat ett eget program för läs- och skrivkunnighet.

”Att kunna läsa och skriva förändrar våra liv och våra barns liv”, sa Gladis Aseidu från Sankubenase gren. ”Ord förändrar vår värld och vi tackar vår Fader i himlen.” ■

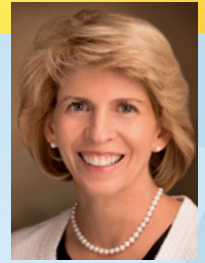
INSPIRERAT OBEROENDE

”Det finns inte en lösning som passar alla situationer i kyrkans välfärd. Det är ett program med hjälp till självhjälp där den enskilde själv ansvarar för sitt oberoende. Våra verktyg består bland annat av enskild bön, våra gudagivna talanger och förmågor, det vi har tillgång till genom den egna familjen och släkten, resurser i samhället och naturligtvis prästadömskvorumens och Hjälpföreningens omtänksamma stöd. ...

Slutligen måste ni i ert område göra det som Kristi lärjungar har gjort i alla tidsutdelningar: rådgör tillsammans, använd alla tillgängliga resurser, sök efter den Helige Andens inspiration, be om Herrens bekräftelse och kavla sedan upp skjortärmarna och sätt igång att arbeta.”

President Dieter F. Uchtdorf, andre rådgivare i första presidentskapet, ”Att sörja för våra medmänniskor på Herrens sätt”, *Liahona*, nov. 2011, s. 55.

Carol F. McConkie
första rådgivare
i Unga kvinnors
generalpresidentskap

Lär ungdomarna

ATT LEDA PÅ FRÄLSARENS SÄTT

Våra ungdomar är inte bara framtidens ledare. De är ledare i dag. Vi kan hjälpa dem att leda som Frälsaren ledde.

Aldste David A. Bednar i de tolv apostlarnas kворum talade till föräldrar och ungdomsledare om den ömtåliga balans vi behöver finna: "Inbjud ungdomarna att handla. Ni måste finnas där, men ni måste hålla er undan. Ni måste ge vägledning utan att ta över."¹

Föräldrar och ledare kan hjälpa unga män och unga kvinnor att lära principer som förbereder dem att leda i rättfärdighet och att bygga upp Guds rike på jorden.

När jag var 14 år träffade jag några unga kvinnor som var utmärkta ledare. Vid den tiden flyttade min familj tvärs över USA och vi blev medlemmar i en ny församling. Jag minns inte vem som var i Mia-flickornas presidentskap, men jag minns tydligt att de unga kvinnorna var mycket snälla mot mig. De tog uppriktigt emot en rädd och tanig ny flicka som om jag var en vän de inte hade sett på länge, och fick mig att känna mig välkommen. Eftersom jag kom från Delaware, där jag var den enda mormonflickan på min högstadieskola och där den enda andra mormonflicka jag kände bodde en timme med bil från mitt hem, tänkte jag: "Det måste vara *så här* det är i himlen!"

För första gången i mitt liv hade jag en vänkrets som levde efter normerna i *Vägledning för de unga*, bjöd in

mig till aktiviteter och delade med sig av sina vittnesbörd om evangeliet till mig. Deras exempel på kärleksfull vänlighet gjorde mer för att förankra mig i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga på den tiden än vad något tal eller någon lektion kunde ha gjort. I sin kärlek och sitt kristuslika ljus var de budskapet om Kristi evangelium, och det var de som ledde mig in i hans fälla.

Vad var det som gjorde mina nya vänner till enastående ledare?

En ung missionär definierade ledarskap på ett mycket enkelt sätt. Han sa: "Vi måste vara på rätt plats vid rätt tid och utföra Herrens vilja och hjälpa den person som är i behov av vår hjälp. Det är det som gör oss till ledare."² Eftersom de är de de är och Kristi ljus lyser i dem, har trofasta unga män och unga kvinnor överallt i den här kyrkan förmåga att *leda på Frälsarens sätt* och "hjälpa andra bli 'Jesu Kristi sanna efterföljare'".³

Som ledare leder, stöder och går vi bredvid våra unga män och unga kvinnor. Men det är klass- och kvorumpresidentskapen som har ansvaret att leda och styra arbetet i deras klasser och kворum, som att välja söndagslektioner och planera veckoaktiviteter. Ledare i klasser och kворum kallas och avskiljs under ledning av dem som innehar prästadömet's nycklar – därmed har de myndighet att leda och stärka de andra ungdomarna. De följer Frälsarens exempel och lär sig tjäna som han tjänade och hjälpa som han hjälpte.

Möjligheter för ungdomar att leda

Ledarskap börjar i hemmet. ”För oss alla börjar vår plikt mot Gud som föräldrar och ledare med att leda genom föredöme – att ständigt och flitigt följa evangeliets principer i hemmet”, har äldste Robert D. Hales i de tolv apostlarnas kворum sagt. ”Det kräver daglig beslutsamhet och ihärdighet.”⁴ Föräldrar undervisar om Kristi lära. De hjälper ungdomar att sätta upp och nå mål. Personlig tillväxt och Plikt mot Gud hjälper ungdomar att stärka sina vittnesbörd om Jesus Kristus, förbereda sig för att ingå och hålla heliga förbund och uppfylla sina gudomliga roller och ansvar i familjen, i hemmet och i kyrkan.

I kyrkan kan ledare i aronska prästadömet och unga kvinnor hjälpa ungdomar som verkar i kворum- och klasspresidentskap att förstå sina heliga plikter och ära sina kallelser att ge näring åt och stärka alla andra medlemmar i kворumet och i klassen.

Som vuxna ledare förbereder vi ungdomar att leda möten i kворum och klasser och aktiviteter på veckoträffar. Vi har möten med ungdomar i presidentskapsmöten där de försöker finna sätt att hjälpa dem som har det svårt, inkludera alla ungdomarna på

söndagslektionerna och planera aktiviteter, tjänandeprojekt, läger och ungdomskonferenser.

Vi uppmanar ungdomarnas presidentskap att hjälpa alla kворum- och klassmedlemmar att delta i alla aspekter av frälsningsarbetet, som att vara medlemsmissionär, behålla nyomvända, aktivera mindre aktiva medlemmar, utföra tempel- och släktforskningsarbete och att undervisa om evangeliet.⁵ Ungdomarnas presidentskap hjälper alla unga män och unga kvinnor att känna glädjen och välsignelsen av att tjäna i Frälsarens namn och föda hans får.

Ledarnas arbete handlar inte om Pinterest-perfekta utskick eller faktafyllda lektioner. Ledarnas arbete är att hjälpa unga män och kvinnor att lära och tillämpa principer som hjälper dem leda på Frälsarens sätt. Här är fyra av principerna.⁶

Förbered dig andligen

Hjälp ungdomarna förstå kraften i deras personliga andliga förberedelser. Lär dem att utöva tro på de förbund de ingår i sakramentsförrättningen. Deras villighet att ta på sig Kristi namn, minnas honom och hålla hans bud gör att

de alltid kan ha den Helige Anden hos sig. De är inte ensamma i sitt tjänande när de kan ta emot, känna igen och agera enligt den Helige Andens meningar.

De förbereder sig andligen genom att söka vägledning i innerlig bön och leta efter svar i skrifterna. De strävar efter att hålla buden så att den Helige Anden kan tala till dem i deras hjärtan och sinnen och låta dem känna och veta vem som behöver deras hjälp och vad de kan göra. De känner Kristi rena kärlek för var och en av medlemmarna i klassen eller kворumet.

LAGOM VÄGLEDNING

Ungdomar behöver varierande nivåer av stöd när de lär sig leda. Vissa klarar sig mer själva medan andra behöver mer vägledning. Föräldrar kan rådgöra tillsammans om att hjälpa sina barn att leda, och presidentskapen i Unga män och Unga kvinnor kan rådgöra tillsammans och med biskopsrådet om hur mycket vägledning varje ungdom i församlingen behöver. Målet: att hjälpa varje ung man och varje ung kvinna att bli bättre och börja där de är.

mildhet. När någon visar mig den minsta kärlek och ömhet, o vilken makt detta har över mitt sinne.”⁸

Frälsaren lärde oss om varje själs dyrbara och oskattbara värde (se L&F 18:10–15). Hjälp våra ungdomar att förstå den härliga sanningen att Jesus Kristus lade ner sitt liv och öppnade vägen så att alla kan komma till honom. I tacksamhet för det han gjort, sträcker sig Herrens tjänare ut och tjänar med kärleksfull godhet varje ung man och varje ung kvinna, för vilka Frälsaren offrade allt.

Andlig förberedelse ger ungdomarna en övertygelse om att de representerar Herren och agerar på uppdrag av honom (L&F 64:29).

Delta i råd

Undervisa ungdomarna om rådets grundläggande ordning och kraft att ge uppenbarelse allt eftersom de deltar i den här gudomligt instiftade processen genom vilken Herrens kyrka leds och enskilda och familjer välsignas.⁷ Biskopsrådets ungdomskommitté och presidentskapsmöten för kvorum och klasser är råd där ungdomar lär sig sina plikter och får ansvar att hjälpa andra.

Rådsmedlemmar:

- Förenas av och följer prästadömsledarnas ledning, vilka innehar prästadömet's nycklar.
- Delar med sig av sina tankar och idéer i en anda av rättfärdighet, helighet, tro, dygd, tålmod, kristuslik kärlek och broderlig välvilja.
- Arbetar tillsammans, som de leds av den Helige Anden, på att hjälpa dem som står i behov av hjälp.

Tjänar andra

Ungdomar leder på Frälsarens sätt när de tjänar med kärlek och vänlighet. Joseph Smith lärde: ”Det finns inget som så kan förmå människor att överge sina synder som att ta dem vid handen och vaka över dem med

Undervisa om Jesu Kristi evangelium

Hjälp unga män och unga kvinnor att se möjligheterna att undervisa om evangeliet och förstå att deras allra viktigaste undervisning är deras föredöme. När ungdomar lever enligt profeternas ord och följer normerna i *Vägledning för de unga*, leder de på Frälsarens sätt. Genom hederligheten i sina ord och gärningar visar de vad det innebär att vara en sann lärjunge till Jesus Kristus. De står som hans vittnen utan hyckleri. Då, när de bär vittnesbörd, hjälper till med en söndagsskolektion eller delar med sig av evangeliets sanningar till en vän, fylls de av Anden och deras ord får kraft att omvända.

Led på Frälsarens sätt

Att leda på Frälsarens sätt är en helig förmån som kräver att ungdomarna gör sitt allra bästa när de tjänar Herren i hemmet, kyrkan och samhället. Unga män och unga kvinnor som leder på Frälsarens sätt blir budskapet om Kristi evangelium, svaret på någons bön, de änglar som hjälper de nödställda samt Kristi ljus i världen. ■

SLUTNOTER

1. David A. Bednar, ”Youth and Family History”, lds.org/youth/family-history/leaders.
2. Brev från Carol F. McConkies barnbarn, 13 mars 2015.
3. *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* (2010), 3.1.
4. Robert D. Hales, ”Vår plikt mot Gud: Föräldrars och ledares ansvar mot det uppväxande släktet”, *Liahona*, maj 2010, s. 95.
5. Se *Handbok 2*, 5.
6. Se *Handbok 2*, 3.2.
7. Se *Handbok 2*, 4.1.
8. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 391, 424.

VI FIRAR FAMILJENS HEMAFTON

Ar 1915 rådde sista dagars profeter oss att avsätta en kväll i veckan till våra familjer. Det kallades först "hemafton" – en stund att lära evangeliet och ha roligt tillsammans för att stärka våra jordiska och eviga relationer.

Hundra år senare fortsätter familjens hemafton att hjälpa oss bygga familjer som består för evigt. Profeter lovar att genom den växer större tro och andlig styrka i hjärtat, och större beskydd, enighet och frid kan råda i hemmet.

Vi tillhör alla en familj på jorden och är en del av vår himmelske Faders familj. Oavsett var i världen vi befinner oss och oavsett vår livssituation, kan vi fira och ta del av familjens hemafton. ■

Till vänster: Familjen Moua flyttade nyligen till Thailand där de lärde känna evangeliet och döptes. På familjens hemafton studerar de sitt nya hemland.

Nedan: Att han roligt och leka lekar är ett sätt för familjen Santos från Portugal att skapa närhet på familjens hemafton.

Till höger: Familj betyder mer än mamma, pappa och barn i Demokratiska republiken Kongo. Så när broder Suekameno samlar sin familj till hemafton, känner sig många i byn välkomna att vara med.

Överst: Syster Gercan i Filippinerna använder primärsånger och traditionell musik för att undervisa sina barn om glädjen i evangeliet.

Ovan: Familjen Anderson som här visas i köket i sitt hem i Georgia i USA, älskar att baka kakor. Ibland använder de dem i lektionen eller bara som något att bjuda på.

Ovan: Broder och syster Reynolds i Washington i USA försöker hitta sätt att undervisa om evangeliet på ett enkelt sätt så att deras små barn kan lära och förstå.

Överst till höger: Familjen Espinoza i Bolivia låter sin vördade mormor vara med på familjens hemafton där de sjunger och lär sig om evangeliet.

För familjen Jin i Georgia i USA är släktforskning en favoritaktivitet på

hemaftonen. De tycker om att lära sina barn om sitt koreanska arv.

Familjen Ligertwood i Australien gör ibland utflykter på familjens hemafton och utforskar vackra delar av sin stad.

*Se sidan 3 i varje nummer av Liahona för att få
förslag till familjens hemafton.*

*Dela foton eller videor av er hemafton med
#FamilyNight.*

Lär mer på facebook.com/liahona.magazine
(finns på engelska, portugisiska och spanska).

*Genom att
förstå och
lydigt följa
Guds plan,
avhåller vi oss
från att gå bort
från stigen
som leder
tillbaka till
vår himmelske
Fader.*

Frälsningsplanen

EN HELIG SKATT
AV VÄGLEDANDE KUNSKAP

Robert D. Hales
i de tolv
apostlarnas
kvorum

*Nyckeln till vår framgång i föruttilvaron var
vårt stöd till Faderns plan. Det är på samma sätt
nyckeln till vår framgång i dödligheten.*

Jag har ofta begrundat det hopplösa med att Guds barn irrar omkring i den mörka och dystra världen utan att veta vilka de är, varifrån de kommer, varför de är här på jorden eller vart de tar vägen efter sitt jordeliv.

Vi behöver inte irra omkring. Gud har uppenbarat eviga sanningar som besvarar de här frågorna. De återfinns i hans stora plan för sina barn. I skrifterna är den här planen känd som "återlösningsplanen",¹ "planen för lycka",² och "frälsningsplanen".³

Genom att förstå och lydigt följa Guds plan, irrar vi inte iväg från vägen som leder tillbaka till vår himmelske Fader.⁴ Då, och endast då, kan vi leva den sortens liv som han lever, vilket är "evigt liv, ... den största av alla Guds gåvor".⁵

Det eviga livets gåva är värt alla ansträngningar att studera, lära och tillämpa frälsningsplanen. Hela människosläktet kommer att uppstå och förlänas odödlighet. Men för att uppnå evigt liv – det liv som Gud lever⁶ – är det värt att efterleva frälsningsplanen av hela vårt hjärta, sinne, kraft och styrka.

Att förstå frälsningsplanen

Vilken kraft det innebär att ha kunskap om planen! Frälsningsplanen är en av de största kunskapsskatterna som någonsin förlänats mänskligheten eftersom den förklarar livets eviga mening. Utan den irrar vi verkligen omkring i mörker. Det är därför Guds mönster är att ge bud till sina barn ”*efter* att ha tillkännagivit återlösningensplanen för dem”.⁷

Min önskan är att kunna hjälpa var och en av oss att dra nytta av denna kunskapsskatt – att bättre förstå frälsningsplanen och tillämpa den kunskapen till vardags.

Handlingsfrihet

Låt oss börja med handlingsfriheten eftersom den är avgörande för den här planen. Vår Fader har gett oss förmåga att agera eller vägra agera⁸ enligt eviga sanningar – de sanningar som gör Gud till den han är och himlen till vad den är.⁹ Om vi använder vår handlingsfrihet till att ta emot och efterleva dessa sanningar får vi ta emot evig glädje. Och omvänt, om vi använder vår handlingsfrihet till att vara olydiga, till att förkasta Guds lagar, får vi uppleva sorg och lidande.¹⁰

Handlingsfriheten utgör en passande bakgrund till frälsningsplanens tre kapitel: föruttilvaron, jordelivet och livet efter döden.

Föruttilvaron

Som ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen” förkunnar är vi var och en ”ett andebarn, en älskad son eller dotter till himmelska föräldrar” med ”gudomliga egenskaper och förutsättningar”.¹¹ I ett förjordiskt råd förklarade vår himmelske Fader sin frälsningsplan för oss.¹² Planen grundades på lärdomar, lagar och principer som alltid har funnits.¹³ Vi fick veta att om vi godtog och följde planen, skulle det krävas av oss att vi lämnade vår Faders närhet och blev prövade för att visa om vi skulle välja att leva efter hans

bud och lagar.¹⁴ Vi jublade över den här möjligheten¹⁵ och röstade tacksamt för planen eftersom den erbjöd oss möjligheten att bli som vår himmelske Fader och ärva evigt liv.

Men det var ingen riskfri plan: Om vi i dödligheten valde att inte leva efter Guds eviga lagar skulle vi få ta emot något som var lägre än evigt liv.¹⁶ Fadern visste att vi skulle snava och synda när vi lär oss genom erfarenhet i dödligheten, så han gav oss en Frälsare som återlöser alla från synd som omvänder sig, och som läker de lydigas andliga och känslomässiga sår.¹⁷

Jesus Kristus var Faderns älskade, utvalde och förutordinerade Son från begynnelsen.

Jesus Kristus var Faderns älskade, utvalde och förutordinerade Son från begynnelsen.¹⁸ Han stödde Faderns plan och erbjöd sig att bli vår Frälsare med orden: ”Här är jag, sänd mig.”¹⁹ På så sätt utsågs Jesus av Fadern till att vara den som skulle leva ett syndfritt liv i dödligheten, sona våra synder och svårigheter och återuppstå för att bryta dödens band.

Lucifer, som kom att kallas Satan, levde också i föruttilvaron.²⁰ Av själviska orsaker förkastade han planen, sökte efter att omintetgöra människans handlingsfrihet och gjorde uppror emot Fadern.²¹ Till följd därav

kommer Satan och de som följde honom aldrig att få en kropp. De förverkade sin chans att ta del i Faderns plan och förlorade sin eviga bestämmelse.²² Idag fortsätter de sitt upproriska krig mot Gud och försöker vända mänsklighetens hjärtan och sinnen mot honom.²³

Den här jorden utformades och skapades för dem som tog emot Faderns plan.²⁴ Här får vi en kropp som är skapad i Guds likhet och avbild. Här blir vi prövade och får visa vad vi går för. Här får vi den erfarenhet vi behöver för att ärva evigt liv.²⁵

Jordelivet

Gud skapade Adam och Eva och förenade dem som man och hustru, satte dem i Edens lustgård och befallde

dem att få barn.²⁶ När de utövade sin handlingsfrihet föll de tillsammans från Guds närhet och blev dödliga varelser.²⁷ Detta uppfyllde Faderns plan genom att det blev möjligt för dem att få barn, vilket de inte kunde i Edens lustgård.²⁸ Enligt den eviga lagen ska fortplantningskraften användas inom de gränser som vår himmelske Fader fastställt. Genom att göra det bereds möjlighet till evig glädje. All användning av den här heliga kraften utanför Guds gränser leder slutligen till bedrövelse.²⁹

Satan, som önskar att alla ska bli "lika olyckliga som han själv",³⁰ försöker dra oss bort från de möjligheter som Faderns plan bereder oss. Varför tillåter vår himmelske Fader att Satan frestar oss? Därför att han vet att motgångar är nödvändiga för att vi ska kunna växa och prövas i dödligheten.³¹ Motgångar ger oss en ovärderlig möjlighet att vända oss till Gud och förlita oss på honom.

Eftersom vi alltid står inför gott och ont, kan vi tydligt uttrycka vårt hjärtas önskningsar genom att omfamna det ena och förkasta det andra.³² Motstånd kan finnas i Satans frestelser men även i vår egen svaghet, de dödlighetens bräckligheter som är en del av människans natur.³³

För att hjälpa oss välja rätt har Gud uppenbarat sin återlösningsplan och försett oss med bud,³⁴ Kristi ljus,³⁵ och den Helige Andens sällskap.³⁶ Men trots alla de här gåvorna begår vi var och en synder i den här fallna världen, och därmed är vi alla oförmögna att inträda i Guds närhet av egen förtjänst.³⁷ Det är därför hans nåderika plan bereder oss en Frälsare.

Jesus Kristus kom till jorden som Guds enfödde Son och uppfyllde fullkomligt det uppdrag han utsetts till genom att underkasta sig Faderns vilja i allt.³⁸ Enligt Faderns nåderika plan övervinns följderna av fallet genom

Adam och Eva utövade sin handlingsfrihet och föll tillsammans från Guds närhet och blev dödliga varelser. Detta fullföljde Faderns plan genom att det blev möjligt för dem att få barn.

Det eviga livet innefattar ett evigt äktenskap mellan man och kvinna, vilket är en väsentlig del av att bli lika våra himmelska föräldrar.

Frälsarens uppståndelse,³⁹ följderna av synd kan övervinnas och svaghet kan vändas till styrka, om vi drar nytta av Jesu Kristi försoning.⁴⁰

Vi kan bli värdiga evigt liv endast genom lydnad till buden. Det kräver att vi har tro på Herren Jesus Kristus, omvänder oss, låter döpa oss, tar emot den Helige Andens gåva och håller ut intill änden genom att följa Frälsarens exempel.⁴¹ Enkelt uttryckt måste vi ta emot alla nödvändiga prästadömsförrättningar och hålla ut intill änden genom att hålla de förbund som hör till dem.

Livet efter döden

Efter vår död kommer vi en dag att stå inför Frälsaren för att dömas.⁴² Eftersom Gud är barmhärtig kommer de som utövar sin tro på Kristus till omvändelse att få förlåtelse och ärva allt som Fadern har, inberäknat evigt liv.⁴³ Eftersom Gud är rättvis kommer alla de som inte omvänder sig att gå miste om det

eviga livets gåva.⁴⁴ Var och en kommer att belönas i enlighet med sin tro, omvändelse, sina tankar, önskningar och gärningar.⁴⁵

Att tillämpa frälsningsplanen till vardags

När vi en gång förstår den stora omfattningen av planen och ser oss själva i den, får vi något ovärderligt, ja, nödvändigt: Ett evigt perspektiv. Ett evigt perspektiv genomsvyr våra dagliga beslut och handlingar. Det lugnar sinnet och själen. När övertygande men evigt bristfälliga åsikter omger oss, står vi fasta och orubbliga.

Som äldste Neal A. Maxwell (1926–2004) i de tolv apostlarnas kворum lärde oss: "Utan en förståelse av frälsningsplanen, som omfattar vår förjordiska tillvaro, domen och uppståndelsen, är vårt försök att förstå det här livet som att endast se den andra akten i ett skådespel i tre akter."⁴⁶ Vi måste förstå den första akten (det förjordiska livet) för att

kunna veta hur vi ska göra de bästa valen i andra akten (jordelivet), vilket avgör vad som händer oss i den tredje akten (livet efter döden).

Uttryckt på ett annat sätt förändrar kunskapen om frälsningsplanen, tillsammans med uppriktig bön, hur vi ser på livet, alla omkring oss samt oss själva. När vi förstår planen blir vår andliga syn klarare och vi kan se saker och ting som de verkliga är.⁴⁷ Liksom urim och tummim hjälpte profeten Joseph Smith att ta emot uppenbarelse och vägledning,⁴⁸ kan kunskap om planen visa oss hur vi "både i fråga om lära och principer rörande framtiden, kan handla enligt den handlingsfrihet" som Herren har givit oss.⁴⁹ På så sätt stärks vår tro och vi kan få veta hur vi ska ta ut riktningen i livet och fatta beslut som är förenliga med evig sanning.

Här är några exempel som är speciellt relevanta i vår tid.

Äktenskapets syfte i Guds plan

Äktenskapet och familjen är under attack eftersom Satan vet att de är nödvändiga för att vi ska kunna uppnå evigt liv – lika nödvändiga som skapelsen, fallet och Jesu Kristi försoning och uppståndelse.⁵⁰ Eftersom Satan inte har lyckats förstöra någon av dessa pelare i planen, försöker han förstöra vår förståelse och tillämpning av äktenskapet och familjen.

Med vår himmelske Faders plan som en fast referenspunkt, får vi ett tydligt fokus på äktenskapet. Budet att lämna far och mor, hålla sig till varandra i äktenskapet,⁵¹ och föröka sig och uppfylla jorden⁵² möjliggör hans plan. Genom äktenskapet välkomnar vi hans andebarn till världen och samarbetar med honom för att hjälpa hans barn ta del av hans plan.⁵³

Faderns plan gör det möjligt för oss att ärva evigt liv, det liv våra himmelska föräldrar lever. I den planen är "kvinnan inte ... till utan mannen eller mannen utan kvinnan [i Herren]."⁵⁴ Det eviga livets innersta natur innefattar det

eviga äktenskapet mellan man och kvinna, vilket är en nödvändig del av att bli som våra himmelska föräldrar.⁵⁵

Äktenskap mellan man och kvinna

I äktenskapet kompletterar vi varandra på ett sätt som bara en man och en kvinna med sina unika och grundläggande olikheter kan göra. När vi vandrar genom jordelivet som man och hustru, växer vi tillsammans, kommer närmare Frälsaren genom att lyda, gör uppoffringar för Guds vilja och bygger upp hans rike tillsammans. Med vetskap om att evigt äktenskap är ett Guds bud, och att han förbereder ett sätt för sina barn att utföra allt som han befäller,⁵⁶ vet vi att vårt äktenskap är framgångsrikt om vi tillsammans håller de förbund vi ingått.

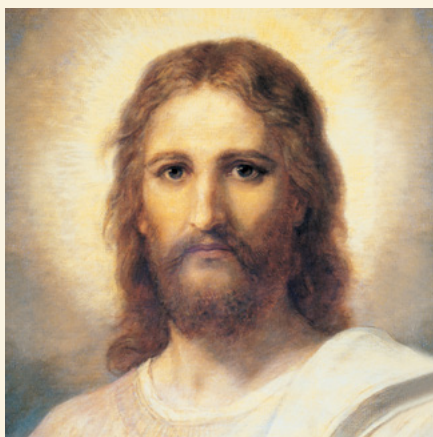
Det är genom prästadömetets förrättningar och genom att välja att hålla de tillhörande förbunden som vi får gudaktighetens kraft att klara av jordelivets utmaningar.⁵⁷ Templets förrättningar förlämnar oss kraft från ovan och gör att vi kan återvända till vår himmelske Faders närhet.⁵⁸ Beseglingsförrättningen gör att man och hustru kan växa tillsammans genom Guds kraft

och bli ett med Herren.⁵⁹ Ingen ersättning för detta slags äktenskap kan uppfylla hans heliga avsikter för oss och för de kommande generationerna av hans barn.⁶⁰

Lockelser och begär

Var och en av oss kommer till den här fallna världen med svagheter eller utmaningar som hör till människans natur.⁶¹ När vi förstår Guds plan kan vi se alla mänskliga svagheter – även lockelser och begär som är oförenliga med hans plan – som tillfälliga.⁶² När vi vet att vi levde innan det här livet som älskade söner och döttrar till himmelska föräldrar kan vi identifiera oss med vårt gudomliga ursprung. Det är vår ställning som en Guds son eller dotter – inte våra svagheter eller böjelser – som utgör källan till vår identitet.⁶³

Med det här perspektivet får vi större förmåga att

Enligt Faderns nåderika plan övervinns fallets följder genom Frälsarens uppståndelse.

**När vi var dag tillämpar
vår kunskap om Faderns
plan, får vårt liv en
djupare mening.**

ödmjukt och tålmodigt vänta på Herren,⁶⁴ och lita på att genom vår tro, lydnad och uthållighet till änden, kommer våra böjelser och begär att renas, våra kroppar kommer att helgas och vi kommer i sanning att bli Kristi söner och döttrar, fullkomnade genom hans försoning.

Planens eviga perspektiv skänker förvisning om att dagen helt säkert kommer för de trofasta då "han skall torka alla tårar från deras ögon".⁶⁵ Det här fullkomligt klara hoppet⁶⁶ lugnar våra sinnen och hjärtan och gör det möjligt för oss att tålmodigt och trofast vänta på Herren.

Löften till dem som trofast håller ut

De som undrar om deras nuvarande omständigheter eller villkor utestänger dem från evigt liv bör komma ihåg att "ingen är förutbestämd att få mindre än allt vad Fadern har för sina barn".⁶⁷

Ingen välsignelse kommer att förmenas de trofasta. President Lorenzo Snow förkunnade: "Ingen sista dagars helig som dör efter att ha levt ett trofast liv kommer att förlora något på grund av att han eller hon inte lyckades göra något på grund av att inte möjligheter gavs därtill. Med andra ord, om en ung man eller ung kvinna inte har haft möjlighet att gifta sig, men lever trofast fram till sin död, kommer han eller hon att få alla välsignelser, den upphöjelse och den härlighet som varje man eller kvinna får som haft denna möjlighet och använt sig av den. Detta är säkert."⁶⁸

Löften till alla som har kunskap om planen och tillämpar den dagligen

Var och en av oss gav vårt helhjärtade stöd åt Faderns plan i förut tillvaron. Vi visste att han älskade oss och vi överväldigades av att han generöst erbjöd oss den här möjligheten

att ärva allt som han har, även evigt liv. Nyckeln till vår framgång i föruttilvaron var vårt stöd till Faderns plan. Det är på samma sätt nyckeln till vår framgång i jordelivet.

Så min uppmaning är att vi återigen tillsammans ger vårt stöd till Faderns plan. Det gör vi med kärlek till alla, för planen i sig är ett uttryck för Guds kärlek.

När vi dagligen tillämpar vår kunskap om Faderns plan, får vårt liv en djupare mening. Vi möter då våra utmaningar med större tro. Vi strävar då framåt med ett säkert, klart och lysande hopp om evigt liv. ■

SLUTNOTER

1. Jakobs bok 6:8; Alma 12:25–26, 30, 32; 17:16; 18:39; 29:2; 39:18; 42:11.
2. Alma 42:8, 16.
3. Jarom 1:2; Alma 24:14; 42:5; Mose 6:62.
4. Se Alma 12:32; se även Boyd K. Packer, "The Great Plan of Happiness and Personal Revelation" (KUV:s brasafton för unga vuxna, 7 nov. 1993).
5. L&F 14:7.
6. Se Harold B. Lee, *The Teachings of Harold B. Lee*, sammanst. av Clyde J. Williams (1996), 72; se även Bruce R. McConkie i Conference Report, april 1970, s. 26.
7. Alma 12:32; kursivering tillagd; se även vers 25.
8. Se 2 Nephi 2:13–16; L&F 101:78.
9. Se George Q. Cannon, *Gospel Truth: Two Volumes in One: Discourses and Writings of President George Q. Cannon* i urval av Jerreld L. Newquist (1974), s. 296.
10. Se Richard G. Scott, "Hur vi kan leva ett gott liv mitt i den ökande ondskan", *Liahona*, maj 2004, s. 102; Robert D. Hales, *Return: Four Phases of Our Mortal Journey Home* (2010), s. 33.
11. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, nov. 2010, s. 129; se även Apg. 17:29; Rom 8:16–17; Hebr. 12:9; Abraham 3:18–25.
12. Se Alma 12:30; se även Job 38:4–7; Abraham 3:22–28.
13. Se 2 Nephi 2:13; se även Howard W. Hunter, "Att känna Gud", *Nordstjärnan*, maj 1975, s. 42–44; *Kyrkans presidenters lärdomar: Heber J. Grant* (2002), s. 28: "Vart och ett av [buden] har getts i den uttryckliga avsikten att vi ska ... bli förberedda för att återvända och bo i vår himmelske Faderns närhet. Dessa plikter och skyldigheter är avsedda att göra oss gudalika till vår läggning. De är avsedda att göra gudar av oss, att rusta och kvalificera oss så att vi ... kan bli medarvingar till vår Herre och Frälsare Jesus Kristus."
14. Se L&F 136:31; Abraham 3:24–25.
15. Se Job 38:7.
16. Se L&F 88:34–36, 39–40.
17. Se Jes. 53:3–5; 2 Nephi 2:8; 9:10–11; 31:21; Mosiah 3:17; Alma 7:11–13.
18. Se 1 Pet. 1:20; Mose 4:2.
19. Abraham 3:27.
20. Se Jes. 14:12–16.
21. Se Mose 4:3–4; se även 1:19.
22. Se Upp. 12:7–9.
23. Se L&F 10:26–27.
24. Se L&F 59:18–19.
25. Se Abraham 3:24–26.
26. Se 1 Mos. 1:26–28.
27. Se Alma 42:2–6; Mose 4:25, 28–31.
28. Se 2 Nephi 2:23; Mose 5:11; se även Boyd K. Packer, "Lycksalighetsplanen", *Liahona*, maj 2015, s. 26–28.
29. Se Alma 39:3–5; 41:3–4, 10–15.
30. 2 Nephi 2:27.
31. Se 2 Nephi 2:11.
32. Se 2 Nephi 2:26–29; Alma 34:32–35.
33. Se Jakobs bok 4:7; Ether 12:27; L&F 62:1.
34. Se Alma 12:30–32.
35. Se Moroni 7:16–19; L&F 88:7, 11–13.
36. Se 2 Nephi 31:12–14, 18.
37. Se 1 Joh. 1:8.
38. Se Luk. 22:39–42; L&F 19:16–19.
39. Se 1 Kor. 15:20–23; 2 Nephi 9:10–13; Alma 11:42–45.
40. Se Alma 42:2–15, 22–31; Moroni 10:32–33.
41. Se 2 Nephi 31:10–21; 3 Nephi 27:13–22.
42. Se Joh. 5:22; Rom. 14:10; Upp. 20:12–13; 2 Nephi 9:41; Alma 11:41–44; 3 Nephi 27:14–17, 20, 22.
43. Se Alma 34:14–17.
44. Se Mosiah 3:21–27; Helaman 14:15–19; L&F 88:21–24, 29–32.
45. Se Mormon 3:20–22.
46. *The Neal A. Maxwell Quote Book*, sammanst. av Cory H. Maxwell (1997), s. 252.
47. Se president Thomas S. Monson, "Var ett föredöme", *Liahona*, maj 2005, s. 113.
48. Se Joseph Smith – Historien 1:35.
49. L&F 101:78.
50. Se D. Todd Christofferson, "Varför gifta sig? Varför bilda familj?", *Liahona*, maj 2015, s. 52.
51. Se Matt. 19:5.
52. Se 1 Mos. 9:1.
53. Se L&F 93:36–40.
54. 1 Kor. 11:11.
55. Se Dallin H. Oaks, "Avfall och återställelse", *Nordstjärnan*, juli 1995, s. 88; se även Dallin H. Oaks, "Inga andra gudar", *Liahona*, nov. 2013, s. 73.
56. Se 1 Nephi 3:7.
57. Se L&F 84:19–21.
58. Se Lära och förbunden 109:13–26, s. 38.
59. Se L&F 132:1–21.
60. Se 1 Pet. 3:7; L&F 131:1–4; se även Joseph Fielding Smith, *Answers to Gospel Questions*, 5 vol. (1957–66), 4:197: "De som är vigda i templet för tid och evighet uppnår de *eviga livens* välsignelse. Jag betonar *eviga liv*. Evigt liv är Guds liv, det vill säga att vara som han. *Eviga liv* innebär evig avkomma – fortsättningen, som uppenbarelse säger, på avkomma för evigt. Att gifta sig utanför templet är bara för tiden. Döden skiljer dem åt – det vill säga skiljer dem åt för evigt, om de inte under tiden omvänder sig och är så lyckligt lottade att de kan besöka templet och göra bättring."
61. Se Ether 12:27.
62. Se Ether 12:37.
63. Se "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", s. 129; se även *Gud älskar sina barn* (häfte, 2007), s. 1.
64. Se Jes. 40:31.
65. Upp. 21:4; se även verserna 1–3.
66. Se 2 Nephi 31:20.
67. D. Todd Christofferson, "Varför gifta sig? Varför bilda familj?", s. 52.
68. *Kyrkans presidenters lärdomar: Lorenzo Snow* (2012), s. 128. Se även Gordon B. Hinckley, "Guds dottrar", *Nordstjärnan*, jan. 1992, s. 116: "En del som inte är gifta, utan egen förskyllan, frågar sig om de alltid kommer att förnekas den högsta härlighetsgraden i detta rike. Jag är helt övertygad om att enligt en kärleksfull Faderns och en gudomlig Återlösares plan kommer ingen välsignelse som ni förtjänar att för alltid förnekas er."

När jag ledsagades till officerarnas matsal, höll fartygskaptenen på att skrika och peka finger åt en ung officer.

HUR VIKTIGT KAN DET HÄR VARA?

Under min resa ombord på *USS West Virginia* efterlyste man en portugisisktalande officer som kunde göra ett tre veckors utbyte med den brasilianska flottan. Jag var den ende i ubåtsstyrkan som talade portugisiska.

Jag kände först att jag inte skulle resa iväg. Jag hade just avslutat en patrulltjänstgöring på tre månader och såg fram emot att träffa min familj, men jag kunde inte sluta tänka på utbytet. Jag vände mig till min himmelske Fader i bön och fick ett tydligt svar att jag skulle resa iväg, så jag tackade ja till uppdraget.

Att ordna det hela visade sig vara knepigt. Vid en punkt kände jag att

jag ville ge upp. Jag tänkte: "Hur viktigt kan det här vara?" Men den Helige Anden manade mig att göra det.

Till slut, efter flera förseningar, gick jag ombord på det brasilianska fartyget. När jag ledsagades till officerarnas matsal, höll fartygskaptenen på att skrika och peka finger åt en ung officer. Kaptenen såg mig, stannade upp och sa på bruten engelska: "Ah, min amerikanske vän har kommit. Välkommen! Får jag bjuda på en drink?"

Jag svarade på portugisiska att jag gärna skulle vilja ha en populär brasiliansk läsk som jag inte smakat sedan min mission. Han sa att de hade

alla sorter av alkoholhaltiga drycker ombord, men jag sa att jag inte dricker alkohol.

Senare knackade det på dörren till min hytt. När jag öppnade stod den unge officeren från matsalen där.

"Du är amerikan", sa han. "Du dricker inte alkohol. Du talar portugisiska. Kan det vara så att du är mormon?"

"Ja, det är jag", svarade jag.

Han kastade sig om halsen på mig och började snyfta.

Den här officeren, löjtnant Mendes, var en ganska ny medlem och hade nyligen tagit examen från brasilianska örlogsakademien. Ombord på skeppet

förstod han snart att kaptenen förväntade sig att han skulle ta del av officerarnas vilda livsstil när de besökte hamnar. I stället anmälde sig löjtnant Mendes alltid frivilligt till "hamntjänstgöring" och avstod helt från aktiviteterna i hamnstaden. Kaptenen tröttnade på det. När jag kom in i matsalen höll han på att skälla ut löjtnant Mendes för att han inte ville vara med.

"Du ska gå ut med officerarna nästa gång vi går i hamn", hade han beordrat löjtnanten. "Du ska visa den besökande amerikanen hur man roar sig. Det förväntar han sig av oss."

I flera månader hade löjtnant Mendes bett om att hans kapten skulle förstå och acceptera hans normer. I och med att jag kom dit, kom de flesta samtalen kring middagsbordet att handla om evangeliet. Vi pratade med de andra officerarna om Joseph Smith, återställelsen, Visdomsordet och kyskhetslagen. Attityden mot löjtnant Mendes förändrades snart. Officerarna tog bort allt pornografiskt material och vid nästa hamn åt vi alla på restaurang tillsammans i stället för att gå på nattklubb.

Nära slutet av mina tre veckor ombord, och efter många samtal med kaptenen och officerarna om vår tro, hade männens hjärtan mjuknat. "Nu förstår jag", sa kaptenen till löjtnant Mendes innan min avresa, och tillade att han inte längre tänkte be honom gå emot sina principer.

Jag kommer aldrig att glömma den

upplevelsen. Löjtnant Mendes och jag fick veta att vår himmelske Fader känner oss var och en, älskar oss och bryr sig om våra personliga liv. ■
Kelly Laing, Washington, USA

SYSTEM SPAFFORD TALADE TILL MIG

Jag satt och spelade ett restaurangspel på internet sent en kväll när min man gick förbi och meddelade att han tänkte gå och lägga sig.

"Jag kommer snart", sa jag till honom.

"Det tror jag när jag ser det", sa han.

Jag spelade ett spel där jag lagade virtuell mat i en virtuell restaurang till virtuella gäster. Jag tittade på datorskärmen och sa: "Jag har faktiskt mat som är färdig om en kvart."

För att fördriva tiden medan jag väntade, tog jag fram *Döttrar i mitt rike: Hjälpföreningens historia och verksamhet* som hade legat på skrivbordet sedan jag fick den i Hjälpföreningen. Jag började läsa förordet. På tredje sidan fann jag följande av Belle S. Spafford, Hjälpföreningens nionde generalpresident.

"Jag tror att det vore bra", skrev hon, "om genomsnittskvinnan idag gjorde en utvärdering av de intressen och aktiviteter hon sysselsätter sig med, och sedan vidtar åtgärder för att förenkla sitt liv genom att sätta de viktigaste

sakerna främst och koncentrera sig på det som hon har den största och mest bestående behållningen av och upphöra med de mindre givande aktiviteterna" (2011, s. XIII).

Förutom skrifterna hade inget jag läst någonsin berört mig så djupt. Den här kvinnan som dog för mer än 30 år sedan talade till mig. Hennes ord är förmodligen mer relevanta idag än när hon sa dem.

Jag visste omedelbart att jag aldrig skulle spela internetspel igen. Jag stängde av datorn, gick och lade mig och berättade för min man om mitt beslut. Nästa dag satte jag inte ens på datorn. Istället räknade jag ut hur många timmar jag hade slösat bort på de där spelen varje dag.

Jag multiplicerade tre timmar per dag med 365 (dagar per år) och delade med 24 (timmar per dygn). Jag häpnade när jag insåg att jag slösat bort 45,62 dygn per år. De dyrbara timmarna och dagarna är borta för evigt. Jag kunde ha använt dem till att läsa skrifterna, umgås med min man och mina barn, tjäna andra eller ära mina kallelser.

Generalauktoriteter talar ofta om det här ämnet på generalkonferenserna. Ändå hade det inte gått in, och jag tänkte att det inte gällde mig.

Jag är tacksam för att den Helige Anden hjälpte mig inse att generalauktoriteterna – och Belle S. Spafford – talade till mig. ■

Sandy Howson, Ohio, USA

JAG VISSTE INTE VARFÖR JAG VAR DÄR

Min mamma och jag hade just avslutat vår kvällsbön. Vi kramade om varandra och sa "jag älskar dig". Sedan gick jag till mitt sovrum. När jag sträckte mig efter dörrhandtaget, fick jag en stark känsla av att mamma skulle dö nästa dag.

Min hjärna och mitt hjärta försökte slå bort tanken. Ingenting skulle hända min mamma. Allt skulle bara vara bra med henne.

Så fort jag kom in i mitt rum, knäböjde jag och sa till min himmelske Fader att känslan om min mamma inte fick vara sann. Jag bad honom att ta bort tanken, men den försvann inte. Jag gick till mina föräldrars rum igen och sa till mamma att jag ville ha en till puss och kram innan jag gick till sängs. Vi sa "jag älskar dig" igen och jag gick tillbaka till mitt

rum. Det tog ett tag innan jag somnade den kvällen.

När jag vaknade nästa morgon kände jag mig nervös. Men tack och lov var mamma där, glad och välmående. Men innerst inne hade jag fortfarande den där gnagande känslan av att något var fel. På faste- och vittnesbördsrådet den dagen ställde sig mamma upp och bar ett vackert vittnesbörd.

Efter sakramentsrådet gick hon för att undervisa sin primärklass och jag gick till söndagsskolan. Jag fick ännu en stark känsla, den här gången att jag skulle lämna söndagsskolektionen. Jag ville inte dra till mig uppmärksamheten, men något drog mig upp från stolen och ut genom dörren. Inom några minuter satt jag i mammas primärklass och hörde henne undervisa. Jag visste

inte varför jag var där, men jag visste att det var där jag behövde vara.

Senare samma eftermiddag, hemma hos min bror, såg mamma mig rakt i ögonen en sista gång innan hon föll ihop och dog av lungemboli. Av orsaker som bara min himmelske Fader känner till och i sin barmhärtighet hade han sänt den Helige Anden för att förbereda mig. De där maningarna gav mig extra tid med mamma som jag inte hade kunnat njuta av om jag vägrat lyssna till den milda rösten.

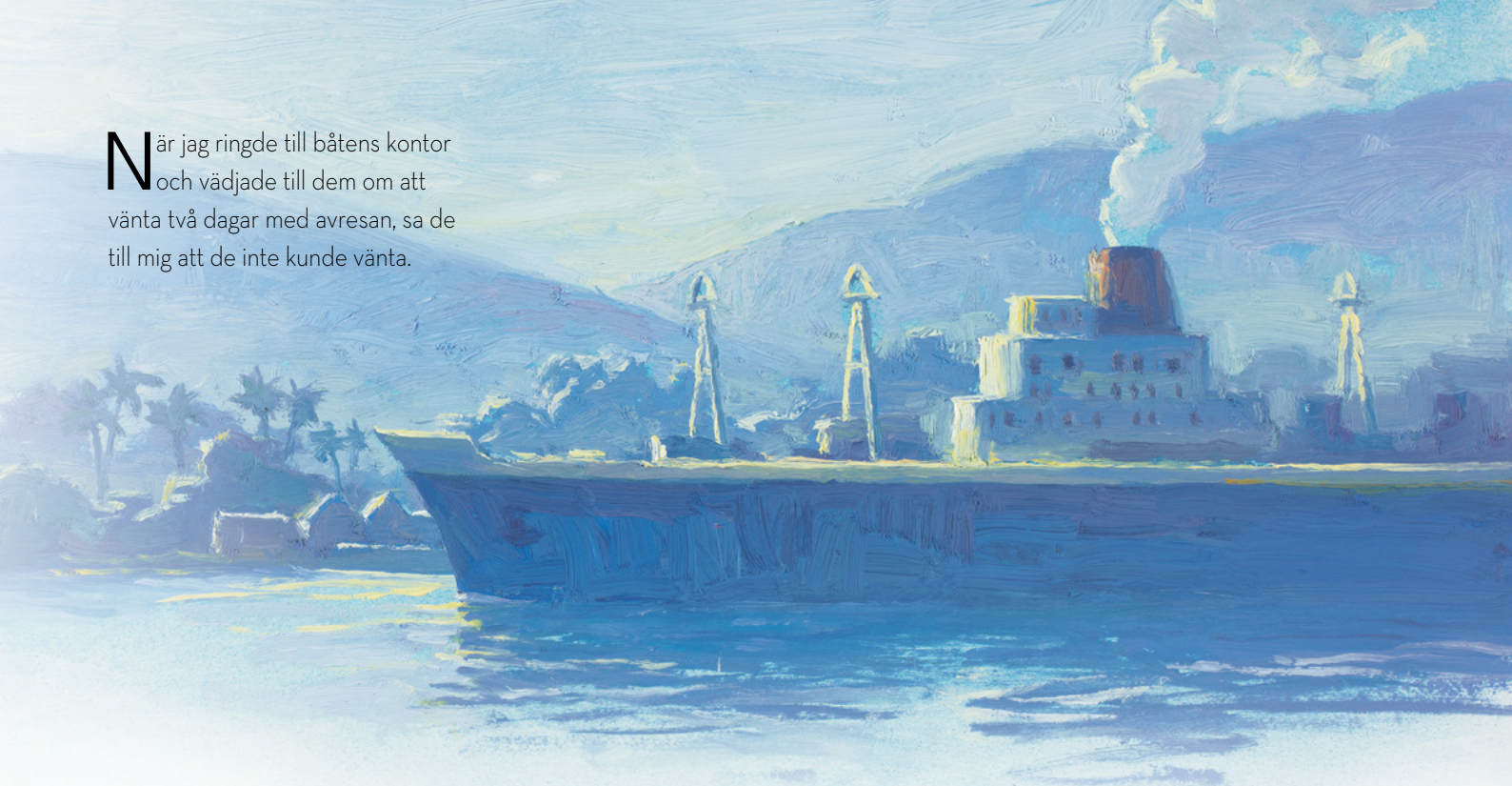
Min himmelske Faders kärlek hade aldrig varit så uppenbar för mig före händelserna som ägde rum i samband med mammas bortgång. Så välsignade vi är som har en Fader i himlen som älskar oss så mycket att han ger oss den Helige Andens speciella gåva. ■

Amber Cheney, Alabama, USA

Jag gick till mina föräldrars rum igen och sa till mamma att jag ville ha en till puss och kram innan jag gick till sängs.

När jag ringde till båtens kontor och vädjade till dem om att vänta två dagar med avresan, sa de till mig att de inte kunde vänta.

JAG BAD HELA VÄGEN TILL ROTUMA

Westerland gick igår”, sa min svägerska när hon tog emot oss på Nadis internationella flygplats i Fiji.

Nyheten gjorde mig ledsen och besviken. *MV Westerland* var den båt vi skulle ha åkt med för att hälsa på min äldre bror på ön Rotuma. Rotuma ligger ungefär 60 mil nordost om Viti Levu, den största av Fijis öar. Om man missar båten måste man troligen vänta i dagar eller veckor på nästa båt.

Ett år tidigare hade jag rest till Rotuma för att hjälpa min bror att renovera vår farmors hus, och jag lämnade honom på grund av en arbetsrelaterad tvist. Nu ville jag se honom ansikte mot ansikte och berätta för honom hur ledsen jag var.

En vecka innan min fru Akata och jag flög till Fiji från Australien berättade min brorsdotter att *Westerland* skulle avgå mot Rotuma dagen innan

vi var beräknade att anlända. Jag ringde genast till båtens kontor och vädjade till dem att vänta två dagar med avresan.

”Nej, det skulle vi inte kunna göra även om vi ville”, var svaret. ”Rotumas öråd har förberett en välkomstfest och båten måste gå efter tidtabellen.”

En tanke dök plötsligt upp och jag bestämde mig för att fasta och be.

”Käre himmelske Fader,” bad jag, ”jag vill så gärna hinna med båten till Rotuma. Jag tror inte att de kan skjuta upp avgången en eller två dagar till, men du har makt att göra det. Vill du i din godhet bara lossa på en bult någonstans på båten så att avresan försenas och jag kan gå ombord? Jag behöver resa till Rotuma och försonas med min bror.”

Efter att ha hört de dåliga nyheterna tog vi oss till hamnen på andra sidan ön. Där fick vi veta att båten hade fått problem med motorn och

inte hade avgått än. Vår himmelske Fader hade besvarat min bön! Det visade sig att hela motorn – inte bara en bult – behövde tas loss så att en stor oljeläcka kunde lagas.

När båten slutligen avgick en vecka senare var jag ombord. När jag kom fram till Rotuma, omfamnade jag min bror och bad om förlåtelse, och vi blev vänner igen. Det var verkligen en dag att fira.

Jag kommer alltid att vara tacksam för den här underbara andliga upplevelsen och för Jesu Kristi återställda evangelium. Den är ett vittnesbörd om att underverk sker än idag, att vår himmelske Fader lever och besvarar våra uppriktiga böner, att fasta och bön går hand i hand och att evangeliet är sant – även i en liten by på den lilla ön Rotuma. ■

John K. Muaror, New South Wales, Australien
(Författaren är avliden.)

Randall L. Ridd

Verkade som andre rådgivare i Unga mäns generalpresidentskap från 2013 till 2015

ATT LEVA MED

ärligt uppsåt

Jag lärde mig vikten av ärligt uppsåt som ung seminarieelev. Vår lärare uppmanade oss att läsa Mormons bok. För att hjälpa oss hålla koll på våra framsteg, gjorde han en uppställning med våra namn längs ena sidan och skrev böckerna överst. Varje gång vi läst en bok, sattes en stjärna vid vårt namn.

I början läste jag inte så mycket, och det dröjde inte länge förrän jag insåg att jag kom längre och längre efter. Sporrad av skamkänslor och av min inre tävlingsanda, började jag läsa. Varje gång jag fick en stjärna kändes det bra. Och ju fler stjärnor jag fick, desto mer motiverad var jag att läsa – mellan lektionerna, efter skolan, varje ledig minut.

Det här hade varit en fin berättelse om jag kunnat säga att jag blev först i klassen – men det blev jag inte. Och det hade inte gjort något om jag kunde berätta för er att jag uppnådde

något bättre än första plats – ett vittnesbörd om Mormons bok. Men så blev det inte heller. Jag fick inte ett vittnesbörd. Det jag fick var stjärnor. Jag fick stjärnor eftersom det var därför jag läste. För att använda Moronis ord var det mitt "ärliga uppsåt".

Moroni var tydlig när han beskrev hur man kan få veta om Mormons bok är sann: "Och jag uppmanar er att ni, när ni får dessa uppteckningar, frågar Gud, den evige Fadern, i Kristi namn, om inte dessa uppteckningar är sanna. Och om ni frågar med ett uppriktigt hjärta, med *ärligt uppsåt* och med tro på Kristus, skall han uppenbara sanningen om dem för er genom den Helige Andens kraft" (Moroni 10:4; kursivering tillagd).

Rätt anledning

När jag tittar tillbaka ser jag att Herren var helt rättvis mot mig. Varför

Ärligt uppsåt betyder att göra rätt saker av rätt anledning.

skulle jag vänta mig att hitta något annat än det jag sökte? Ärligt uppsåt är att göra rätt saker av rätt anledning. Jag läste rätt bok av *fel* anledning.

Det var inte förrän åratal senare som jag läste Mormons bok med ärligt uppsåt. Nu vet jag att Mormons bok uppfyller sin gudomliga avsikt

FOTOILLUSTRATION SERGEY NIVENS/ISTOCK/THINKSTOCK

att vittna om Jesu Kristi liv och mission, för jag har läst den med ärligt uppsåt.

Det jag lärde mig om ärligt uppsåt och Mormons bok angår oss alla, i alla aspekter av våra liv. Alltför ofta följer vi passivt mönster och vanor som vi utvecklat med åren – vi gör som vi brukar göra utan att fundera över vart vi är på väg. Att leva med ärligt uppsåt ger livet inriktning och mening och det kan göra all skillnad i världen. Att leva med ärligt uppsåt innebär att vi förstår orsakerna – motiven bakom våra handlingar. Sokrates sa: "Ett liv utan eftertanke är inte värt att leva."¹ Fundera över hur du använder din tid och fråga dig själv regelbundet: "Varför?" Det hjälper dig att utveckla förmågan att se bortom nuet. Det är mycket bättre att se framåt och fråga "varför ska jag göra så?" än att se tillbaka och fråga "varför gjorde jag så?"

Vad vill Herren att du ska göra?

När jag var ung hade jag bestämt mig för att inte verka som missionär. Efter ett år på college och ett år i armén hade jag ett bra jobb på ett sjukhus som röntgentekniker. Det verkade gå bra för mig i livet och en mission kändes inte nödvändig.

En dag frågade dr James Pingree, en av kirurgerna på sjukhuset, om jag ville äta lunch med honom. Under samtalet upptäckte dr Pingree att jag

Att leva med ärligt uppsåt innebär att kunna förstå orsakerna – motiven bakom våra handlingar. Sokrates sa: "Ett liv utan eftertanke är inte värt att leva."

inte planerade att gå ut som missionär och frågade varför. Jag sa att jag var lite äldre och att det troligen var för sent. Han sa genast att det inte var något bra skäl och att han själv hade verkat på mission efter avslutad läkarutbildning. Sedan bar han sitt vittnesbörd om hur viktig hans mission hade varit.

Hans vittnesbörd hade stor inverkan på mig. Det fick mig att be som jag aldrig bett förut – med *ärligt uppsåt*. Jag kunde komma på många skäl till att inte gå på mission: Jag var blyg. Jag hade ett jobb jag tyckte om. Jag hade chans till ett stipendium som jag inte kunde få efter missionen.

Viktigast var att jag hade en flickvän som väntat på mig när jag gjorde militärtjänst – och jag visste att hon inte

skulle vänta i två år till! Jag bad och bad för att få bekräftat att mina skäl var giltiga och att jag hade rätt.

Till min besvikelse fick jag inte det klara ja eller nej-svar jag hoppats på. Då kom tanken: "Vad vill Herren att du ska göra?" Jag var tvungen att medge att han ville ha mig som missionär, och det blev ett avgörande ögonblick i mitt liv. Skulle jag göra det som jag ville göra eller det som Herren ville att jag skulle göra? Det är en fråga vi alla borde ställa oss ofta.

Jag är tacksam att jag valde att gå ut som missionär, och jag kallades att verka i Mexikokommissionen Nord.

Eviga konsekvenser

Trettiofem år senare uppmanade min son mig att besöka Mexiko med

honom. Vi hoppades kunna hitta några av dem jag hade undervisat. Vi besökte ett sakramentsmöte i det lilla samhälle där jag påbörjade min mission, men jag kände inte igen en enda människa. Efter mötet talade vi med en av medlemmarna och frågade om han kände någon på min lista av personer som jag hade undervisat så många år tidigare. Vi gick igenom listan utan framgång, tills vi kom till det sista namnet – Leonor Lopez de Enriquez.

”Åh, ja”, sa mannen. ”Den familjen tillhör en annan församling, men de har sina möten i den här byggnaden. De har sitt sakramentsmöte efter oss.”

Vi behövde inte vänta länge förrän Leonor kom in. Även om hon nu var i 75-års åldern kände jag genast igen henne och hon kände igen mig. Vi grät och kramade om varandra länge.

”I 35 år har vi bett att du skulle komma tillbaka så att vi kunde tacka dig för att du tog evangeliet till vår familj”, sa hon.

När andra släktingar kom in utväxlade vi kramar och tårar. Vi upptäckte snart att biskopen i den här församlingen var en av Leonors söner, att både sångledaren och pianisten var barnbarn till henne, och det var även flera unga män i aronska prästadömet. En av hennes döttrar var gift med en rådgivare i stavspreidentskapet. En annan dotter var gift med biskopen i en närbelägen församling. De flesta av

Leonors barn hade verkat som missionärer och nu hade hon barnbarn som också gjort det.

Vi upptäckte att Leonor var en mycket bättre missionär än jag varit. I dag minns hennes barn tacksamt hennes outtröttliga arbete med att lära dem evangeliet. Hon lärde dem att många små enskilda beslut med tiden resulterar i ett rikt, rättfärdigt och lyckligt liv, och de har lärt andra det samma. Allt sammantaget så har över 500 personer kommit in i kyrkan tack vare den här underbara familjen.

Allt började med ett enkelt samtal under en lunch. Jag tänker ofta att om dr Pingree hade varit mer fokuserad på sitt jobb eller andra världsliga strävanden, kanske han aldrig skulle ha frågat varför jag inte var missionär. Men hans fokus låg på andra och på att främja Herrens verk. Han sådde ett frö som har växt och gett frukt och fortsätter att växa exponentiellt (se Mark. 4:20). Min mission lärde mig den eviga följden av ett enstaka beslut att göra Herrens vilja.

Kom ihåg ditt eviga syfte

Jag har ofta sett tillbaka på mitt liv och undrat varför det var så svårt för mig att fatta beslutet att gå ut som missionär. Det var svårt eftersom jag blev distraherad. Jag glömde bort mitt eviga syfte, den verkliga orsaken till varför vi är här.

Mina önskningsar och min vilja stämde inte med Herrens vilja. Om de hade gjort det, hade beslutet varit lättare. Och varför stämde de inte? Jag gick till kyrkan och tog del av sakramentet på söndagar, men jag fokuserade inte på dess betydelse. Jag bad, men det var mest en vanemässig upprepning. Jag läste skrifterna, men bara sporadiskt och utan ärligt uppsåt.

Jag uppmanar dig att leva ett uppsåtligt och fokuserat liv – även om du inte konsekvent har gjort så hittills. Bli inte missmodig av tankar på vad du redan har gjort eller inte gjort. Låt Frälsaren dra ett streck över det förflutna. Kom ihåg vad han har sagt: ”Men så ofta de omvände sig och med *ärligt uppsåt* sökte få förlåtelse blev de förlåtna” (Moroni 6:8; kursivering tillagd).

Börja nu. Lev ett meningsfullt liv, medveten om varför du gör det du gör och vart det leder dig. När du gör det upptäcker du att det viktigaste svaret på varför du gör allt det du gör, är att du älskar Herren och känner hans fullkomliga kärlek till dig. Må du finna stor glädje i din strävan efter fullkomning och efter att förstå och utföra hans vilja. ■

Från en världsomfattande andakt för unga vuxna, ”Ett liv med mening: Betydelsen av ett ärligt uppsåt”, som hölls på Brigham Young University–Idaho den 11 januari 2015. För hela talet, gå till devotionals.lds.org.

SLUTNOT

1. Sokrates i Platon, *Sokrates' försvarstal*.

Tro, tjänande och en limpa bröd

Nissanka (Nissh) Muthu Mudalige

Jag flyttade till Armenien från Sri Lanka för att utbilda mig 2007, träffade missionärerna och döptes följande år. Efter mitt dop längtade jag efter att få verka som heltidsmissionär. Jag hade inte den möjligheten eftersom jag var över 25 år, men missionspresidenten kallade mig att utföra en minimission. Mina ansvar innefattade att arbeta med de andra äldsterna och predika evangeliet. Jag älskade det.

Mitt mod prövades

Samtidigt hade jag ont om pengar. Sedan gick min pappas företag omkull och han kunde inte längre skicka pengar till mig. Jag hade bara tillräckligt till mat för några dagar. Mitt universitet låg i närheten av min bostad, men missionskontoret låg en halvtimmes bussresa bort. Resan dit och tillbaka kostade mig 200 dram (ungefär fyra kronor).

Jag ville ändå göra det bästa av mitt missionsarbete. När en äldste ringde

och ville att jag skulle besöka några medlemmar med honom och frågade om vi kunde träffas vid centrumgrenens kapell – mer än 40 minuter bort med buss – sa jag ja även om jag bara hade pengar nog till att köpa en limpa bröd. Jag promenerade till centrumgrenens kapell. Det var en het sommardag så jag var tvungen att vila och dricka vatten längs vägen. Det tog två timmar innan jag till slut kom fram. Under den två timmar långa promenaden tillbaka hem, köpte jag bröd för min sista slant.

En större prövning

Strax efter att jag kommit hem blev jag uppringd av samma äldste. Han sa: "Nissh, jag är ledsen att jag ringer igen, men en av medlemmarna är sjuk. Kan du komma och vara min kamrat när jag ger henne en välsignelse?" Jag ville tala om för honom att jag var för trött efter att ha gått i fyra timmar i hettan, men mitt hjärta hindrade mig. Min tro gav mig styrka och mod, så jag sa att jag skulle komma.

När jag gick hem kände jag mig inte trött. Allt jag kunde tänka på var den gamla kvinnans leende.

Just då kom min rumskamrat in. Jag frågade honom om jag kunde låna tillräckligt med pengar för att ta mig till missionskontoret. Han sa att han bara hade pengar nog till att köpa mat för resten av månaden, så han kunde inte låna mig något.

Plötsligt fick jag syn på den nyinköpta, färska, brödlimpan på bordet – den enda maten jag hade. Jag tog upp den och sa: "Jag köpte just det här brödet. Kan du ta det

och ge mig 100 dram?" Det gick han leende med på. Jag tog pengarna och åkte buss till missionskontoret.

Vi besökte den där medlemmen, en äldre kvinna som var sängliggande. Hon kunde nästan inte öppna ögonen och se på oss, men hon log mot mig. Hon vände sig speciellt till mig och pratade om minnen från tidigare i sitt liv. Hon var så glad att få träffa oss i sitt hem. Tillsammans gav äldsten och jag henne en välsignelse. Hon log mot oss igen och jag kunde se ljuset i hennes ansikte. Hennes dotter nämnde att hon före vårt besök inte hade sett sin mor le på flera månader.

Återigen gick jag i ytterligare två timmar för att komma hem, men den här gången kände jag mig inte trött. Det enda jag kunde tänka på var den

gamla kvinnans leende och vårt samtal. Jag kände att vår himmelske Fader hade velat att jag skulle besöka henne – kanske det var det hon behövde för att känna större glädje under några av sina sista dagar. Jag kände mig mycket tacksam för tillfället att kunna vara med på det besöket. Jag bad min himmelske Fader att välsigna kvinnan. Jag bad honom också att välsigna mig med mat varje dag under min ekonomiskt svåra tid.

Välsignelser från ovan

Gud lämnade mig inte ensam. Min vän delade sin mat med mig den månaden. Jag gick aldrig till sängs hungrig, fastän jag inte hade ett öre i fickan. Jag promenerade till missionskontoret varje dag – och kände mig aldrig trött.

Uppoffringen gjorde mig glad.

Den månaden fick jag många lunch- och middagsinbjudningar. En dag var både min rumskamrat och jag barskrapade och åt bara ett litet stycke bröd till frukost. Den kvällen var vi så hungriga. Vi gick nedför gatan för att försöka låna pengar av en vän när en bil med två infödda armenier stannade. Männens frågade oss var vi kom från. När vi sa att vi var från Sri Lanka bjöd de hem oss på middag. De tyckte om att få höra om Sri Lanka och vi fick en underbar måltid.

Jag älskar min himmelske Fader och alla välsignelser han ständigt ger mig. Han finns där för att hjälpa mig och jag känner hans kärleksfulla omsorg varje dag. ■

Författaren bor i Armenien.

**Äldste
Dallin H. Oaks**

i de tolv
apostlarnas
kvorum

ÅTERHÄMTNING FRÅN PORNOGRAFINS FÄLLA

*Vi måste alla lära oss att reagera på rätt sätt,
på media med innehåll av sexuellt slag.*

För tio år sedan talade jag på en generalkonferens om ämnet pornografi. Jag instämde med andra ledare som har varnat för de förödande andliga följderna av pornografi. Jag varnade för att alltför många män och pojkar skadades av det jag kallade ”litteratur som uppmuntrar till utomäktenskapliga sexuella förbindelser”.¹ All användning av pornografi är av ondo – den förstör andlig lyhörddhet, den försvagar förmågan att utöva prästadömetts kraft och den skadar dyrbara relationer.

Nu, över tio år senare, är jag tacksam för att många har lyssnat till och hörsammat profetiska varningar, har undvikit och hållit sig rena och obefläckade av pornografins svärta. Jag är också tacksam för att många har hörsammat profeters uppmaningar att överge pornografin, hela krossade hjärtan och relationer och gå framåt på lärjungeskapets stig. Men jag är mer bekymrad än någonsin över att andra bland oss fortsätter att falla offer för pornografin, speciellt våra unga män, men även ett växande antal unga kvinnor.

En vanlig orsak till det växande problemet med pornografi är att det i dagens värld finns ord och bilder med sexuellt innehåll och påverkan överallt – vi hittar dem i filmer, tv-program, sociala medier, sms-meddelanden, telefonappar, annonser, böcker, musik och vardagskonversationer. Följden blir att vi alla oundvikligen och regelbundet utsätts för sexualiserade budskap.

Att vända sig till
Herren i ödmjukhet
leder till att man
accepterar vissa
sanningar som, när
de helt förstås, ger
styrka och elimine-
rar skam.

I. Nivåer av engagemang

För att hjälpa oss ta itu med denna tilltagande ondska skulle jag vilja peka ut ett flertal olika nivåer av engagemang i pornografi och föreslå hur vi bör reagera på dem.

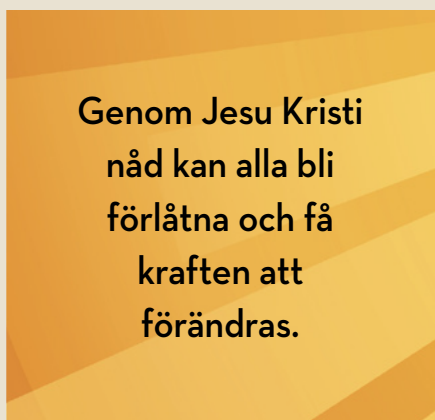
Tidigare, när andra omständigheter rådde, handlade våra råd om pornografi främst om att hjälpa individer att undvika den första titten eller att återhämta sig från missbruk. Även om de här ansträngningarna fortfarande är viktiga, har tidigare erfarenhet och nuvarande omständigheter visat på ett behov av råd som riktas till olika nivåer av

pornografianvändning mellan extremerna undvikande och beroende. Det är till hjälp att fokusera på fyra olika nivåer av pornografisk exponering: 1) oavsiktligt tittande, (2) användning då och då, (3) intensiv användning och (4) tvångsmässig användning (beroende).

1. **Oavsiktligt tittande.** Jag tror att alla oavsiktligt har blivit exponerade för pornografi. Det är ingen synd om vi vänder oss bort och inte söker efter det. Det är som ett misstag som kräver korrigerande snarare än omvändelse.²
2. **Användning då och då.** Denna användning av pornografi kan ske då och då eller till och med ofta, men den är alltid avsiktlig och det är något ont.

Pornografi väcker och förstärker starka sexuella känslor. Skaparen hade en vis avsikt med att ge oss dessa känslor, men han gav också bud som begränsade deras uttryck till en man och en kvinna som är gifta. Pornografi förnedrar lämpliga uttryck för sexualitet och uppmuntrar till att uttrycka sexuella känslor utanför äktenskapets ramar. De som använder pornografi leker med krafter som är så starka att de kan skapa eller förstöra liv. Gör det inte!

Faran med all avsiktlig användning av pornografi, oavsett hur tillfällig eller sällsynt, är att den alltid inbjuder till att göra det oftare, vilket oundvikligen leder till ökat fokus på sexuella känslor och beteenden. Vetenskapsmän har upptäckt att omoraliska bilder producerar kemikalier i hjärnan som belönar sexuella känslor, vilka sedan uppmuntrar till större fokus på sexuella beteenden.³ Omoraliska sexuella beteenden av alla slag eller grader leder till skamkänslor, vilka med tiden kan sätta djupa spår i en människa.

3. **Intensiv användning.** Upprepad avsiktlig användning av pornografi kan göra användningen till en vana – ett beteendemönster som regelbundet följs tills det blir nästan ofrivilligt.⁴ Vanemässig användning gör att människor upplever ett behov av mer stimuli för att uppnå samma tillfredsställande reaktion.

4. **Tvångsmässig användning (beroende).** En människa uppvisar ett missbrukarbeteende när det skapar ett "beroende" (en medicinsk term som tillämpas på missbruk av droger, alkohol, tvångsmässigt hasardspel o.s.v.) som stegras till ett "oemotståndligt tvång" som "blir viktigare än nästan allt annat i livet".⁵

II. Vikten av att förstå de här nivåerna

När vi uppfattar de här olika nivåerna förstår vi också att inte alla som använder pornografi avsiktligt är beroende av det. Faktum är att de flesta unga män och unga kvinnor som kämpar med pornografi inte är beroende. Det är mycket viktigt att göra den åtskillnaden – inte bara för de föräldrar, makar och ledare som vill hjälpa, utan också för dem som kämpar med det här problemet. Låt mig förklara.

För det första, ju djupare grad av engagemang – från oavsiktlig exponering till tillfällig eller upprepade

användning till intensiv användning till tvångsmässig (beroende) användning – desto svårare är det att återhämta sig. Om ett beteende felaktigt klassas som ett beroende, kan användaren tro att han eller hon förlorat sin handlingsfrihet och förmåga att övervinna problemet. Det kan försvaga beslutsamheten att återhämta sig och omvända sig. Å andra sidan kan en klarare förståelse av ett problems omfattning – att det kanske inte är så djupt rotat eller extremt som befarats – ge hopp och en ökad förmåga att utöva handlingsfrihet till att bryta beteendet och omvända sig.

För det andra driver avsiktlig användning av pornografi, som många andra syndiga beteenden, bort den Helige Anden. Somliga som har upplevt detta känner sig manade att omvända sig. Men andra kan känna sig generade och försöker dölja sin skuld genom bedrägeri. De kan också börja känna skam, vilket kan leda till självförakt. Om det sker kan de börja tro på en av Satans största lögner: att det som de har gjort eller fortsätter göra gör dem till en dålig människa som inte förtjänar Frälsarens nåd, och att de inte har förmågan att omvända sig. Det är helt enkelt inte sant.

Vi är aldrig så långt borta att inte Frälsaren och hans försöring kan nå oss.

Slutligen är det viktigt att inte stämpla ens intensiv eller vanemässig pornografianvändning som ett beroende eftersom det inte rätt beskriver omständigheterna eller den fullständiga naturen hos den omvändelse och återhämtning som krävs. En bättre förståelse för var en människa befinner sig i processen leder också till en bättre förståelse av vad som måste göras för att återhämtning ska kunna ske.

III. Att undfly pornografi

Låt oss nu fundera över hur människor kan undfly och återhämta sig från pornografins fälla. Det är till hjälp inte bara för dem som kämpar med att övervinna pornografianvändning, utan också för föräldrar och ledare som hjälper dem. De lyckas bättre med att både undvika och återhämta sig från pornografi om de pratar om de här ämnena med föräldrar och ledare.⁶

Oavsett graden av avsiktlig pornografianvändning, följer och kräver vägen till återhämtning, renhet och omvändelse

Att handla efter dessa sanningar kräver också att man åter förpliktar sig att leva som en Herrens Jesu Kristi lärjunge och göra sådant som renar och stärker en till att motstå framtida frestelser.

samma grundläggande principer: ödmjukhet, lärjungenskap, förpliktelse till en personlig förändringsplan, ansvarighet och stöd samt uthållighet i tro.

A. Ödmjukhet

För att verkligen övervinna pornografi och de beteenden den leder till, måste man utveckla ödmjukhet (se Ether 12:27). Om man vänder sig till Herren i ödmjukhet leds man till att ta emot vissa sanningar som när de helt förstås ger styrka och tar bort skam. En del av dessa sanningar är:

- Var och en av oss är ett älskat barn till en kärleksfull himmelsk Fader.
- Vår Frälsare Jesus Kristus älskar och känner var och en av oss personligen.
- Vår Frälsares försoning omfattar alla Guds barn.
- Genom Jesu Kristi nåd kan alla bli förlåtna och få kraft att förändras.
- Var och en av oss har den ovärderliga handlingsfrihetens gåva, som gör att vi kan nedkalla försoningens kraft och styrka.
- De som kämpar med pornografi kan få hopp genom det faktum att andra har lyckats i den här striden.
- Pornografi är något ont, men att ägna sig åt den gör inte personen i fråga ond.
- Alla människor kan undfly pornografins fälla och fullständigt återhämta sig, men det är endast möjligt genom att använda försoningens kraft.
- Sann omvändelse från pornografi kräver mer än att bara upphöra att använda den. Sådan omvändelse kräver en hjärtats förvandling genom Kristi försoning.

När man tror på dessa sanningar förbereds man andligt för att handla i enlighet med dem, vilket öppnar dörren till att ta emot Herrens hjälp med att göra de nödvändiga förändringarna att omvända sig och återhämta sig.

B. Lärjungenskap

Att handla i enlighet med de här sanningarna kräver också att de än en gång förpliktat sig till att leva som en

Beroende på djupet av problemet, kan man behöva stöd från en pålitlig, erfaren person eller en professionell handledare.

Herren Jesu Kristi lärjunge och att göra det som renar och stärker dem så att de kan motstå framtida frestelser. Det innebär förpliktelse till personliga religiösa handlingar: dagliga meningsfulla böner och skriftstudier, närvaro på kyrkans möten, tjänande, fasta, och (när biskopen godkänner det) deltagande i sakramentet och tempeltjänst.

C. Förpliktelse till en personlig plan

Ödmjuka lärjungar till Jesus Kristus blir så lyhörda att de kan urskilja de djupa känslor, de sociala situationer och fysiska omgivningar som triggar frestelsen att använda pornografi. När de analyserat de triggande faktorerna, utformar de en personlig flyktplan som hjälper dem att:

- Känna igen triggande faktorer och begär allteftersom de uppkommer.
- Bestämma sig för vad de ska göra för att dra sig undan frestelsen.
- Vända sina tankar och sin energi mot Herren.
- Välja ut konkreta dagliga handlingar som stärker deras personliga förpliktelse till ett liv i rättfärdighet.

Personerna bör, när de utvecklar en personlig plan, använda sig av de utmärkta hjälpmedel som kyrkan tillhandahåller. Till exempel har kyrkans webbplats overcomingpornography.org innehåll för enskilda såväl som för de familjemedlemmar och prästadömsledare som stöttar dem. Dessutom är kyrkans återhämtningsprogram för missbrukare tillgängligt för alla medlemmar som

kämpar med något beroendebeteende, och det är också till hjälp för familjemedlemmar.

D. Ansvarighet och stöd

Ödmjuka Jesu Kristi efterföljare som inser sitt behov av Frälsaren söker också hjälp hos sin biskop, som har kallats av Herren som deras prästadömsledare och som innehar de nycklar som möjliggör för dem att omvända sig. Med de berördas samtycke och om biskopen känner sig manad, kan biskopen även kalla någon annan att arbeta med, och hjälpa dem. Oavsett omständigheterna, är det här rådet från president Gordon B. Hinckley (1910–2008) tillämpligt:

”Vädja till Herren ur djupet av din själ att han ska ta bort från dig det beroende som förslavar dig. Och må du ha modet att söka din biskops kärleksfulla ledning och om så behövs, råd från engagerade yrkesmän.”⁷

Beroende på problemets omfattning kan de berörda behöva stöd från en förtroendeingivande, erfaren person eller en professionell rådgivare som de när som helst kan vända sig till för att få styrka i ögonblick av svaghet och som kan hålla dem personligen ansvariga för sin plan.

E. Håll ut i tro

Människor som har omvänt sig och har fått hjälp att övervinna begäret att använda pornografi måste fortfarande vara på sin vakt eftersom motståndaren kommer att försöka utnyttja deras mänskliga svaghet. De kan fortfarande utsättas för det oavsiktligt trots alla ansträngningar att undvika det. Under hela sitt liv måste människor lära sig att kontrollera sina gudagivna sexuella känslor och hålla fast vid försöken att hålla sig rena.

IV. Medkänsla med alla

Nu vill jag säga något om hur vi bemöter dem som har blivit snärda av pornografi. Vi behöver alla Jesu Kristi

försoning. De som kämpar med pornografi behöver vår medkänsla och kärlek när de följer nödvändiga principer och steg mot återhämtning. Jag ber er att inte döma dem. De är inte onda eller utan hopp. De är söner och döttrar till vår himmelske Fader. Genom verklig och fullständig omvändelse kan de bli rena och värdiga alla förbund och tempelvälsignelser som Gud har lovat oss.

När tiden för äktenskap kommer, uppmanar jag unga kvinnor och unga män att se till att välja en partner att följa dem genom evigheten som är ren inför Herren och värdig att inträda i templet. Människor som fullständigt omvänder sig från pornografi förtjänar de här välsignelserna.

V. Sammanfattning

Under hela livet kommer vi alla att stöta på material med sexuellt innehåll. Med vår kärleksfulle Frälsares vägledning, som omfattar vissheten från sakramentsförbunden att vi alltid kan ha hans Ande hos oss (se L&F 20:77), kan vi alltid reagera på rätt sätt. Jag vittnar om

att det är vad vi bör göra för att kunna njuta av dens välsignelser som vi tillber. När vi gör det kan vi fullständigt ta emot Frälsarens frid och hålla oss kvar på vägen mot upphöjelse, som är vår eviga bestämmelse. ■

**Var och en av oss har
handlingsfrihetens
ovärderliga gåva,
som gör att vi kan
nedkalla försoningens
kraft och styrka.**

SLUTNOTER

1. Se Dallin H. Oaks, "Pornografi", *Liahona*, maj 2005, s. 87–90.
2. Se Dallin H. Oaks, "Sins and Mistakes", *Ensign*, okt. 1996, s. 62–67.
3. Se Donald L. Hilton Jr, M.D., "Pornography Addiction—A Supranormal Stimulus Considered in the Context of Neuroplasticity", *Socioaffective Neuroscience and Psychology*, vol. 3 (2013), socioaffectiveneuroscipsychol.net/index.php/snp/article/view/20767; se också "Porn Changes the Brain", fightthenewdrug.org.
4. Se *Webster's Encyclopedic Unabridged Dictionary of the English Language* (1989), "habit".
5. *American College of Physicians Complete Home Medical Guide* (1999), s. 564.
6. Dessutom bör ungdomar och deras föräldrar ha öppna men lämpliga samtal om mänsklig fortplantning. Ungdomar som hör om människans sexualitet från sina jämnåriga istället för sina föräldrar är mer benägna att söka information om det genom pornografi.
7. Gordon B Hinckley, "Det tragiska onda bland oss", *Liahona*, nov. 2004, s. 62.

På RÄTT PLATS vid RÄTT TIDPUNKT

SÖNDAGSLEKTIONER

Månadens ämne:

Bli mer kristuslik

Har det hänt att någon berättat för dig att något du gjorde eller sa var precis det som han eller hon behövde? Ibland händer det här därför att din himmelske Fader sände dig till hjälp i precis rätt ögonblick. Du var mottaglig för Anden så att du kunde känna igen den där maningen från vår himmelske Fader. Håll dig värdig och villig att hjälpa – du vet aldrig när han behöver dig som någons ängel.

Här följer två berättelser om människor som gjorde just det:

PARKERINGS- BILJETTEN

Fátima Rocha Gutiérrez

Jag gick på bio med några vänner från kyrkan. När vi körde in i köpcentret fick vi en parkeringsbiljett. När filmen var slut insåg vi

att vi hade tappat biljetten. Först trodde vi att vi bara kunde betala för biljetten, men ingen av oss hade de 180 pesos som behövdes.

Om vi inte betalade för parkeringen och lät bilen stå kvar i köpcentret för bortbogsering, skulle det bli ännu dyrare. Mina vänner blev förtvivlade, speciellt han som körde eftersom bilen tillhörde hans pappa. Jag gick åt sidan för att be en bön. Jag bad vår himmelske Fader med all min tro och ödmjukhet att han skulle hjälpa oss att lösa problemet och tryggt återvända till våra hem. Jag glömmer aldrig vad som hände bara sekunder efter att jag avslutat bönen.

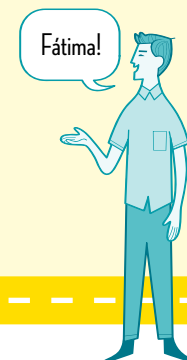
När jag gick tillbaka mot bilen ropade någon bakom mig mitt namn. Det var Francisco, en vän

från gymnasiet. Han frågade vad jag gjorde och jag berättade vad som hade hänt. Utan att tveka tog han fram sin plånbok och gav mig så mycket pengar att det räckte till att betala för den tappade biljetten. Den här vänliga handlingen var ett omedelbart svar på min bön till vår himmelske Fader.

Francisco får kanske aldrig veta till vilken stor hjälp han var, men jag kommer att vara djupt tacksam resten av mitt liv.

Ibland besvarar vår himmelske Fader våra böner på förvånande sätt, men det finns inga sammanträffanden. Vår himmelske Fader och Jesus Kristus känner oss helt och fullt och drar i trådarna i våra liv.

Jag vet att när vi lever rättfärdigt får vi njuta av oräkneliga

välsignelser som endast vår himmelske Fader kan ge oss, som hans löfte till oss att ”om [vi] gör detta skall [vi] bli [upphöjda] på den yttersta dagen” (Alma 37:37). ■

Författaren bor i Baja California, Mexiko.

ETT LÄGLIGT TELEFONSAMTAL

Chen Ching Chuan

När jag växte upp trodde jag inte att det fanns en Gud. Mitt liv var turbulent och under mina mörkaste dagar var jag tillräckligt deprimerad för att vilja avsluta mitt liv. Det var då missionärerna kom och knackade på min dörr. Evangeliet var precis det jag behövde – jag drogs till det som en magnet.

Mina prövningar upphörde inte efter att jag anslutit mig till kyrkan, men jag var bättre rustad att stå emot motståndarens inflytande. För första gången visste jag hur lycka kändes.

Men depressionen släppte inte taget om mig så lätt. Vid en punkt ville jag ge upp igen. I det ögonblicket ringde syster Ting, biskopens fru. Hon berättade för mig att hon känt att hon behövde ringa mig. Hon frågade hur det gick för mig. Jag utgöt min själ för henne. För mig var hon en ängel som sänts av Gud.

Den händelsen gav mig kraft. Min tro stärktes. Jag kände att jag kunde övervinna döden. Jag kände mig befriad, som det står i Alma 36:2–3:

”De var i träldom, och ingen kunde befria dem utom ... Gud. ...

Var och en som sätter sin lit till Gud skall få stöd i sina prövningar och sina bekymmer och sina lidanden och skall bli upphöjd på den yttersta dagen.”

Jag får fortfarande prövningar, men blir inte så lätt besegrad igen. Gud har stöttat mig genom alla

mina prövningar och bekymmer. Han har frälst mig från ett andligt fångelse och fångenskap, till och med döden. Han är min Frälsare. ■

Författaren bor i Taichung i Taiwan.

GUD VAKAR ÖVER OSS

”Gud lägger märke till oss, och han vakar över oss. Men det är vanligen genom någon annan som han tillgodoser våra behov. Därför är det viktigt att vi tjänar varandra i riket.”

President Spencer W. Kimball (1895–1985), Kyrkans presidenters lärdomar: Spencer W. Kimball (2006), s. 84.

DIN EGEN LIVETS BOK

Vad ska du fylla den med?

Varje dag innebär en ny sida att skriva på. Lev så att det står på varje sida:
"Jag är glad att jag gjorde det", och inte "jag önskar jag hade gjort det".

Se L. Tom Perry, "Hur du fyller Livets bok", *Liahona*, feb. 2014, s. 61.

Första Moseboken 1:26-27

Vad innebär det att vara skapad till Guds avbild?

GUDS AVBILD

”Kom ihåg att erkännandet av en makt som är högre än vi själva inte på något sätt förringar oss utan istället upphöjer oss. Om vi bara inser att vi har skapats till Guds avbild finner vi det inte svårt att nalkas honom. ... Den kunskapen, som vi får genom tro, skänker ett inre lugn och djup frid.”

President Thomas S. Monson, ”Herrens fyr torn”, *Nordstjärnan*, jan. 1991, s. 90.

LÅT OSS

Den här plurala konstruktionen får det att låta som om Gud talar till någon annan – det gör han. Joseph Smith lärde att ”i begynnelsen kallade gudarnas överhuvud till ett råd för gudarna, och de kom tillsammans och beredde en plan att skapa världen och befolka den” (*History of the Church*, 6:308). I rådet deltog Herren Jesus Kristus och andra (se Mose 2:26–27; Abraham 4:26–27).

TILL VÅR AVBILD

”Gud själv var en gång i tiden som vi är nu och är en upphöjd människa och sitter på tronen där uppe i himlen! Det är den stora hemligheten. Om

förlåten i dag skulle brista och ... om ni skulle se honom i dag, skulle ni se honom till formen lik en människa – till gestalten, utseendet och formen lik en människa som ni.”

Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith (2007), s. 41.

26 Gud sade: ”Låt oss göra människor till vår avbild, till att vara lika oss. De skall råda över fiskarna i havet och över fåglarna under himlen, över boskapsdjuren och över hela jorden och över alla kräldjur som rör sig på jorden.”

27 Och Gud skapade människan till sin avbild, till Guds avbild skapade han henne, till man och kvinna skapade han dem.

”Människan är Guds barn, formad till det gudomligas avbild och förlänad gudomliga egenskaper, och liksom det späda barnet till en jordisk far och mor har förmågan att i sinom tid bli vuxen, så har den utvecklade avkomman till gudomliga föräldrar förmågan att genom erfarenheter under tidsåldrar och eoner utvecklas till en Gud.”

Första presidentskapet, ”The origin of Man”, *Improvement Era*, nov. 1909, s. 81; *Ensign*, feb. 2002, s. 30.

ATT RÅDA ÖVER JORDEN

”Jorden och allt som finns på den ska användas ansvarsfullt för att hålla den mänskliga familjen vid liv. Vi är dock förvaltare – inte ägare – av den här jorden och dess överflöd, och vi kommer att hållas ansvariga inför Gud för vad vi gör med hans skapelser.”

”Environmental Stewardship and Conservation”, mormonnewsroom.org; se även *Läran och förbunden* 104:13–15.

MAN OCH KVINNA

”Alla män och kvinnor är skapade till den universelle Faderns och Moderns likhet och är bokstavligen gudomens söner och döttrar.”

Första presidentskapet, ”The origin of Man”, *Improvement Era*, nov. 1909, s. 78; *Ensign*, feb. 2002, s. 29.

”Att det finns olika kön är nödvändigt för den enskildes förjordiska, jordiska och eviga identitet och uppgift.”

”Familjen: Ett tillkännagivande för världen”, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.

Redaktionens anmärkning: Den här sidan är inte avsedd att vara en omfattande förklaring av de utvalda nyckelskriftställena i seminariet, bara en utgångspunkt för egna studier.

MITT SÖKANDE

EFTER SANNING

Jag hade alltid fått lära mig att det inte fanns något sådant som Gud, men jag bestämde mig för att själv ta reda på det.

Peng Hua

Eftersom jag vuxit upp i ett tävlingsinriktat och icke-religiöst asiatiskt land, har jag alltid haft en stor önskan att bli en framgångsrik person, men jag hade inga eviga principer eller sanningar till vägledning. I mitt land innebar "framgångsrik" att vara rik och mäktig.

Mina föräldrar lärde mig alltid att det inte fanns någon Gud. För dem var religion eller Gud en massa nonsens och var bara något för svaga människor. Under lång tid ansåg jag mig vara ateist. De lärde mig att jag inte borde lita på någon utom mig själv. Så från unga år har jag använt mina höga ambitioner som motivation till att studera och arbeta extremt hårt.

Mina föräldrar hade höga förväntningar på mig. De ville att jag ständigt skulle få höga betyg. Jag blev ledsen av att se deras besvikna miner eller höra dem gräla med varandra när jag fick ett dåligt betyg. Förutom mitt vanliga skolarbete måste jag också göra extra hemläxor på helgerna så att jag kunde behålla ett A som genomsnittsbetyg.

Även efter att jag nått de mål jag satt upp, kände jag fortfarande att livet hade något mer att erbjuda mig. Djupt i mitt hjärta visste jag att det måste finnas något mer.

En dag bestämde jag mig för att jag skulle ta reda på om det verkligen fanns en Gud. Om han existerade ville jag få veta hans vilja angående mig eller om religion bara var en massa nonsens som skapats av människors fantasi. Jag var inte rädd för att få något av de här svaren. Jag ville bara veta sanningen.

Ungefär vid den tiden blev jag nära vän med Taylor, en av mina lagkamrater i basketlaget. En morgon bad jag

honom om skjuts till skolan. Han sa ja, men jag skulle behöva gå upp en timme tidigare och följa med till seminariet. Jag tackade motvilligt ja utan att veta vad det var. Jag tyckte om seminariet, mer på grund av vad jag kände än det jag lärde mig.

Strax därpå frågade Taylor om jag ville följa med honom till kyrkan. Först tyckte jag att det var lite tråkigt och konstigt i kyrkan, men så småningom blev jag berörd av den varma och fridfulla känslan jag kände på mötet.

Men jag var ännu inte övertygad om att den fina känslan hade något med Gud att göra. Hur visste jag att den inte kom från mig själv? Hur visste jag att det inte var jag själv som fick mig att känna så?

Efter många debatter inombords, vände jag mig till Taylors mamma för att få svar. Hon sa att jag kunde få mina svar genom att läsa skrifterna och be om de svar jag sökte. Jag bad utan att få några svar och kämpade med att lyda reglerna och buden jag lärde mig. Jag blev frustrerad många gånger. Jag förväntade mig att Gud på ett underbart och dramatiskt sätt skulle visa sig eller någon sorts mirakulös händelse som bevis på att Gud fanns. Jag ville helt enkelt ha ett orubbligt vittnesbörd på en gång. Sanningen är att ju mer jag bad, desto mer klarhet kände jag i mitt liv. Ju mer jag följde buden desto gladare blev jag. Ju mer jag läste skrifterna desto mer uppenbarelse tog jag emot. Mitt vittnesbörd växte gradvis, som den uppåtstigande solen på morgonen.

Det tog mig två år att besluta mig för att döpas och bli medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Även om jag tidigare hade levt efter goda moralnormer och principer

VI KAN VÄLJA ATT TRO

”Tro och vittnesbörd är inga passiva principer. De kommer inte av sig själva. Tro är något vi väljer. Vi hoppas på den, arbetar på den och uppoffrar oss för den. Vi börjar inte oavsiktligt tro på Frälsaren och hans evangelium, liksom vi inte oavsiktligt ber eller betalar tionde. Vi väljer aktivt att tro, precis som vi väljer att hålla andra bud.”

Äldste L. Whitney Clayton i de sjuttios presidentskap, ”Välj att tro”, *Liahona*, maj 2015, s. 38.

kan jag nu säga att jag har funnit den eviga och yttersta sanningen: Gud lever. Jesus är Kristus, vår Frälsare och Återlösare. Himlarna är öppna. En Guds profet vandrar på jorden idag. Jesu Kristi försoning är verklig. Gud förlåter verkligen alla botfärdiga syndare. Jag är kanske inte lika smart eller begåvad som andra, men kunskapen jag har är ovärderlig. ■

Författaren bor i Kalifornien i USA.

Beundransvärda

UNGA MÄN OCH UNGA KVINNOR I SKRIFTERNA

Ni kan ta lärdom av, och efterlikna, många av de rättfärdiga ungdomar vilkas berättelser finns bevarade i skrifterna.

Gisela Guthier

Herren älskar kyrkans ungdomar. Han har stort förtroende för er. I varje tidsålder har Herren inspirerat modiga unga män och unga kvinnor att leda och hjälpa hans folk. Han behöver deras kreativitet, mod och originalitet. Så har det alltid varit och så kommer det att fortsätta.

De många exemplen på unga hjältar går som en gyllene tråd genom skrifterna. Även om de levde för länge sedan kan ni följa deras exempel och känna igen er i deras liv. De hade problem i familjen, de levde bland orättfärdiga människor, de mötte sin "Goliat", men deras mod, lydnad och tro på Jesus Kristus hjälpte dem att klara av sina utmaningar – precis som de här egenskaper kan göra för er också.

Abraham

Abraham med sin beslutsamhet, sitt mod och sin villighet att upplåta sin röst mot orättfärdighet var beundransvärd – ännu mer beundransvärd med tanke på att hans far dyrkade avgudar. Som ung man stod han så starkt för rättfärdighet att han nästan blev dödad som offer. (Se Abraham 1:2–7.)

Josef i Egypten

Han var 17 år när hans äldre bröder sålde honom som slav, men med Herrens välsignelser kunde han göra något bra av den svåra situationen. Han besegrades inte eftersom han aldrig gav upp. Han litade oavbrutet på Herren. Josefs inre storhet visade sig i det ädla sätt varpå han förlät det orättvisa som gjorts mot honom. (Se 1 Mos. 37; 45.)

David

David var herde som tonåring, och han slogs mot en björn och ett lejon för att skydda sin fars får. Hans självförtroende kom inte av hans förmåga som herde – den kom från hans tro på vår himmelske Fader, vilket visade sig i hans strid mot Goliat. (Se 1 Sam. 17:32–54.)

Ester

Hennes beslutsamhet fick henne att riskera sitt eget liv för att rädda sitt folk. Det var inte Esters skönhet utan hennes andliga egenskaper som gjorde henne till en stor människa. (Se Ester 4–5.)

Daniel

Han lydde Herrens hälsolag trots att andra omkring honom inte

gjorde det. Han bad trots att det stred mot kungens befallningar att be till vår himmelske Fader. På grund av Daniels rättfärdighet och mottaglighet för inspiration från Anden, välsignade Herren honom med gåvan att kunna tyda drömmar och syner. Han fick så mycket kraft och visdom av vår himmelske Fader att himlens krafter var till hans förfogande i farofyllda tider. (Se Daniel 1; 6.)

Nephi

Nephi var ett otroligt föredöme när han sa: ”Jag skall gå och göra det som Herren har befällt” (1 Nephi 3:7). Han hade modet att göra det han ombads göra. Bodde han i ett bekvämt hus? Nej, han levde i vildmarken i många år. Gick allt bra för honom? Nej, hans bröder var ofta arga på honom och ibland försökte de döda honom. Men han lydde hela tiden Herrens befallningar.

Två tusen unga ammoniter

De här unga männen uppfostrades av trofasta föräldrar, och deras tro på deras mödrars ord hjälpte dem. De lärde sig att lyssna och att noggrant lyda, och i sina strider tvivlade de inte på att deras Fader i himlen skulle beskydda dem. (Se Alma 56:45–48.)

Mormon

När Mormon var 15 år besökte Herren honom eftersom han var ödmjuk och ren, trots orenheten hos folket omkring honom. Han utsågs också som 15-åring till ledare över hären. Senare anförtröddes han uppgiften att ha hand om skrifterna. (Se Mormon 1–2.)

Joseph Smith

Som fjortonåring sökte han i skrifterna och bad för att få veta vilken kyrka han skulle ansluta sig till. Herren kallade honom att återupprikta evangeliet och Jesu Kristi kyrka.

Joseph vigde hela sitt liv åt att utföra den uppgiften, trots många hinder och svårigheter. Vid 17 års ålder fick han besök av ängeln Moroni som visade honom guldplåtarna. Även i unga år var Joseph Smith en kraftfull lärare och ett gott föredöme för dem han hade omkring sig. (Se JS – H 1.)

Din tid

Är de beundransvärda unga människens och kvinnornas tid förbi? Nej! Ängeln Moroni berättade för Joseph Smith att Joels profetia snart skulle uppfyllas:

”Jag [Herren] skall utgjuta min Ande över allt kött. Era söner och era döttrar skall profetera, era gamla män skall ha drömmar, era unga män skall se syner.

Också över tjänare och tjänarinnor skall jag i de dagarna utgjuta min Ande” (Joel 2:28–29; se Joseph Smith – Historien 1:41). ■

Författaren, som var seminarielärare, bodde i Tyskland och gick bort 2012.

”När mamma var sjuk fastade vi och bad för henne, men hon dog ändå. Hur kan jag komma över det och få frid?”

Det här är en sorglig tid i ditt liv. Det är normalt att vilja få ny tillförsikt och svar på dina många frågor: ”Varför fick hon inte leva? Kommer jag få träffa henne igen? Hur ska jag klara mig utan henne?”

Jesu Kristi evangelium erbjuder både tröst och svar. Herren lovade: ”Välsignade är alla de som sörjer, ty de skall bli tröstade” (3 Nephi 12:4). Sök den Helige Anden, för han är tröstaren.

Du undrar om dina böner blivit hörda. Du kan vara säker på att din himmelske Fader alltid hör våra böner. Skrifterna och levande profeter lovar oss att det är sant. Det som Herren sa till Joseph Smith gäller också dig: ”Dina böner och dina bröders böner har nått upp till mina öron” (L&F 90:1). Men vi behöver komma ihåg att vår himmelske Fader besvarar våra böner med ett evigt perspektiv i åtanke (se Jes. 55:8–9). Det är därför vi följer Frälsarens exempel och ber om välsignelser för att sedan uppriktigt be att Faderns vilja ska ske (se Luk. 22:42).

Även om det är svårt kan du växa genom tider av prövning. Du kan lära dig att ha tro på Guds vilja, även om det innebär att din mamma inte blev frisk. Självklart ville du att hon skulle få leva. Men jordelivets prövning går ut på att ständigt lita på Gud – speciellt när det är svårt. Om du litar på honom ”skall [allt] samverka till [ditt] bästa” (L&F 90:24).

Döden är en del av planen

I enlighet med vår himmelske Faders plan för vår lycka, återvänder vi till hans närhet genom döden och uppståndelsen, vilka hjälper oss att bli förändrade från det här dödliga tillståndet till ett odödligt tillstånd. Du behöver bara acceptera att döden är en del av planen och tro på att du en dag kan få vara tillsammans med din avlidna mamma igen. Du ska veta att din mamma är i andevärlden och att hon väntar på dig.

David M., 18 år, Västra Kasai, Demokratiska republiken Kongo

Hon är i andevärlden

Min mamma diagnosticerades med cancer för två år sedan. Jag tyckte inte om att se henne lida och jag önskade att jag kunde göra något. Och även om mamma blev bättre, var det en svår upplevelse. Din mamma är på en plats där hon inte upplever smärta eller lidande. Det är svårt att inte se henne mer, men du är aldrig ensam. Hon kommer alltid att älska dig, och din himmelske Fader finns alltid där för att lyfta dig när du känner dig nere. Han överger dig aldrig. Jesus Kristus led världens smärtor. Han vet vad du känner och vad du går igenom. Gör som jag gjorde när jag hade det svårt: Vänd dig till honom så lättar han dina bördor.

Shiloh W., 18 år, Chihuahua, Mexiko

Din familj kommer att återförenas

Min mamma dog när jag bara var tolv år. På den tiden var jag inte medlem i kyrkan. När mamma var sjuk bad jag mycket för att hon skulle bli frisk. Jag hade mycket tro och jag litade på Gud och hoppades att hon skulle få tillbaka sin hälsa. Sorgligt nog blev hon inte frisk. Jag ifrågasatte varför hon måste dö i så unga år och lämna mig när jag fortfarande var i tonåren. Jag var arg och kom till en punkt då jag tvivlade på att Gud fanns. Nu när jag är medlem i kyrkan förstår jag frälsningsplanen. Jag vet att hon väntar på mig och att vår familj kommer att återförenas.

Inaê L., 19 år, Minas Gerais, Brasilien

Vi lär oss av prövningar

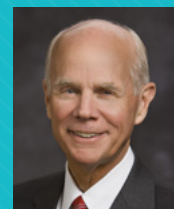
Min mamma gick bort för tre år sedan. Ditt förhållande till din himmelske Fader och Frälsaren växer om du vänder dig till dem i svåra stunder. Du kommer att se att den här prövningen, även om den är förkrossande, också kan vara en välsignelse. Be till din Fader i himlen om frid och tillförsikt. Lita på Herrens plan för dig. Acceptera att din himmelske Fader vet vart vi är på väg och vad vi behöver för att komma dit. Herren älskar dig och vill att du ska känna glädje. Det är meningen att vi ska lära oss och bli starkare av våra prövningar.

Meghan B., 18 år, Ontario, Kanada

Du kommer att få träffa henne igen

Min mormor dog när jag var 17 år. Vår familj fastade och bad för henne i flera veckor innan hon dog. Hon fick också en prästadörets välsignelse. Det som huvudsakligen gav mamma frid var vetskapen om att hon skulle få träffa sin mamma igen i nästa liv. Mammans mål är att leva sitt liv så att hon är värdig den välsignelsen. Jag är ledsen för att jag inte får träffa henne igen i det här livet, men jag ser fram emot den stund då vi träffas till slut.

Cari R., 15 år, Utah, USA

DU GJORDE ALLT DU KUNDE

"När det gäller helbrägdagörelse har [Herren]

tydligt sagt: 'Och vidare skall det ske att den som har tro på mig till att bli helad, och inte är bestämd till att dö, skall bli helad' (L&F 42:48; kursivering tillagd). Alltför ofta förbiser vi den avgörande ordalydelsen 'och inte är bestämd till att dö'. ... Förtvivla inte när innerliga böner uppsänts och prästadörets välsignelse getts, om era nära och kära inte blir bättre eller till och med lämnar jordelivet. Finn tröst i kunskapen att du gjort allt du kan. ... Alla upplevelser av bön, fasta och tro kan mycket väl varit mer avsedda till vår nytta än till barnets."

Äldste Lance B. Wickman, medlem i de sjuttio från 1994 till 2010, "Men om inte", *Liahona*, nov. 2002, s. 30-31.

NÄSTA FRÅGA

"En del människor säger att jag måste ha vänner som inte delar mina normer för att kunna stärka mina. Är det sant?"

Skicka ditt svar och, om du så önskar, ett fotografi med hög upplösning, före den 15 november 2015, till liahona.lds.org, via e-post till liahona@ldschurch.org, eller via vanlig post (se adressen på sidan 3).

Följande information och tillstånd måste finnas med i ditt e-postmeddelande eller brev: 1) fullständigt namn, 2) födelsedatum, 3) församling eller gren, 4) stav eller distrikt, 5) ditt skriftliga tillstånd, och, om du är under 18 år, dina föräldrars skriftliga tillstånd (e-postmeddelande går bra) att trycka ditt svar och fotografi.

Svaren kan komma att förkortas eller förtydligas.

Ett vinnande beslut

Det här var hennes chans att få spela i det vinnande laget – hur kunde hon tacka nej?

Marissa Widdison

Kyrkans tidningar

Baserad på en sann berättelse

”Kom ihåg sabbatsdagen så att du håller den helig” (Mosiah 13:16).

Miranda skyndade sig in i genom dörren, tacksam för att hennes hus var svalare än det heta sommarvädret där ute. Hon var svettig efter att ha spelat sin sista fotbollsmatch för säsongen och frustrerad över att Teal Turbos hade förlorat. Igen.

Mamma kom in i rummet med en vattenflaska och en påse överblivna

apelsinskivor från matchen. ”Du spelade jättebra. Det är ett tufft jobb att vara målvakt.”

Miranda *hade* spelat bra – hon hade räddat massor av bollar och sparkat hårdare än vanligt. Men de flesta av de andra flickorna i hennes lag hade aldrig spelat fotboll förut, och nu var det ett faktum: De hade förlorat alla matcher den här säsongen.

”Jag önskar bara att jag kunde spela i ett lag som vann då och då, du vet.” Några tårar rann från Mirandas ögonvrår och droppade ner på

hennes blågröna tröja. Hon knep ihop ögonen och då ringde telefonen.

Mamma svarade och sa efter ett ögonblick: ”Det är till dig.”

”Hej Miranda. Det är Tom, tränaren för Chili Kickers. Jag tittade på matchen idag. Du gjorde bra ifrån dig där ute.”

Mirandas hjärta började slå fortare. Chili Kickers var det bästa laget i ligan!

”Vårt lag ska spela i regionturneringen nästa månad. Du spelade så bra idag att jag vill att du följer med oss som vår extramålvakt.”

Miranda satte nästan hjärtat i halsgropen. Det här var hennes chans att få spela med ett vinnande lag!

”Jag följer gärna med!” sa Miranda. De pratade i några minuter om detaljerna innan hon lade på och sprang in i rummet intill för att berätta för mamma. Tillsammans började de skriva in datum för träningar och matcher i familjekalendern.

Plötsligt slutade mamma skriva och pennan stannade över en av kalenderrutorna.

”Åh nej, Miranda, de här matcherna är på söndagar. Titta här.” Hon pekade på matchschemat och vände sig mot Miranda med ett

EN GLÄDJEFYLLD DAG

Skrifterna lär oss att sabbaten bör vara en glädjefylld dag (se Jes. 58:13–14). Vad kan du göra på söndagar för att känna glädje? På vilka vackra, kreativa sätt kan du hedra vår himmelske Fader?

bekymrat veck i pannan. ”Vad tycker du att vi borde göra?”

Miranda blev missmodig och bet sig i läppen medan hon funderade över alternativen. Mamma skulle kanske låta henne spela om hon frågade, men när hon tänkte på att spela på en söndag – och speciellt på att missa kyrkan – fick hon en klump i magen. Hon visste att söndagar var till för att gå i kyrkan och hedra vår himmelske Fader, och hon kunde ju inte göra det och samtidigt spela fotboll.

”Jag borde nog ringa tillbaka till honom och säga att jag inte kan spela”, sa Miranda. Hon ansträngde sig för att inte gråta. Även om hon visste att det var det rätta valet, var det svårt att ge upp något som hon önskat sig så mycket.

”Och vet du vad jag tycker?” frågade hennes mamma och gav henne en stor kram. ”Jag tycker att du är en fantastisk tjej.”

Den söndagen när Miranda satt i Primär, tänkte hon på vilket bra beslut hon hade fattat. Tränaren hade blivit förvånad när Miranda ringde och sa att hon inte kunde spela på söndagar. Han hade försökt få henne att ändra sig, men hon hade hållit fast vid sitt beslut. Nu, när hon lyssnade på primärsångerna och lektionerna, log Miranda. Den fridfulla känslan i hjärtat sa henne att hon var på rätt plats. Hon hade trots allt fattat ett vinnande beslut. ■

FRÅGEHÖRNAN

Vad tycker du mest om med att vara medlem i kyrkan?

Jag tycker om att vi kan ta bröd och vatten under sakramentet för att minnas Jesus Kristus. Brödet påminner oss om hans kropp och vattnet påminner oss om hans blod. När vi tar sakramentet kan vi blunda och tänka på allt det som Jesus har gjort för oss.

Ava J., 9 år, North Carolina, USA

Jag tycker om att gå på Primär och sjunga sånger.

Hayden H., 5 år, Utah, USA

Jag tycker om att lära mig om Jesus Kristus, och jag tycker om att gå på Primär och få vänner.

Catherine W., 7 år, North Carolina, USA

Jag tycker om att lära mig att familjer kan vara tillsammans för evigt. (Renee)
Jag kan ha vänner, jag kan läsa skrifterna varje dag och jag kan lära mig evangeliet. (Ralph)

Renee och Ralph E., 9 och 10 år, Manila, Filippinerna

Jag tycker om att få många nya vänner och jag kan lära mina vänner som inte är medlemmar om evangeliet. Jag får lyssna på generalkonferensen och höra profeter och apostlar tala. Familjens hemafton är också jättekul för ibland går vi ut och äter glass. Mums!

Savannah H., 12 år, Washington, USA

Jag tycker om att känna den Helige Anden. Jag kan känna den Helige Anden mycket när jag lyssnar på tal och lektioner. Jag känner den också när jag hjälper andra.

Kaylee C., 7 år, Virginia, USA

Det jag gillar mest är att vi kan lära oss saker och leka samtidigt, och vi kan lära oss mer om Jesus Kristus. Jag tycker om att lära mig om honom eftersom han är min Frälsare. (Liz)

Jag tycker om att lära mig om Jesus, och jag vet att Jesus älskar oss. (Lalo)

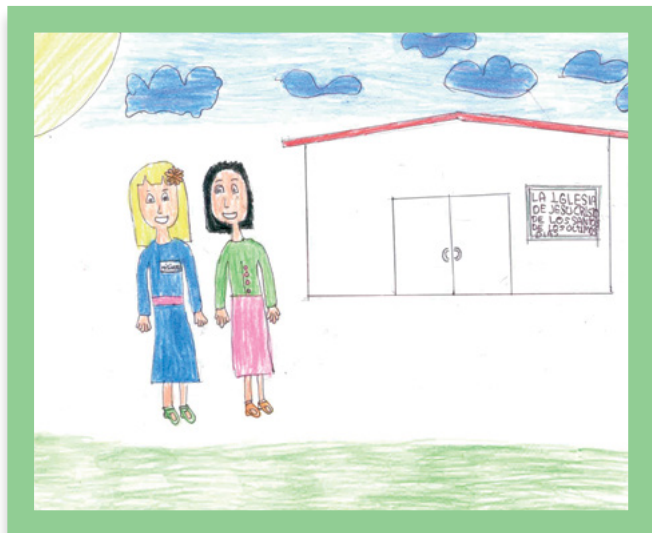
Liz och Lalo S., 8 och 6 år, Kalifornien, USA

NÄSTA FRÅGA

”När mamma och pappa bråkar blir jag mycket orolig och ledsen. Vad kan jag göra?”

Har du några råd om det här? Skicka oss ditt svar och foto senast den 31 oktober 2015. Du hittar vår adress på sidan 3, eller skicka e-post till oss på liahona@ldschurch.org. (Skriv "Question Corner" på ämnesraden.) Kom ihåg att skicka med tillstånd från en förälder!

Svaren är avsedda att ge hjälp och perspektiv, inte att vara tillkännagivanden om kyrkans lära.

Missionärssystrar, Abril S., 9 år, Mexiko

Fyra pojkar från samma församling i Argentina döptes samma dag. Deras biskop (i mitten) står tillsammans med dem.

JAG TACKAR DIG GUD

Jag tackar dig Gud för ljuset,
för det skiner både dag och natt.
Jag tackar dig Gud för träden,
för de skyddar mot den starka vinden.
Jag tackar dig Gud för mycket mer än
jag kan säga,
men jag vet innerst inne att du skapat
det liv jag har.
Även om mitt liv kanske inte är perfekt
är jag nöjd så länge jag lever.

Nisha J., 10 år, Palau

Min bror och en vän till familjen fick sina missionskallelser. Vi körde i åtta timmar till templet i Freiberg i Tyskland så att de kunde få sina tempelbegåvningar.

Vi stannade i fem dagar så att min familj kunde göra mycket tempelarbete. Det finns ett gästhem för familjer på tempelområdet. Några andra barn och jag hjälpte trädgårdsmästaren och han bjöd oss på glass. Vi hade mycket roligt.

Jag ser fram emot nästa år när jag fyller 12 och kan utföra dop i templet.

Alicka S., 11 år, Slovakien

Petrus, Kornelius och ängeln

Erin Sanderson

Efter att Jesus hade uppstått och återvänt till himlen, predikade Petrus och de andra apostlarna på många platser, men bara för det judiska folket.

Kornelius var officer i den romerska armén. Han trodde på Gud, men var inte jude. En ängel visade sig för honom och sa till honom att sända

bud efter Petrus. Kornelius skickade sina män för att hitta Petrus, och den Helige Anden sa till Petrus att följa med dem.

I Kornelius hus undervisade Petrus de många människor som samlats där. Han berättade för dem om Jesu Kristi evangelium och de kände den Helige Anden och

visste att det var sant. När Petrus vännar fick veta att han hade predikat för människor som inte var judar, blev de förfärade. Men Petrus sa till dem att han hade fått veta att Jesu Kristi evangelium är till för alla. (Se Apg. 10:1–48; 11:1–18. ■

Författaren bor i Utah, USA.

GÖR DIG REDO ATT DELA MED DIG!

Ett sätt att bli en bra missionär är att försöka bli mer lik Jesus. Klipp ut namnbrickorna och fyll i en egen-skap du skulle vilja öva på. Kanske du kan öva på att vara "Äldste Vänlig" eller "Syster Tacksam". Sätt namnbrickan där den kan påminna dig om ditt mål.

Äldste

Syster

Syster

Äldste

FAMILJESAMTAL

Läs Matteus 28:19–20. Prata om hur vi kan dela med oss av evangeliet till alla. Tänk på frågor som dina vänner eller grannar kan tänkas ha om evangeliet. Du kan öva på att ställa och besvara frågorna genom rollspel i familjen.

Sång: Välj en sång om missionsarbete, till exempel "Vi vill ge världen hans ord" (*Barnens sångbok*, s. 92).

Skriptställe: Matteus 28:19–20

Video: Gå till Biblevideos.org för att se "Peter's Revelation to Take the Gospel to the Gentiles" (Petrus uppenbarelse att ta evangeliet till hedningarna).

SKRIFTSTÄLLETIPS

Vi kan förstå skrifterna bättre när vi delar med oss av det vi lär oss. Läs ett stycke i skrifterna med din familj och prata om betydelsen av svåra ord eller begrepp, vad skrifterna betyder för dig och på vilka sätt du kan tillämpa dem i ditt liv.

LÄR DIG MER

Innan Petrus kallades att vara lärjunge, var han fiskare och kallades Simon. Jesus gav honom namnet Petrus, vilket betyder "klippa" eller "sten". Efter att Jesus lämnat jorden var Petrus den främste aposteln. Han hade prästadömet's nycklar, eller myndighet.

*Det var
efter midnatt,
men Tate ville prata.*

Tate fick hjälp

Kimberly Reid

Baserad på en sann berättelse

"Himmelske Fader, nu ber jag om ledning och beskydd varje dag"

(se *"Heavenly Father, Now I Pray"*, (Children's Songbook, s. 19).

Tate låg vaken i mörkret och blinkade bort tårarna. Han hade bett om att få hjälp, men det verkade som om ett tungt svart moln hängde över honom och höll Anden borta.

"Tänk om jag aldrig glömmet det där hemska tv-programmet", tänkte han.

För några dagar sedan hade han gjort färdigt sina läxor tidigt och

satt på teven. Men han hade inte förväntat sig att se något *sådant* på skärmen. Tate var så chockad att han glömde stänga av teven så fort som han borde ha gjort.

Det var ett misstag. Det var inte meningen att han skulle se en sådan scen, men nu kunde han inte glömma den. Ibland poppade den upp i huvudet när han var i skolan, vid middagsbordet – till och med i kyrkan. Vid de tillfällena var han glad att mamma och pappa inte kunde se vad han tänkte på. Tates föräldrar hade lärt honom att inte titta på bilder av människor som inte hade kläder på sig. Han visste att de också förväntade sig att han skulle undvika tv-program, filmer och datorspel som var våldsamma.

"Nu vet jag varför", mumlade Tate för sig själv.

Tate klev upp ur sängen och gick ner på knä igen. Vad kunde han göra?

"Himmelske Fader", viskade Tate. "Snälla, hjälp mig att sluta tänka på det jag såg." Han torkade bort tårarna som vällt upp i ögonen och lyssnade. Hans hjärta slog fortare. Han tyckte att han kände en maning från den Helige Anden, men det var inte svaret han ville ha.

Han behövde berätta för sina föräldrar.

"Varför?", undrade Tate. Han skulle känna sig som ett småbarn om han gick till föräldrarnas rum mitt i natten.

Och att *berätta* för dem? Han kände sig generad och illa till mods igen.

Då kom en klar tanke till honom: Vår himmelske Fader ville att han skulle vara lycklig. Vår himmelske Fader ville att han skulle känna Anden igen, tänka på goda saker och vara ärlig mot sin familj. Speciellt ville han att Tate skulle bli en värdig prästadömsbärare när han fyllde 12 år om några månader. Tate insåg att om han höll det som han hade sett hemligt, skulle han fortsätta må dåligt av det.

Tate visste att han behövde hjälp – och den Helige Anden hade just talat om för honom var den fanns.

Tate tittade på den digitala klockan med lysande siffror bredvid sängen. Den var nästan ett på natten. Han steg upp och gick nerför den mörka hallen mot sina föräldrars rum. Han svalde nervöst och knackade på deras dörr.

"Mamma? Pappa?"

"Tate, är det du?" hörde han mamma säga sömnigt.

"Är det något som är fel?" frågade pappa.

"Ja", sa Tate. "Kan vi prata? Och sedan kanske jag kan få en välsignelse?"

Pappa tände sin sänglampa och bad Tate att komma in. För första gången på flera dagar kände Tate värme, hopp och ljus. ■

Författaren bor i Utah, USA.

Åh nej! Vad gör jag nu?

Det kan hända var som helst – hemma, på skolan eller hemma hos en kompis. Plötsligt ser du något som du *vet* inte är bra – på en telefon, teve, dator eller spel, eller i en bok eller tidning. Vad kan du göra *nu* för att må bättre?

Sitt inte bara där. Titta på eller läs något upplyftande. Gör något aktivt. Gör en god gärning. Gå och umgås med familj och vänner.

Kom ihåg vem du är. Du är inte dålig på grund av det du såg. Du är ett barn till Gud och han älskar dig och vill hjälpa dig att vara trygg och lycklig.

Gå därifrån. Stäng av det. Lägg ner det. Tänk dig att det är ett gift för din hjärna – för det är det.

Berätta för din mamma eller pappa. Dina föräldrar känner dig bäst och de vill hjälpa dig att vara trygg och glad. Bli inte generad. Det som hände dig råkar nästan alla ut för någon gång.

Fortsätt prata. Det kan hjälpa dig att berätta för din mamma eller pappa varje gång något du sett under dagen fått dig att känna dig illa till mods. Dina föräldrar kan hjälpa dig att göra en plan för hur du ska skydda dig från att se olämpliga saker. Om du känner dig fångad, orolig eller om du vill se något olämpligt igen, så se till att du berättar det för dem också.

Släpp taget om det. Föreställ dig att du släpper en ballong och ser den flyga iväg. Försök slappna av och låt det du såg flyga ut ur ditt sinne. Föreställ dig nu templet, din familj eller något annat du älskar att se.

Pauls pumpor

Ray Goldrup

Baserad på en sann berättelse

Paul hjälpte pappa att plantera i trädgården. Han önskade att hans bror Eric var där och hjälpte till. Men Eric var iväg långt borta som missionär.

”Jag blir aldrig stor som Eric”, sa Paul. ”Hur kan jag gå ut som missionär, som han har gjort?”

”Oroa dig inte”, sa pappa. ”Du kommer att växa.”

Pappa gav Paul några pumpafrön.
Han hjälpte Paul att plantera dem.

”Växer de här små fröna upp och
blir stora pumpor?” frågade Paul.

”Om du sköter om dem väl”, sa pappa.

Paul kom ut och tittade på pumpa-
landet varje dag. Han vattnade det, och
snart började små plantor komma upp.
Bladen blev allt större. Paul var noga
med att dra upp ogräs.

När hösten kom hade plantorna vuxit mycket. Och det fanns stora orangefärgade pumpor! Paul hämtade pappa för att visa honom. "Du har skött om dina pumpaplantor väl!" sa pappa. "Japp! Och jag ska ta hand om mig, så att jag också kan bli stor." Paul flinade. "Och när jag är stor kan jag gå ut som missionär, precis som Eric!" ■

Författaren bor i Utah, USA.

Pumpalandet

Hur många pumpor odlade Paul?
Kan du hitta de andra dolda sakerna? ■

En på miljonen!

Glatt och energiskt ♩ = 96-104

Text: Jan Pinborough
Musik: Michael F. Moody

mf 1. Nu är vi en mil-jon på
lär mig va - ra god och

lor - dens rund i - dag, och al - la är vi barn till Gud, u -
ly - da Her - rens bud. I allt jag gör jag vis - ar att jag

slower *a tempo*

nik är du och jag. Ja, en på mil - jon - en går vi i tro och ljus! Ja,
äls - kar Her - ren Gud. Ja, en på mil - jon - en går jag i tro och ljus! Ja,

en på mil - jon - en går vi till Guds hus! Vår Fa - der äls - kar var och en,
en på mil - jon - en går jag till Guds hus! Vår Fa - der äls - kar var och en,

1.
(klapp) han vet vårt namn. Hans plan oss led - er till hans tryg - ga famn. 2. Jag
han vet mitt namn. Hans

2.
plan mig led - er till hans tryg - ga famn en dag. Hans plan mig led - er till hans tryg - ga famn. .

slower *rit.*

© 2010 Jan Pinborough och Michael F. Moody. Med ensamrätt.
Den här sången får kopieras för tillfällig, icke kommersiell användning i kyrkan eller hemmet.
Den här texten måste finnas med på varje kopia.

Henry B. Eyring

förste rådgivare
i första
presidentskapet

VÄGEN TILL TRYGGHET

Ett sätt som vi kan få veta att en varning kommer från Herren är att lagen om vittnen, bemyndigade vittnen, har tillämpats.

Det tycks inte finnas något slut på Frälsarens önskan att leda oss till trygghet. Och han visar oss ständigt vägen. Han kallar oss på mer än ett sätt så att kallelsen ska nå dem som är villiga att ta emot den. Och i dessa sätt ingår alltid att budskapet sänds genom hans profeter, närhelst människorna visat sig värdiga att ha Guds profeter bland sig. Dessa bemyndigade tjänare har alltid ålagts att varna folket och förkunna vägen till trygghet för dem.

När motsättningarna ökade i norra Missouri hösten 1838, kallade profeten Joseph Smith alla de heliga att samlas i Far West för att få beskydd. Många bodde på avsides belägna bondgårdar eller i utspridda nybyggen. Han gav en särskild uppmaning till Jacob Haun som hade upprättat ett litet nybygge som hette Haun's Mill. I en dåtida uppteckning står följande: "Broder Joseph hade bett Haun, som ägde kvarnen, att informera bröderna som bodde där att de skulle bege

sig därifrån och komma till Far West, men herr Haun framförde inte budskapet" (Philo Dibble i "Early Scenes in Church History", i *Four Faith Promoting Classics* [1968], s. 90). Senare skrev profeten Joseph i sin historia: "Fram till denna dag har Gud gett mig visdom att rädda de människor som tog emot råd. Ingen har någonsin dödats som [förlitat sig på] mina råd" (*History of the Church*, 5:137). Sedan nedtecknade profeten den sorgliga sanningen att oskyldiga liv kunde ha räddats vid Haun's Mill om hans råd hade mottagits och följts.

I vår egen tid har vi förmanats med råd om var vi finner trygghet från synd och från sorg. En av nycklarna

till att känna igen de här förmaningarna är att de upprepas. Du har till exempel mer än en gång under våra generalkonferenser hört vår profet säga att han ska citera en tidigare profet och därför bli ett andra vittne och ibland också ett tredje. Aposteln Paulus skrev: "Efter två eller tre vittnens samstämmiga vittnesmål skall varje sak avgöras." (2 Kor. 13:1). Ett sätt som vi kan få veta att varningen är från Herren, är att lagen om vittnen, bemyndigade vittnen, har tillämpats. När profeternas ord upprepas bör det fånga vår uppmärksamhet och fylla vårt hjärta med tacksamhet över att leva i en sådan välsignad tid. ...

Vår himmelske Fader älskar oss. Han sände sin enfödde Son till att bli vår Frälsare. Han visste att vi under jordelivet skulle befinna oss i allvarlig fara, där den svåraste är en fruktansvärd motståndares frestelser. Det är ett av skälen till att Frälsaren har gett oss prästadömet's nycklar, så att de som är villiga att lyssna och har tro till att lyda kan gå till trygga platser. ■

Från "Finna trygghet i råd", Nordstjärnan, juli 1997, s. 23–25.

INSIKTER

Hur ofta talar vi vänligt till varandra?

”Vi kan testa oss själva genom att ställa några frågor. . . . 1. När berömde jag min livskamrat senast, enskilt eller inför barnen? 2. När tackade jag senast, uttryckte kärlek till eller vädjade uppriktigt med tro i bön för honom eller henne? 3. När hindrade jag mig själv senast från att säga något som jag visste skulle kunna såra? 4. När bad jag om ursäkt och bad ödmjukt om förlåtelse senast – utan att lägga till orden ’men om du bara hade’ eller ’om du bara inte hade’? 5. När valde jag senast att känna glädje i stället för att kräva att ha ’rätt’?”

Linda K. Burton, Hjälpföreningens generalpresident, ”Vi klättrar uppåt tillsammans”, *Liahona*, maj 2015, s. 31.

Också i det här numret

FÖR UNGA VUXNA

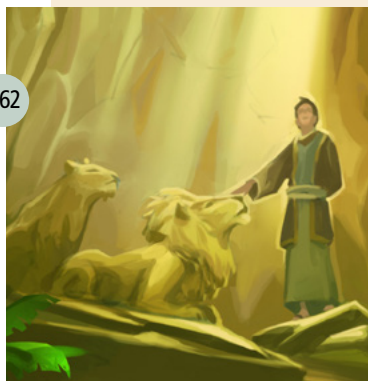
ATT LEVA MED **ärligt uppsåt**

När du förstår anledningen till dina beslut blir det lättare att fatta rätt beslut av rätt orsak. Lär dig att leva ett meningsfullt liv!

s.44

FÖR UNGDOMAR

s.62

BEUNDRANSVÄRDA UNGDOMAR I SKRIFTERNA

De strider som ungdomarna i skrifterna var tvungna att kämpa skilde sig från dina, men du kan fortfarande följa deras exempel på mod, tro och lydnad för att kunna övervinna dina egna svårigheter.

FÖR BARN

Tate fick hjälp

Tate kunde inte sluta tänka på det som han hade sett på teve, så han bad till sin himmelske för att få veta vad han skulle göra.

s.72

SWEDISH

JESU KRISTI
KYRKA
AV SISTA DAGARS HELIGA

BUDSKAP FRÅN OMRÅDETS LEDARE

Kan jag bidra till kyrkans webbplats i mitt land?

Äldste Hans T. Boom, Nederländerna
Områdessjuttio

Vi lever i en så underbar tid. Vi reser allt snabbare till avlägsna platser och har ständigt kontakt med andra människor över hela världen. En värld som verkade vara mycket stor en gång, men som nu bara är ett musklick bort.

När jag verkade som missionär i England tog det minst en vecka för mina brev att komma hem. Många nyheter var inaktuella när de väl blev lästa. Vi kunde se generalkonferensmötena först flera månader senare på stora teveskärmar i kyrkan, på textade videoband. Det var dyrt att ringa hem på Mors dag och jul, och ibland var det inte ens möjligt. Så mycket har hänt på så kort tid!

Det är svårt att föreställa sig hur livet var för dem som har gått före oss. Vad tänkte Kristi lärjungar på ett berg i Galileen, när Herren gav dem följande uppmaning efter sin uppståndelse: Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar!" (Matt. 28:19). Det här gudomliga uppdraget gavs återigen i den här tidsutdelningen, i Läran och förbunden 84:62, och allmänt sett gäller det varje medlem i kyrkan i dag: "Se, jag sände ut er för att vittna för och varna folket, och det tillkommer var och en som har blivit varnad att varna sin nästa" (L&F 88:81).

Det uppdraget var otvivelaktigt överväldigande, och det är det fortfarande. Men nu för tiden har vi fler redskap till vårt förfogande än någonsin tidigare. Internets elektroniska motorvägar är till stor hjälp i genomförandet av det här uppdraget.

Jag vet att vi som medlemmar i kyrkan alla har en önskan att dela evangeliet med andra. För några av oss är det lätt att berätta om våra tankar för vänner, och en del är välsignade med andra gåvor.

Vi söker alla efter tillfällen att delge budskapet. Det naturligaste sättet att göra det är att berätta om händelser i vårt liv för andra. Den härliga tid som vi som ung man eller ung kvinna tillbringade vid en FSY-konferens eller annan upplyftande aktivitet. När vi firar årsdagen av vår församling eller vårt möteshus. När ett nyfött barn välsignas eller en när en ny broder eller syster döps. När vi ska börja eller avsluta en mission. Men det finns också andra upplyftande upplevelser som är värda att berättas om. Till exempel när vi tar examen eller gör någon annan utmärkande prestation. De är alla underbara tillfällen att berätta om.

Platsen där vi kan berätta om allt det här, och annat, är kyrkans webbplatser

för de olika länderna. Det är där alla blir inspirerade av att läsa om våra upplevelser. När jag tänker på det, påminns jag om Läran och förbunden 65:4, där det står: "Be till Herren. Åkalla hans heliga namn. Kungör hans underbara gärningar bland folken." Herrens underbara gärningar kungörs bland annat i våra liv. Du kan bidra genom att skriva något, och genom att skicka det till dem som ansvarar för landets webbplats. På så sätt kan vi alla bidra och glädjas åt andras upplyftande upplevelser och vittnesbörd. ■

Äldste
Hans T. Boom

FOTO STEVEN HERBERT LEITCH

En sång för min själ

Gunilla Olsson, Stockholms stav

Örebro pågår arbetet med musikalen "En sång för min själ". Det är entusiasten Gunnel Hedberg som än en gång författat och regisserar ett gäng glada amatörer. Det är den 14:e musikalen som sätts upp i Örebro församling med god hjälp av teater-sugna runt om i Sverige som lägger tid, ansträngningar och medel på att ta sig fram och tillbaka till repetitioner.

"En sång för min själ" handlar först och främst om kärlek, förlåtelse och offer, men också om glädjen i att vara människa.

Gunnel berättar om inspirationen: – Under den period jag skrev "Bära livet i sin hand" för Kyrkans utbildningsverksamhet fick jag ett antal kortfattade personliga historier om svenskar som under 1800-talets senare del blivit medlemmar i kyrkan och emigrerat. Historien om Lasse fångade mig med en gång. Hans omvändelse-historia är som gjord för en musikal. Här finns en ung man, arvtagare till en stor släktgård, som väljer ett liv som kringvandrande musikanter, ett val som får hans närmaste att vända sig mot honom och till slut ge honom skulden för moderns död av sorg och brustet hjärta. Trots skuld-känslor är det inget som får honom att ändra sitt liv för-rän den dag då han, som han skriver, råkar "höra en sång som går direkt till

FOTO PATRIK BERGLUND

Peter Edvinsson har skrivit musiken till "En sång för min själ" och Gunnel Hedberg har skrivit manuset

min själ". Titeln var given, "En sång för min själ".

Kort därefter satte hon sig också och skrev manus till musikalen, året var 2004. Tillsammans med Peter Edvinsson som skrev all musik satte de upp den och spelade den i Örebro. Året därpå skickade de in manuset och musiken som ett bidrag till kyrkans världsomspännande tävling i musikalmanus. De placerade sig hedervärt bland de tio bästa av omkring 300 bidrag.

• När jag skriver musikalerna baserade på verkliga berättelser och personer, som t.ex. Lasse, så är det som en historia som vill bli berättad, förklarar Gunnel.

• Dels vill jag visa på det fina arv vi faktiskt har i Sverige med alla de som varit pionjärer på ett eller annat sätt. Det är oftast bara en anteckning i en personlig historia jag har som underlag. Det är ingen dokumentär jag skapar men jag gör inte om eller hittar på ett visst skeende. Däremot bygger jag upp en historia runt ett skeende. Dialogerna blir som de kunde ha varit, bipersoner skrivs in för dramatiken. Jag har ingen aning om vad som verkligen blev sagt, men personerna börjar leva inne i mitt huvud.

Beslutet att iscensätta just "En sång för min själ" nu igen togs i samma stund som hon såg den då till Örebro

nyinflyttade Mattias Bertilson i talarstolen under ett sakramentsmöte.

- Där stod den fysiske "Lasse" som jag sett framför mig då jag skrev manus en gång i tiden. Jag visste inte ett dugg om denne Mattias, bara att han precis flyttat till Örebro och skulle gifta sig med en norsk pike, säger Gunnel.

Eftersom Rebecca, den "norske piken", dessutom älskar att spela teater, så föll det ju sig naturligt att låta henne gestalta Lasses stora kärlek på scenen.

- Sen var det bara att fylla i resten av rollfigurerna med rätt personligheter, korta ner en del scener, skriva nytt, stuva om, ta bort, stoppa in ett par nya musiknummer, låtar som var populära 1920, fortsätter Gunnel.
- Jag ber mycket för att känna inspiration, för meningen är att få andra att uppleva något positivt och framför allt känna anden. Jag märker det alldeles särskilt när det gäller sångtexter. Jag är ingen poet, har aldrig kunnat skriva dikter och gör det bara i samband med musikalerna. Det känns som att jag är spökskrivare åt några verkligt goda diktare i himlen, som bistår mig. Jag kan inte citera några strofer ur minnet från alla sångtexter jag skrivit. I och med att de är nedskrivna blir de också bortglömda.

Gunnel tycks aldrig tröttna på musikalarbetet och konstaterar att ingen uppsättning blir den andra lik.

- Det intressanta med våra teatergrupper är blandningen av olika åldrar och erfarenheter. Nalle Puh lär oss att "olikheter betyder inget" och det är så sant. Däremot betyder det mycket att få rätt person på rätt plats, så varje roll kan spelas till 100 procent. När alla gör sitt blir resultatet bra för alla. Det är roligt med responsen och att se hur människor

tar till sig principerna som finns. Sedan är resan mot målet tillsammans med en grupp väldigt stimulerande och utvecklande. Att se hur människor som arbetar med en roll utvecklas, det tycker jag allra bäst om.

Tidigast i november kommer "En sång för min själ" att ha premiär. Den kommer att spelas vid några tillfällen i Örebro, men förhoppningsvis också i Göteborg och Stockholm. Till dess återstår mycket arbete för Gunnel och hennes musikalgång. ■

Spansk bras- och kulturfest i Kristianstad

Elisabet Aase, Malmö stav

I början av maj 2015 var det spansk bras- och kulturfest i Kristianstad. Många hade hörsammat inbjudan och kapellet fylldes.

Leonel Mendéz, Malmö församling, hälsade alla välkomna och presenterade det innehållsrika programmet som bestod av tal, vittnesbörd och musik.

En av de närvarande, syster *Kirsti Wiklöf*, Lunds församling, uttryckte sin uppskattning över kvällen:

- Jag hade förmånen att få tillbringa en härlig lördagskväll i Kristianstads kapell den 9 maj. Det var spansk brasafton.

Jag visste inte riktigt vad jag skulle förvänta mig, så jag blev glatt överraskad över att så många syskon från Malmö stav tillsammans med vänner var där. Vilken fest!

Kvällens officiella språk var spanska, men för oss som inte talade spanska fanns översättning tillgänglig. Ingen behövde känna sig ovälkommen eller utanför!

Kvällen hade allt! Jag kände mig andligt uppbyggd av de vittnesbörd som jag fick ta del av, både i form av ord och vacker sång! Jag blev djupt rörd över den hängivenhet som dessa syskon visade.

Det var både spännande och god mat från många länder.

Efter måltiden fick vi njuta av underhållning. Så roligt det var med både dans och sång! Det var också härligt att kunna umgås med både gamla och nya vänner. Vi fyllde hela kapellet!

Vad som var det bästa med kvällen? När jag ställde den frågan till en syster så svarade hon, ”Tänk, att jag förstod precis allt!” Vilken känsla för henne att få uppleva en hel kväll på sitt eget språk!

För min del var det nog den otroligt starka känslan av gemenskap! Styrkan som fanns hos syskonen där. Vittnesbörden som hade burit dem genom svåra erfarenheter i livet.

Glädjen! Glädjen i evangeliet!
Glädjen trots alla svårigheter.

Det var också roligt att kunna se och höra syskon som annars kanske

inte hörs eller syns så mycket. Nu tog de plats och delade med sig av sin kultur och sina talanger. Där fanns allt: mat, musik, dans, hantverk från flera olika länder och lite till.

Vad skulle jag önska mer?

Att det snart ska ordnas ännu en spansk brasafton! Jag kommer!

*Stavs*president *Tony Clark* som höll det avslutande talet för aftonen berättar om kvällen:

”Det var en fantastisk upplevelse i kväll att få närvara vid spansk bras- och kulturafton tillsammans med spansktalande bröder och systrar från hela Malmö stav, som broder Leonel Mendéz och syster Tania Mendéz organiserat.

Totalt var vi ca 70 personer, de flesta spansktalande och flera icke-medlemmar. Vi fick lyssna till gripande berättelser och vittnesbörd av

syskon som flytt sina hemländer för friheten i Sverige. Glädjen över att få bära sina vittnesbörd på spanska gick inte att ta miste på. Efter brasaftonen fick vi se en utställning av traditionellt hantverk från olika länder i Sydamerika, smaka på lokala rätter samt njuta av livfull dans och talangfulla musikframträdanden. Vi, i Malmö stav, känner stor glädje och tacksamhet för dessa syskon som har kommit till Sverige och som på så många sätt har berikat våra liv och församlingar och vi ser fram emot att få delta i fler spanska bras- och kulturaftnar framöver.”

Detta är den andra spanska bras- och kulturaftonen som arrangerats i Malmö stav sedan november förra året. Arrangemanget är mycket uppskattat och det är många som gärna ser att det blir en återkommande aktivitet. ■

Claudia Correa Diaz t.v. och Liliana Correa Caballero bland grytor, kastruller och härlig doft i köket.

Francisco Vasquez Rojas, talangfull dansare, visade latinamerikanska danser.

FOTOS TANIA MENDÉZ

Släktforskningsmöte i Umeå gren

Anna Bengtsson, Umeå gren

Umeå gren hade ett släktforskningsmöte 20 maj 2015.

Vi var cirka 20 medlemmar i olika åldrar som träffades och hjälpte varandra att komma igång med olika projekt. En syster registrerade sitt konto på Family Tree och började föra in sin familj, en broder lärde sig indexera, och flera ungdomar skickade namn till templet för första gången.

Gemensamt kom vi en bit på väg och blev riktigt ivriga att fortsätta. ■

Släktforskningsmöte i Umeå gren

FOTO: FEDER VINTERLED

SISTA DAGARS HELIGA I SVERIGE BERÄTTAR

När jag läste i skrifterna ändrades allt!

Josephine Johnson, från Jönköping, numera bosatt i USA

Min man reser mycket i sitt arbete och därför är han borta i längre perioder. Det kan vara påfrestande att vara ensam med två små barn både dag och natt. En gång var det speciellt jobbigt.

Min man hade varit borta en vecka och min tvååriga dotter ville inte sova på eftermiddagarna. Det blev värre för varje dag som gick. Hon var som ett litet monster på eftermiddagarna och till slut var hon så trött att hon bara grät och var olycklig. Jag kände mig så frustrerad, deppig, mådde dåligt och det gick ut över barnen.

En dag när jag kände mig som värst tänkte jag på mina vänner som inte är medlemmar i kyrkan. När de har en jobbig dag så tar de ett glas vin på kvällen och då känner de sig bättre. Jag tänkte: Vad vänder jag mig till?

Jag fick tanken att jag skulle läsa några verser i skrifterna. Det blev så att jag läste några verser flera gånger i timmen. Det ändrade allt! Bara efter att ha läst i en minut kände jag mig mycket bättre, fick ny energi och tålamod med barnen. Två-åringen var fortfarande jobbig och ville inte sova, men jag kunde hantera det på

ett annat sätt. Jag fortsatte med att läsa i skrifterna då och då under dagen.

Efter några dagar kom nästa stora motvind! Min mans hemkomst blev försenad på grund av flygplansfel och han fick vänta en och en halv dag extra. En sådan situation hade tidigare fått mig att tappa modet men nu kunde jag ta den motgången och kände mig stark nog att klara allt.

Jag blev dessutom så välsignad under den här perioden med vänner som bjöd på middag, och någon erbjöd sig att vara barnvakt så jag kunde gå till gymmet. Min 4-åring fick komma till kompisar och leka en stund. En del vänner skickade små sms med uppmuntran.

Mitt vittnesbörd stärktes så mycket och innan min man kom hem fick jag tanken att det kanske var bra för mig att han var borta så mycket. Jag var tvungen att vända mig till Herren och fick då de här andliga upplevelserna. Jag kände Herrens hand i mitt liv och fick ett starkt vittnesbörd om att han verkligen hjälper mig och att jag aldrig är ensam. ■

Josephine Johnson med sina två döttrar Mia och Molly.

MISSIONÄRSUPPLEVELSER

Mitt speciella uppdrag som missionär i Jönköping

Meghan Pool

Två år efter att jag hade blivit medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga kände jag starkt att jag skulle åka på mission. Jag visste att det var Herrens vilja, och när jag läste mitt kallelsebrev fick jag bekräftat att jag behövdes i Sverige. Jag fick uppdraget att börja min mission i Jönköpings församling. Det kändes rätt att jag skulle vara där, men jag visste inte då hur inspirerat det uppdraget var.

En dag medan min kamrat och jag arbetade i kyrkan, tänkte jag på min släktforskning. Även om jag var den enda medlemmen i min familj, så hade jag tur att släktforskningen

på min mammas sida (svenska sidan) redan hade gjorts. Jag letade efter levande svenska släktingar och hittade en familj som bodde i Oskarshamn. Jag tänkte att det skulle vara intressant att kunna få träffas en dag under min mission, så jag skickade mejl till en av dem. Två veckor senare fick jag mejl från den här mannens bror. Han hette Lasse och han berättade för mig att han faktiskt bor i Jönköping, och att han gärna skulle vilja träffa mig.

Genast ringde jag upp honom och vi bestämde oss för att träffas den följande veckan. Men när min kamrat och jag återvände till lägenheten den där

dagen, kunde jag inte sluta tänka på Lasse. Jag skickade sms och frågade om han hade familj. När vi pratade kände jag starkt att jag skulle bjuda in honom till kyrkan. Det ville jag inte göra. Han var min släkting och inte en tänkbar undersökare. Men känslan kom igen till mig att jag borde bjuda honom till kyrkan. Än en gång försökte jag ignorera känslan, men den kom en tredje gång, mycket starkare, och då behövde jag agera. Jag frågade honom om han ville komma till kyrkan och efter att jag hade gett honom lite information, tackade han ja och sa: "Vi ses imorgon".

Jag var ganska nervös när jag kom till kyrkan den där söndagen, men när vi träffades för första gången gick allt bra. Han kom i kostym, såg redan ut som en medlem, och var jättenyfiken på det som vi gör i kyrkan och vad vi tror på. Han stannade på alla tre mötena och efter sakramentsmötet berättade han för mig att han tyckte om kyrkan, men han förstod inte allt eftersom han inte hade läst "den där boken". Med min kamrat förklarade jag mer om Mormons bok och gav honom en Mormons bok. Många medlemmar kom och pratade med honom, och en frågade hur vi träffades. Han sa att det var genom släktforskningen som hade gjorts för vår släkt. Då berättade hon om kyrkans släktforskningsprogram. Lasse var glad att släktforskning var viktigt för oss och jag hörde honom säga att hans pappa redan hade hittat sjuhundra namn. Det var då jag visste varför jag kommit till Sverige och just till Jönköpings församling. Jag visste att Lasse skulle döpas och att vi tillsammans skulle hjälpa till att frälsa vår släkt.

När min kamrat och jag började undervisa Lasse fick vi veta mycket mer om hans sökande efter sanningen och hans förberedelser att ta emot evangeliet. Han var fyrtio år när vi träffades. Han berättade att han började läsa Bibeln när han var femton. Vidare hade han under de senaste tio åren besökt mer än hundra kyrkor i

Jönköping men han hade inte hittat den sanna kyrkan. Han hade även träffat missionärerna flera gånger, på gatan eller på bussen, men aldrig hade någon bjudit honom till kyrkan. Därför trodde han att den var stängd och bara var för medlemmar. Han sa till mig: "Du var den första som bjöd mig till kyrkan". Vad glad jag blev när jag insåg hur viktigt det varit att jag lyssnade till den Helige Andens maningar den första dagen vi pratade med varandra.

Med två olika kamrater och hjälp från många medlemmar, undervisade jag Lasse om evangeliets principer. Efter tre månader visste vi att Lasse hade ett vittnesbörd och att han var redo för dopet. En vecka var han hemma hos flera medlemmar som sa till honom: "Du behöver inte veta allt innan du döper dig". På fredagen hade vi en lektion med biskopen där Lasse fick ställa vissa viktiga frågor. Än en gång fick han råd från biskopen som sa: "Du behöver inte veta allt innan du döper dig". När vi gick därifrån sa min kamrat till mig: "Han kommer att skicka oss ett sms där det står att han vill döpas nästa vecka". Jag hade samma starka känsla. När vi höll på att göra vår veckoplanering senare den dagen och skulle sätta upp mål för dop och konfirmation, så sa jag till henne: "Låt oss utöva vår tro och sätta ett mål att ha ett dop och en konfirmation nästa vecka". Så fort jag skrev i min planeringskalender hörde

jag mobilen. Vi hade fått ett sms från Lasse där han frågade om vi skulle kunna organisera ett dop för honom på lördagen veckan därpå. Jag blev otroligt glad och ringde upp honom för att kolla om han verkligen ville döpa sig. Jag frågade "är du säker?" och "är du sjuk?" för det var svårt att förstå att det gick så snabbt när han väl bestämt sig. När vi båda var säkra på att det var någonting han ville göra, planerade vi dopprogrammet.

Det var mitt första dop som missionär. Allt var fint, och många medlemmar var med för att stödja Lasse. Dagen efter fick han den Helige Andens gåva, och aronska prästadömet. Tre månader senare tjänade jag fortfarande i Jönköpings församling när han fick det melkisedekska prästadömet.

Efter nästan tio månader i mitt första område, förflyttades jag. Men med tillstånd från min missionspresident fick jag förlänga min mission för att följa med Lasse till templet för hans begåvning. Vilken perfekt avslutning på en underbar mission!

Jag vet att mitt kall till Sverige var inspirerat av en sann Guds profet och att jag hade ett särskilt uppdrag att hitta Lasse. Jag kände mig mycket välsignad att få vara med på alla Lasses förrättningar och ordinationer under min mission och jag känner mig ännu mer välsignad idag.

Efter min hemkomst från missionen har Lasse gift sig och hans

fru Nema har också fått ett starkt vittnesbörd och döpt sig. Jag fick återvända till Sverige ett och ett halvt år efter missionen för att kunna vara med på deras besegling i Stockholms tempel den 28 februari 2015. Vilken upplevelse och gåva att kunna få ta del av denna vackra förrättning med dem.

Det känns bra att veta att jag inte längre är ensam medlem i min släkt. När jag åkte på mission hade jag svårt att kunna vittna om eviga familjer. Nu kan jag stå som vittne och med absolut säkerhet säga att Herren älskar familjen och att familjer är för evigt. ■

F.d. missionären Meghan Pool t.v. tillsammans med sin släkting Lasse Ulvemo och hans hustru Nema efter beseglingen i templet i Stockholm.

FOTO MEGHAN POOL

Artiklar till Lokala sidorna

Välkommen att skicka in bidrag till Lokala sidorna under följande rubriker:

Lokala nyheter, Hur jag vet, Sista dagars heliga i Sverige berättar, Favorit-skriftställe (för ungdomar), Försöker likna Jesus (för barn) och Läsarkommentar.

Alla artiklar redigeras och publiceras i mån av plats, kvalitet och lämplighet. De skickas även vidare till den nya svenska hemsidan. Nyhetsartiklar bör skickas in senast 2 veckor efter händelsen.

För att få artiklar och foton publicerade behövs tillstånd från artikelförfattare, fotograf och personer på fotot (undantag: om det är en nyhetsartikel behövs inte tillstånd från personer på fotot).

För barn och ungdomar under 18 år behövs alltid tillstånd från föräldrar!

Speciella blanketter finns nu för dessa tillstånd som kan hämtas från kyrkans svenska hemsida, jesukristikyrka.se. Under menyn "Kontakta oss" nere till höger klickar man på "Hur man skickar in artiklar". Blanketterna måste fyllas i och undertecknas, och skickas eller mejlas tillbaka till redaktionen.

Kontakta redaktionen för mer information.

Eivor Hagman, redaktör
eivorhagman@hotmail.com
Medusagatan 2 A, 553 38 Jönköping
Tel. 036-719663

Redaktionen har fått nya medarbetare:

Gunilla Olsson,
stavsreporter Stockholms stav
gunilla.m.olsson@gmail.com
Pelargatan 13, 121 47 Johanneshov
0737-193528

Sara Petersson,
stavsreporter Stockholms södra stav
sara.petersson@gmail.com
Ragnebergsvägen 35, 136 67 Vendelsö

Elisabet Aase,
stavsreporter Malmö stav
elisabetaase@gmail.com
Lagmansgatan 4C, 214 66 Malmö
0708-350151 ■